

Βαλμά Σπ. ΒΕΝΕΤΙΑ

ΗΤΑΝΕ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Η Θυσία

Έτος συγγραφής 2017

Το βιβλίο αυτό διανέμεται στο διαδίκτυο ελεύθερα και νόμιμα από την δημιουργό του.

Το παρόν ψηφιακό βιβλίο διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο από τον δημιουργό του, υπό την ακόλουθη άδεια Creative Commons:

Λίγα λόγια για την συγγραφέα:

Λίγα λόγια για μένα. Γεννήθηκα στη Θεσσαλονίκη και συγγράφω από 13 ετών παιδί. Ποιήματα, δοκίμια, μυθιστορήματα,πραγματείες και μεταφράσεις, παιδική λογοτεχνία. Βραβεύτηκα σε μαθητικό διαγωνισμό ποίησης, από τον Ευγένιο Τριβιζά σε διαγωνισμό παιδικής λογοτεχνίας και από τον εκδοτικό οίκο "Μοντέρνοι Καιροί". Σπούδασα Βρεφονηπιοκόμος στο ΑΤΕΙ Θεσ.νικης και θεραπεύτρια βελονίστρια.

Ηράκλειο Κρήτης 2020

Αφιερωμένο στο Χρήστο Μάστορα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι:

*τη 16 Αυγούστου 2017 βραδυ, "οδος Θεοδοκοπουλου, στο
κεντρο της παλιας ιστορικης πολης του Ηρακλειου*

*Ειχε στρεψει ο δρομος αλλου την οψη του μεσα στην
νυχτα,κοιτοντας την κοπελα με το κιτρινο φορεμα με τα βολαν
που κατεβαινε προς το μικρο περιτειχισμα που ακομα και απο τα
πολυ παλια χρονια,αγαπουσε να φυλαει την ακρη της
θαλασσας,κρατωντας της μοναξια. Και ετσι και δεν ηταν κανεις
και μονο το*

*ασημοχρυσο φως του φεγγαριου γυαλιζε πανω στα σκοτεινα
νερα. Ομορφες σκεψεις για την αλλη ακρη του πελαου και την
αναμονη που θα ερχοταν την αλλη μερα τη συντροφευαν μεσα
στη νυχτα. και το τραγουδι απο τα χειλη της δεν ελειπε. Και σαν
πηγε την μερα που ξημερωσε κι αντριωθηκε ,με τον ηλιο σιμα
πανω στα μεσουρανια,να ξαποστασει μεσα στο
μεσημερι,αρχισε παλι η πολη εκεινο τον παλιο παραξενο χορο
της και ετριζαν τα καινουρια τα κτιρια τα ψηλα,με τους πολλους
ανθρωπους μεσα,απο την μια ως την αλλη ακρη της
θαλασσας,τρανταζοντας ακομα και τα μικροτερα νησια
απεναντι. Λιγες ωρες πριν το απογευμα της 16ης Αυγουστου
2017, ετριζαν τα ξυλα και οι καινουριες τσιμεντενιες πετρες
κατω απο την δυναμη του εγκελαδου, που σαν θεος*

*ειχε αρχισει να θελει των θεων να φαι τη θεση,κ να παρει την
βασιλισσα τη γη σιμα του. Και περασε πανω απο τη γεφυρα που
πανω στον οριζοντα και στην ατμοσφαιρα ανοιξε η*

σκουληκοτρυπα η μια μορφη της κορης πανω στο καστρο με την αλλη αυτης της κορης που ξαπλωμενη στο κρεβατι της ατενιζε τον μικροκοσμο της να κινειται δυνατα. Θαρρεις και θελαν να ενωθουν οι στιγμες,και φανηκε μεσα απο την μαυρη τρυπα το προσωπο της μιας με το αδερφικο της αλλης και την ομοιοτητα. Στιγμες που συναντηθηκαν στον ιδιο τοπο,μα σε αλλο χρονο,ακολουθοντας το παραδειγμα καθε σχετικης χρονικης πυλης. Ηθελε η μια στιγμη να ανταμωθεί με τις επομενη καθως δεν ενιωθε καλα

ουτε στο παρελθον μα ουτε και στο μελλον και προσπαθουσε να βρει εκεινη την γωνια μεσα στις καρδιες των ανθρωπων που θα μπορούσε να εδρευει η καλοσυνη παιρνοντας τη θεση του εγωισμού. Αλλα ματαια. Κανενας χρονος και κανενα σημειο Α ή Β δεν μπορεσε να βρει κατι τετοιο,γιατι τοσο απλα κατι τετοιο δεν ειχε εφευρεθει ποτε μεσα στο μυαλο των ανθρωπων. Και ετσι αρκεστηκε στο θροισμα των φυλλων απο τα δεντρα που κουνιουνταν και στη μουσικη που θα εφερνε μετα απο λιγο το λιμανι καπου παρακατω στην ακρη του. Του δρομου η ανηφορα ηταν μεγαλη και αποτομη και τραχια,γι αυτο συναντηθηκαν οι στιγμες μεσα απο τις ενεργειες,και πηραν σαρκα και μορφη και κατεβηκανε εκει στο παλιο λιμανι να ψαλλουν τον σπαραγμο τους. Πανω στην πετρα που κυλουσαν οι

αμαξες,και πανω στο πλακωστρωτο που το αχναρι της σειρηνας του αφησε το συγχρονο αμαξι που περνούσε,παρακολουθοντας την ομορφη κορη. Κι αναμεσα στις συραγγες και στις στοες του χρονου ειχαν τρεξει χρονια πεντακοσια που ξεχωριζαν και καταπειναν ανθρωπους και μορφες και εξαφανιζαν ζωα και βλαστηση,που νομιζες πως θα ανταγωνιζοταν την καταστρεπτικη φωτια,που εκαιγε και γκρεμιζε καθε ανθρωπινο κατασκευασμα κατα διαστηματα. Οπου του ανθρωπου νους με το καλο δεν βανει για να βγει και μοναχα απο την καταστροφη

*τον δρομο της ζωης του ξεκιναι. Σεισμοι και αγριοπουλια που
φευγανε απο*

*τα κλαρια των δεντρων στο λυκνισμα τους ξεχνωντας τα
ανθρωπινα μετρα,και τις προσταγες. Κλαρια και καργες που τα
αγγιζε ο χρονος ζητωντας κι αυτα να τα θαψει. Μα οριο δεν
χωρουσε ποτε την αποσταση αυτων των τοσων χρονων,που
πεντακοσια περνουσανε σε μια στιγμη τρυποντας την δηθεν
ευγενεια και την καλοσυνη που ποτε δεν βρηκαν πανω στη
σκηνη που ειχε στηθει στην ακρη της πολης. Κι ηθελε ο αερας
και το τριξιμο του σεισμου,του απο πριν ειδωμενου, εκδικηση να
παρει στην χωρα της εκδικησης και να μιλησει κραυγαζοντας
για τις τοσες αδικιες. Χειμαρρος της αγαπης τα λογια και απο
τις δυο μεριες στα ματια των δυο νεων συναντιοταν και
περνουσαν απο την πολη την παλια την μεσαιωνικη στη*

*συγχρονη,ταπεινα,οπως τα ορισε ενας Θεος,αλλα και με το
μεγαλειο που κρυβοταν πανω στα πρασινα φυλλα των ψηλων
δεντρων που καηκαν κατω απο τον ηλιο και εκαψαν κι αυτα με
τη σειρα τους οτι ειχε γραψει στο διαβα της αυτη η διπλη
συναντηση. Λαμπυρισμα αιωνιο αυτο το πρασινο μεσα απο τα
φυλλωματων των δεντρων κατω απο την ηλιο και ταυτοχρονα
δροσια τη νυχτα πανω στο αγιαζι που σηκωνοτανε απο την
θαλασσα. Ποτε δεν εφυγαν απο εκει,οπως και η σκεψη των
ανθρωπων που εμεινε για παντα εκει να,καθως ξημερωνε παντα
και η μια μερα την αλλη διαδεχοταν. Και ειχε γινει η σκεψη τους
καρφι πανω στο πλακωστρωτο της παλιας πλατειας με την
κρηνη που νεοχτιστη τοτε ζητουσε η πρωτη κορη να λουσει τα
μαλλια της στα νερα και να τα κυλησει μεσα στην*

*θορυβωδη σιωπη,που εσκουζε απο το τριξιμο και τη λαμψη. Κι
οπως και τοτε παλια,ετσι και τωρα,εφευγε η γαληνη απο τα
ματια και το μαχαιρι γυριστο παντα ζητουσε να καρφωθεί στη
νεα σαρκα ξεσκιζοντας και φανερωνοντας την αληθεια που*

πασχίζε με δυσκολία να κρυφτεί. Εκδίκηση η λέξη που στοιχίωσε τον τοπο, και ανηφορίζε πάνω στους ταφους και το χώμα που τώρα πια είχε πια στεγνώσει και παραδινόταν μέσα στην λαμψη του ταξιδιού των χρόνων καινούριο. Γιατί το παλίο είχε πια χαθεί και το είχε φάει της παλιάς φωτιάς το φως. Και πασχίζε να στεριωθεί και να μιλήσει ξανά συμπληρώνοντας τη ζωή που είχε χαθεί και ολοκληρώνοντας την παλιά επιστροφή. Χάνονταν κι έσβηναν οι πέτρες πάνω στο νυχτερί αποκαλύπτοντας τον ουρανό που γεμίζει με τα αστέρια του τη νύχτα. Τότε

παλιά, στο μέσο αιώνα. Γιατί στην καινούρια χρονική μερία του σύγχρονου αιώνα δεν αφορούσαν τα αστέρια στο φως, μα εκείνο έβγαινε ψηλό από κολόνες χρυσές και ολόφωτες που ψηλά πάνω στη λεωφόρο υψωνόταν γυρεύοντας θάρρεις να καταπιούν των αστεριών τη δοξα, και φωτίζοντας το χορτάρι, εκείνο που των ανθρώπων τα μάτια δεν είχαν γνώση και παρατήρηση για να δουν. Και σκληρά ερίχναν το φως τους στο χορτάρι, ξαναγυρίζοντας στη θυμηση του κατεστραμμένου και γυρεύοντας να το ξεσηκώσουν κι αυτό στη δικαιοσύνη. Μα αυτό νωχελικά νεύματα έκανε πάνω στα πόδια της κορης που κουρασμένα πατούσαν με τα μαύρα μικρά παπουτσία πάνω τους. Γιατί δεν είχε απομείνει τίποτε πάνω στον σύγχρονο κόσμο και πάνω στον αιώνα με τα καινούρια φωτά, τα

σκληρά, που φώναζαν ως ήθελαν να παρουνε εκδίκηση και χαιροταν κιόλας γι αυτό. Γιατί ήτανε σκληρά τα φωτά και θαβοτανε πάνω στη θυμηση καθώς έτρεχε μακριά να κρυφτεί ζητώντας την ελευθερία της φύσης, που τρομαγμένα όσα αστέρια είχαν απομείνει να φαινονται στον θλιβερό πλανήτη, περηφανα εψάχναν να δικαιώσουν την αγάπη. Είχε όμως αυτή ήδη τρέξει να κρυφτεί γιατί δεν άντεχε τη θυμηση. Κι ανηφορίσε πάλι στον γνωστό τον δρόμο κερδίζοντας μέτρο το μέτρο την ψυχή της αναμνησης.

Πρωι με τον ηλιο ακομα να ανεβαινει 18 Αυγουστου 2017

Πεταξε αναμεσα απο τα δεντρα τα χαμηλα που στολιζαν το παλιο νοσοκομειο της καταληψης,το πουλι το σπουργιτι που εκατσε πανω στο αετωμα που στολιζε το διαζωμα με την επιγραφη "ουτε αρχεις,ουτε αρχεσθε εθελω" κι υστερα εκανε κυκλους πανω απο την οροφη του,για να γεμισει το κενο,κι οτι στο περασμα τους αφησαν μισο οι ανθρωποι,ο ανδρας και η γυναικα. Εσκισε με το ραμφος του το χαρτι το κιτρινο και το πανι το μαυρο που βρεθηκαν στο δεντρο κ το παραθυρο κρεμασμενα,κουνησε τα φτερα του και χαθηκε. Μεσα στον ηλιο του μεσημεριου εφυγε προς τη θαλασσα πετωντας πανω απο την παραλιακη εκκλησια. Εφυγε και πεταξε

μακρυα προς τον ουρανο,προς την ακρη της στολισμενης με τα φυλλα των δεντρων της γης,που κρεμοταν ως κατω παρασυροντας τη σκονη που σηκωνε ο αερας που ριτιδωνε τη θαλασσα. Σηκωσε σκονη ο αερας να παρασυρει τα παντα στην αφιξη του,να στειλει ως πανω τις σταγονες του νερου. Σηκωθηκε το σπουργιτι ψηλα να πεταξει πανω απο των ανθρωπων τη θλιψη,να φυγει προς την ακρη της γης,εκεινη την ακρη που εμπαινε μεσα στη θαλασσα,να παει να συναντησει αλλο δεντρο και να του πει μια ιστορια. Λογια να του ψυθυρισει στο χαρτι τυπωμενα και χειρογραφα. Βιβλια παλια σαρακοφαγωμενα απο τα ορμητικα νερα που ετρεχαν στο δρομο να καταπιουν οτι

*βρουν στο διαβα τους. Να λεηλατήσουν οτι αφήσε πίσω της η
θυελλα. Οτι αφήσε η*

*τρελα και η απρονοησία των ανθρώπων. Λογια πολλων ετων με
τη μουσικη και με τη συνοδεια των βημάτων μιας πορείας.
Λογια που έγιναν σταχτη και σκορπώντας στον αερα τη σταχτη
τους, σχηματιζαν πανω απο το μαυρο, το σκοταδι και το ερεβος
μια καρδια που εσταζε ερωτα, καημο και ερωτα. Μια ιστορια
παραξενη που γεννησε συναισθηματα δυνατα. Και
κατεβαινοντας η κορη το δρομο με την καταληψη , πανω στον
αερα της Ελευθερίας, ειδε το μικρο σπουργιτι να πετα και να
τραγουδα και ψιθυρισε μαζί του κι αυτη τα λογια που ειχαν
χαθει, εκεινα που ειχαν ξεχαστει. Ηθελε να σκεφτει το
μελλον, ηθελε να δει εκεινο το μικρο ξεφωτο με τα πευκα και τις
βελονες πορφυρο να στηνουνε χαλι απλωμενα κατω. Την
συννεφια και τη*

*ζεστη την καταχνια της αρχαιας πετρας, που ειχε αφήσει σημαδι
γκριζο και αιωνιο η πορφυρη καπα της μικρης βενετσιανας οταν
κρυφτηκε εκει μαζί με τον νεο που ειχε ερωτευτει.*

Την προηγουμενη μερα Τη 17 Αυγουστου 2017 μεσημερι

στην ακρη του ανακτορου της Κνωσου

--

*Εφυγαν δρομοι μακρυνοι στο σημερα, που ανακαλυψαν της
Κνωσου το αρχαιο ανακτορο, δρομοι που τοτε δεν
υπηρχαν, δρομοι μακρυνοι στην μεγαλη πολη της
Θεσσαλονίκης, που φωναζαν περιγραφοντας την ιστορια του
τοτε και*

του τώρα,που περιεγραφαν το παρκο εκει διπλα στα αρχαια,που μιλούσαν για δικαιοση και για εκδικηση. Πανω στο τζαμι ενος οχηματος που ετρεχε στο δρομο,πανω στις ψυχες,που χαραζεσαν κοφτερο γυαλι τη μοιρα τους. Κι ενα μαχαιρι κοφτερο χαραξε πανω στο παγκακι της ξεκουρασης το ονομα της αγαπης. Και δυο ημερομηνιες που σημαδεψαν δυο ζωες περνώντας μεσα απο το χωροχρονο. Στη λεια πανω την πετρα πιο περα,που χτισανε οι Μινωιτες την αιθουσα του θρονου. Οπου παλια και συγχρονα παντα απαγορευμενος ο ερωτας κοιταζει μεσα απο τα ματια και στην αναμονη σταματαει,γιατι οι ανθρωποι δεν εχουν αλλαξει για εκατονταδες χρονια,κι η αγαπη και τα συναισθηματα κι αυτο που εχουν οι

ανθρωποι στην καρδια τους,δεν εχουν αλλαξει,γιατι ο ερωτας σαν πεσει στην καρδια του ανθρωπου,τον κατακτηα ακομα και στις πιο δυσκολες στιγμες του,ειναι παντου και παντα παρων. Και στη χαρα,και στην λυπη και στον πονο,η σκεψη η κατακτημενη παντα γυριζει στη μορφη αυτου που αγαπαμε,γιατι ο ερωτας ειναι παντου και παντα ο ιδιος. Κατω απο το παλιο βουνο,αυτο που σαν το κοιτας απο μακρυα και απο ψηλα,μοιαζει η κορυφογραμμη του με κεφαλι ξαπλωμενου γεροντα,εκει αναμεσα στα κοτσυφια κι αναμεσα στα πευκα και τ.αλλα καταπρασινα δεντρα,που θελουν να φτιαξουν θαρρεις μια παραδεισενια φωλια,εκει διπλα στο παρκο πισω,πλαι κι ολογυρα στο παλατι το αρχαιο της Κνωσου,γιατι ο ερωτας ειναι παντου και παντα ο ιδιος.

Σκαρφαλωνει στα βουνα και στον αερα λυκνιζεται,και στα ψηλα χορευει,και τρεχει πανω στο λιμανι μετρώντας τις πετρες τις ατελειωτες,τα τειχη τα μακρυα,που την πολη περικλειουν,κι υστερα απο ταξιδι μακρυνο στην αγαπημενη παι αγκαλια γυριζει. Που χανεται πανω στον ηλιο και πανω στη σεληνη,που τ. αστρα μετραει στις νυχτες εκεινες του καλοκαιριου με τον αερα,στη

*βολτα και στην Ανοιξη,στη γεννηση ξανα και ξανα της
φυσης,εκει που παντα θα γυριζει στο λιμανι του. Οπου κι αν
τρεξει μικρος θεος κι ερχεται παλι ξανα και ξανα κατω απο τις
καμαρες,και τρεχει ακουμποντας τη λαχανιασμενη ανασα του
πανω στη χορταριασμενη πετρα,και τρεχει να κρυφτει κυνηγητο
να παιζει μεσα στο κρασι και μεσα στη ληθη,πανω ψηλα στο
ουρανιο στερεωμα και στου αιωνα τα φωτα,περα και περα,για
να ξαπλωσει και*

*παλι πανω στον λιμενοβραχιονα αναζητωντας το караβι του.
Για να μεινει εκει για παντα και να γινει με το χωμα και το νερο
ενα,να τραγουδησει τα συναισθηματα του,να ταιριαζει και την
πετρα να ευλογησει,να περασει απο τα χρονια κομματι και
κομματι,να φυγει,να ερθει,να παει παραπερα και να
επιστρεψει,κοιτωντας παντα τα φωτα και τους προβολεις τους
ψηλους τη νυχτα να κανουνε μερα και να σπασουν με τη σιωπη
τους το ταπεινο το χορτο,να φυγει με τον ανεμο και να γινει
σκονη να ποτισει και τα δεντρα του να ευλογησει. Αλυπημενος και
χαρουμενος κι υστερα να περπατησει πανω στο υγρο και το βαθυ
σκοτεινο γυρευοντας παρηγορια και απαντησεις και υστερα παλι
να μην γνωριζει τη σκεψη και τη λογικη,και νικοντας παντα με
το ενστικτο και γυριζοντας και επιστρεφοντας και*

*αφηνοντας πισω καθε τι απαισιο,καθε τι ασκημο,τρεχοντας με
τις ροδες,ανεμιζοντας στον αερα,και ψελνοντας μεσα σε ενα
αρχαιο χορικο την ιδια τη ζωη που κυλαει φυsonτας πανω απο
τα αγρια βουνα και τις χαραδρες. Εφυγε για παντα απο τον
ουρανο και περνωντας μεσα απο τα συννεφα και χαιρετιζοντας
τον ηλιο,τον ηλιατορα,και τη ροδα της Ρω,πανω απο τον ουρανο
της μεγαλης πολης φευγοντας,απο τον Ολυμπο που γεννηθηκε
και απο το βορρα,κατεβαινοντας για να στολισει τις
Κυκλαδες,και τα δωδεκανησα πιο κατω,παιζοντας παιχνιδια
πολλα και τρανταζοντας τα παντα στο περασμα του,κι υστερα*

παλι κατεβαινοντας παλι και παλι να μεινει για παντα στη γη της Κρητης,γιατι ερωτευτηκε ο θεος ο ερωτας τον ανθρωπο και αποφασισε εκει να μεινει

για παντα στη φωλια του,να κερδισει και παλι αυτο που εχασε μεσα στο φως,να το κερδισει,να το κρατησει και παλι κατω απο τα φωτα των προβολων. Να λειτουργησει το ενστικτο,να καμψει την αντισταση,και με μια νικη να αφησει σημαδι πανω στη νησιδα με τα χορτα,στο ιδιο το κτιριο με την παλια και την καινουρια χρηση,οπου οι ανθρωποι βλεπουν χωρις να κοιτουν,και την μοιρα τους απλα να εκλπηρωσουν. Με ενα χαμογελο και ενα καρδιοχτυπι,με μια λαχταρα και μια προσμονη,να τρεξει μακρια απο καθε κοπο και καθε της ζωης αφημενο,να παρει απο το χερι τη ζωη να συνεχισει. Κι αφησε τη νυχτα να κυλησει,να γυρισει και παλι να βρει τη μερα και περνώντας μεσα απο τη σκουληκοτρυπα του αεναου συνεχους γυρισε και παλι σε μια στιγμη

περπατοντας και παλι διπλα στις ιδιες βαρκες στο λιμανι,που μονο τα καταρτια τους μπορουσαν να εχουν αλλαξει,περιμενοντας μεχρι που τα χερια των ανθρωπων τα σκληρα ειχαν αποφασισει να βαψουν τη ζωη στο αιμα. Τη ζωη ενος ανθρωπου θυσιαζοντας και κανοντας τον μαρτυρα της χριστιανικης πιστης,εκει στην περιοχη αυτη,της Κνωσου. Μονο τα καταρτια και οτι νεο μπορουσε να υπαρχει πια,οταν στα χρονια τα παλια οι φωτιες των ιερων επανω εβγαζαν φως καθοδηγησης και φαροι γινοταν για τα караβια που στο λιμανι προσεγγιζαν. Κι ηταν αυτο το λιμανι του Χανδακα,η συνεχεια της πολης,με το ανακτορο στο κεντρο,πολη ολοκληρη και οργανωμενη,που απο το 7.000 π.Χ. κιολας

αρχισε να κατοικειται,και εγινε με το περαςμα των χρονων η πιο μεγαλη και η πρωτη κοινοτητα της Μεσογειου. Στο λιμανι του και στο ξερονησι που λεγεται "Δια" εφταναν τα πλοια και σαν

απαγκιο απο τον ανεμο το χρησιμοποιουσαν πριν μπορεσουν στο λιμανι το κανονικο να πλησιασουν. Κι οσα δεν ναυαγησαν ανθρωπους κι εμπορευματα ξεφορτωναν και πηγαιναν μεσα μεχρι την αδερφη πολη της Κνωσου σε μια σχεση συνδεσης και αλληλοεξαρτησης. Μεχρι την ακρη και μεσα στην πολη του Χανδακα,εφταναν οι μινωικες κατασκευες που ξεκινουσαν απο την Κνωσο κι αργότερα ενσωματωθηκαν μεσα στα ελληνιστικα μνημεια των επομενων αιωνων. Πολη τραβηγμενη 5 χιλιομετρα μακρια απο το λιμανι κι ανεπτυγμενη μεχρι που ηρθαν οι αραβες κατακτητες τον 8ο μ.Χ. αιωνα,κι αρχισαν

τοτε τα παλια τειχη του Ηρακλειου,που Χανδακας λεγοταν τοτε,να ανακατασκευαζονται,με τριχες απο αιγοπροβατα μεσα στην σμιλεμενη πετρα,για να κρατανε γερα. Οπως και κρατησανε αιωνες,και μονο απο κατω σαν τα εσκαβαν για να γκρεμιστουν κομματια τους,οι κατακτητες,μπορουσαν να τα εκπορθησουν. Και κρατησαν χρονια πολλα κι οι Ενετοι που μετα ηρθαν μικρες μονο διορθωσεις εκαναν πανω στις ανακατασκευες των παλαιων βυζαντινων τμηματων. Κι ηταν τοτε,που για τον φοβο των πειρατων μετακινηθηκαν οι οικισμοι πιο ψηλα,να μην τους φτανουν,κι εγκαταλειφθηκε στο χρονο η πολης της Κνωσου. Για να ερθουν αργότερα τα χερια με την ανγοια και φυσικο να την εδουνε λατομειο,σπαζοντας και αποκολλωντας τα τμηματα της,για να τα χρησιμοποιησουν

σαν οικοδομικο υλικο,για να χτισουν αλλα. Κι εμεινε εκει,στην αρχικη της θεση την κτισμενη αναμεσα στα δυο ρεματα,με τα κτιρια της να ισοπεδωνονται. -Ετσι εξηγειται γιατι ειναι τοσο γκρεμισμενο αυτο το ανακτορο,κι οχι μονο απο τους σεισμους,τις φυσικες καταστροφες,σκεφτηκε η κορη και σκουπισε το κιτρινο φορεμα της, καθως κοιταζε τα αρχαια το χωμα κι εκει σχηματιστηκε στην τελικη του μορφη το κοκκινο και το μαυρο που ξεχωριζαν πανω στο πλακοστρωτο.

*Ξεχωρισαν οι σκιες και μεταφερθηκαν απο το σημερα στο
χτες,απο το παρον στο παρελθον,κι εφυγε πανω την ωρα του
σεισμου το πλακοστρωτο θαρρεις και το χωμα και
μεταφερθηκαν στο χτες,εικονα να δωσουν σε ενα φιλι.*

Αναδρομη 650 χρόνια περιπου στο χθες

*Πανω στο ενετικο καστρο το παλιο το Castellum Comunis ,στο
παλιο ενετικο λιμανι του Ηρακλειου,Χανδακας*

*Πανω στον διπλο πελεκυ που γυαλιζε στα χερια του στρατιωτη
μπροστα στις πολεμιστρες,γραφοταν πυρινα λογια με φωτια.
Πετρα που ζωντανευει,του καστρου της θαλασσας η πετρα. Και
λαμπει αφηνει χαιρετισμου της αγαπης. Σειρα οι πολεμιστρες
πανω στο καστρο ισομετρικες και σε καθε πλευρα στολιζοντας
την πανω οψη του*

*δωματος,σαν γυρλαντα θωρακισης και υπερασπισης,σαν αετωμα
πολεμου,που ο ηχος της καμpanας μεσα στο βραδυ με το φως
των αστεριων,σημανε την τρελα και την απελπισια. Φως μεσα
απο την πετρα και στα πλοια μεσα και πανω το φως στη σειρα.
Το καστρο της θαλασσας,που δεν εβρισκε ομοιο του στον
αιωνα.Πετρα πιο ζωντανη απο την σαρκα που καιγεται τοσο
ευκολα μεσα στην κακια,κι ειναι ευθραστη. Πετρα που σου
γνεφει οτι ειναι και χρησιμη,γιατι κραταει την θερμοκρασια
μεσα στο καστρο της σταθερη καθε χειμωνα και καθε
καλοκαιρι,πετρα που προστατευει απο τις συνθηκες του καιρου
και το κυμα της θαλασσας το ψηλο και μεγαλο,πετρα που αν την*

δεις σωστα σου χαμογελαει με τη λαμψη της κι εχει πιο μεγαλο συναισθημα κι απο αυτον τον ανθρωπο. Πετρα που κρατησε και την

αγαπη θυμαται,πιο πολυ και απο τον ανθρωπο. Πετρα σταθερη να σε περιμενει πανω στο φως της μερας,πετρα να σε περιμενει να την δεις μεσα στο δικο της φως τη νυχτα. Καστρο παλιο των πρωτων χρονων της ενετοκρατιας χτισμενο,δεμενο με πυλη βυζαντινη,που κρατησε στους τοιχους του τις κραυγες του πονου των βασανισμενων θυματων και κατεδαφιστηκε τρεις αιωνες μετα,για να χτισει και να γινει μεγαλυτερο και πιο ισχυρο και περισσοτερες φωνες να απορροφησει στους τοιχους του και να τις βγαλει κραυγες,σε ανυποπτες χρονικες στιγμες του μελλοντος,οταν ο χωροχρονος καμπυλωνεται και το σχετικο παρον επικοινωνει με το σχετικο παρελθον. Τότε στους επισκεπτες που θα ερθουν θα ακουστουν μεσα απο τις πετρες οι κραυγες του πονου,τα βογγητα. Κι αιωνες τρεις

μετα,καθως η θαλασσα θα φαι και το νεο καστρο με το κυμα και την αρμυρα της,θα παρει το καστρο την εκδικηση του για ολα,καθως για την συντηρηση του θα χρειαστει χρηματα συνεχεια να ζητουν και να παιρνουν οι τελευταιιοι ενετοι αρχοντες,απο τα ηδη αποδυναμωμενα χρηματικα ταμεια της Γαληνοτατης δημοκρατιας που ειχε αρχισει πια να φθινει. Για το χρημα,την εξουσια και την δυναμη υπεφεραν οι ανθρωποι κι οι πετρες αυτων των μεσων επαιρναν εκδικηση απο αυτο το χρημα,που με αιμα κτησεων ειχε αποκτηθει,στερωνοντας την αγαπη,την χαρα και τη ζωη. Τα ξανθα μαλλια της νεαρης κορης απο τον δυνατο ανεμο ειχαν ανακατευτει,καθως ψυθιριζε αυτος πανω απο το κανονι που ξαπλωμενο στην πολεμιστρα του καστρου,προβαλε ελαχιστα

απειλητικο προς τη θαλασσα. Τα ματια της κοιτουσαν τον διπλο πελεκυ που αντικριζε για πρωτη φορα πανω στο δωμα του

ενετικού καστρου στο Χανδακα. Τα ματια της ειχαν γεμισει τρομο και αγωνια..... Σφυριζε λόγια παραξενα τουτος ο αερας για την νεαρη βενετσιανα που μολις ειχε ερθει στην πολη,τυλιγμενη με την πορφυρη της καπα την χρυσοκεντητη,κι απο μεσα να ανεμιζει το κιτρινο κεντημενο με λουλουδια φορεμα της το μεταξενιο. Περιμενε τον κυρη της που κατω στο ισογειο ειχε δοσοληψεις με τον διοικητη. Και θα ερχοταν να την παρει μαζι με τη μητερα της για να μειουνν εκει. Το κοκκινο φλαμπουρο ανεμιζε γλαφυρο πανω στον ιστο στην ακρη του περιτειχισματος που χαιρετουσε τους περιηγητες που κοιταζαν

το καστρο,καθως εμπαιναν μεσα στο παλιο ενετικο καστρο. Λιονταρια μαρμαρινα και ξιφη απειλητικα εγραφαν στα συννεφα απο πανω χρυσο και ασημι. Πετρα παλια του καστρου και πετρα μεσαιωνικη,χτισμενη αρχικα για προστασια απο τους αραβες και πετρα των αιωνων της λευτεριας. Κι ευθεια απο την εισοδο περνωντας βαριες ξυλινες πορτες με αμπαρες μαυρες σιδερενιες,κατεβαινοντας λαξεμενα σκαλια σε ενα υπογειο βαθυ, μεσα του σερναν του καταδικους. Τους ατυχους, η ειρκτη του πονου και του μαρτυριου με τις αλυσιδες και τα οργανα των βασανιστηριων. Ουρλιαζαν οι φωνες,που δεν ακουγοταν,σαν να ειχε περασει καιρος πολυς που ηρθε το κακο και εγκατασταθηκε εκει. 60 και περιπου χρονια πριν ειχε η πετρα αυτη καταστραφει απο

σεισμο και επισκευαστει. Μια το κακο που μεσα ειχε φωλιασει και το αγριο κυμα που την ετρωγαν,τα σαθρα θεμελια που ειχαν ρευστοποιηθει απο την ηλεκτρομαγνητικη ακτινοβολια. Τοτε και υστερα. Κοντευε πια το φθινοπωρο και της ειχαν πει για μια κρηνη με νερο δροσερο. Μα εδω πανω τα ονειρα δεν μπορουσαν να βρουνε τροφη και δροσια παρα μοναχα πανω στις σταγονες του θαλασσινου νερου που μανιασμενο μεσα στην ανταρα των χρονων ετρεχε να προλαβει θαρρεις την ιδια την ιστορια.

*Χτυπούσε με μανία τα τείχη του καστρου και εγλύφε γεματο
μανία για εκδίκηση την βάση του, ανοιγοντας τρυπες,κι ελεγε
πως ηθελε να το κατεδαφισει ξανα και ξανα,λες κι αυτο
μπορούσε να ελευθερωσει την πολη απο τα δεσμα της,απο το
περιτειχισμα που*

*την ειχε περιβαλει για προστασια και για φυλακη. Κι ομως το
νερο δεν ελεγε να το βαλει κατω,και ορμούσε το κυμα του
μανιασμενο,διψασμενο για γδίκωμο για το αιμα που χυνοταν
στα υπογεια του καστρου,και εγλύφε τις πολεμιστρες πανω ψηλα
στο δωμα,τρωγοντας με την αρμυρα του τα κανονια και τις
αρματωμενες στολες των πολεμιστων που στεκοτανε μπροστα.
Ειχε τουτο το νερο μια αγρια ομορφια,που αλλοι γυαλοι δεν
μπορούσαν να το φανταστουν,καθως κυλούσαν ηρεμοι εκεινοι
μεσα στη ζεστη των τελευταιων ημερων του καλοκαιριου.
Επαιζε με τις μπουκλες της που τις επαιρνε ο αερας η κορη η
ξανθη, η βενετσιανα των 17 χρονων,καθως ειχε βαρεθει ξανα
την ιδια εικονα ξανα και ξανα των πολεμιστων*

*και στηλωσε το βλεμμα της στο κοκκινο φλαμπουρο που ατενιζε
αχορταγα προς τον ουρανο και το πελαγο,λες και ηθελε να
θυμισει σε ολους πως ηταν εκει για να πνιξει στα νερα απο κατω
του που χτυπούσαν καθε πνευμα για αντιδραση. Στα καστανα
της ματια καθρεφτιζοταν οι δρομοι οι μικροι και οι στενοι οπως
τους κοιτούσε περα απο το λιμανι στην πολη την φυλακισμενη
που ανηφοριζε προς τα ψηλα. Τους δρομους με τα πετροχτιστα
σπιτια και τα στενα σοκακια που εκαιγε η μια πετρα τους διπλα
στην αλλη. Το τειχος που τελειωνε στην ευλογημενη κατηφορα
που ηθελε να λυτρωθει απο την φυλακη της θαρρεις,και
ακουμπουσε στην ακρη της θαλασσας,περα ως περα. Κι
αναρωτιοταν η κορη αν και η ακρη της θαλασσας ηταν κι αυτη
φυλακισμενη πανω στον ασπρο της αφρο τον αγριεμενο που*

σχηματιζε το κυμα καθως εσκαγε στην ακρη. Καθως η ιδια αισθανοταν πως ειχε μπλεξει απο τα δυο σκουρα και φωτεινα ματια που την κοιταζαν εκει οταν περασε την μεγαλη βαρια ξυλινη πορτα με τα σιδερα που αμπαρωναν και εκλειναν καρφωνοντας τα ονειρα πανω στις πετρες. Τα ματια γελασαν οταν το γκριζο κεφαλι του πατερα της προβαλε απο τη σκαλα στολισμενο,απο εκεινη την ιδια σκαλα που και η ιδια ειχε ανεβει με τα μικρα πετροχτιστα σκαλοπατια για να σκαρφαλωσει απο το ισογειο στο δωμα επανω ψηλα με τους πυργισκους και τις πολεμιστρες. Υπηρχε λοιπον εκει στο λιμανι,απο τα πρωτα χρονια της ενετοκρατιας,μια λωριδα αμμωδης,που αργοτερα συμπληρωθηκε με προσθετα υλικά κι η

επιφανεια της εξομαλυνθηκε. Αμεσως μετα αρχιζανε τα βραχια και δημιουργηθηκε ετσι η δυτικη πλευρα του μολου του λιμανιου,οπου προσεγγιζαν τα караβια. Στην ακρη αυτου του μολου ειχε κτιστει αυτο το καστρο,αυτο ο στρογγυλος πυργος,για να εποπτευει τη θαλασσα,την εισοδο του λιμανιου. Σαν ανασα και σαν ευλογια φανηκε τουτη η στοργικη πατρικη μορφη που ανεβαινε, στην αναστατωση που ειχε ερθει στην καρδια της. Κι ηθελε θαρρεις η μοιρα να καταπει τη στιγμη,οταν αρχισε ολο το οικοδομημα του παραθαλασσιου καστρου να κινειται περιεργα και τα κυματα αφρισαν ολο και πιο πολυ. Θαρρεις και πηγε μπροστα,νομιζες πως ολο το καστρο ορμουσε να ταξιδεψει προς τη θαλασσα. Θαρρεις και ειχε βαλθει να κανει μαχη με τη θαλασσα που το ετρωγε χρονια και

χρονια,κι ηθελε να την καταπει και να την κατακτησει. Και το βλεμμα της σαν γυρισε ξαφνιασμενο ειδε την πολη να εχει θαρρεις ξεσηκωθει σε ενα παραξενο και θανατηφορο χορο. Ειδε τα σπιτια να κινουνται και πανω στα πλακοστρωτα κοντα στο λιμανι οι πετρες που ηταν ελευθερες να χοροπηδανε. -"Δεν ειναι τιποτα συμβαινει συχνα,φωναξε ενας απο τους φρουρους" και

*κουνιεται ολη η πολη. Μεινετε ακινητοι. "Ειναι σεισμος".
Γυρευε να δραπετευσει η γη θαρrouσες απο τη θεση της,μηπως
και τις σφαγες και τους πολεμους ειχε βαρεθει,κι ηθελε να παρει
την ουσια της και να φυγει. Ειχε χαθει πια ο αρχαιος ποιητης και
δεν μπορουσε να τραγουδησει το καρδιοχτυπι της. Την
πρωτογνωρη αισθηση της*

*καινουριας γνωριμιας με την μεσαιωνικη αυτη πολη και τον νεο
που αντικρυσε σαν βγηκε στο λιμανι της. Αυτον που τωρα
βρισκοταν στα υπογεια φυλακισμενος για την δικη της της
αγαπη,για ενα και μονο φιλι.*

*Νομιζε πως η θυμηση της δεν ειχε φυγει ποτε απο την πολη
της,την Βενετία,κι ομως εκει κατω στην ταπεινη ακρη του
λιμενοβραχιονα που εδεναν οι γαλερες,ερχοταν κατι το καινουριο
να αντικρυσει η καρδια της και η ματια της,που θα την εκαναν
να μην φυγει απο εκει ποτε. Κι ακομα κι οταν η ωρα θα την
εφερνε μακρυα απο το ταξιδι αυτο,εκεινου η σκεψη θα ηταν
πονος στην καρδια της,καθως τον φανταζοταν σκλαβωμενο
μεσα στο αρχαιο καστρο και δεν θα εφευγε*

*απο το μυαλο της ουτε λεπτο αυτη η σκεψη. Κι ολοι θα ενιωθαν
πως μονο το σωμα της εχει γυρισει και οχι η ψυχη της. Γιατι
αυτη ηταν μοιραιο να μεινει για παντα εκει,στην Κρητη.
Τρεμοντας πισω απο τα υπολοιπα δεντρα η ελια,η παλια
ριζωμενη απο του ερωτα την γεννηση,ετρεμε στον αερα που
φυσαγε κι εκανε την σκια κρυα και το περασμα μεσα στον ηλιο
ακομα πιο ζεστο. Αες κι ειχε γαντζωθει απο τα κλαδια της το
καλοκαιρι και δεν ηθελε να φυγει. Και παλευε με τη νυχτα και το
φεγγαρι της. Ξαποστασε ο ηλιος πισω απο τα συννεφα για λιγο
να κοιταξει τα δυο ρυακια που οριζαν την αρχαια πολη της
Κνωσου. Την απο χιλιαδων χρονων πριν χτισμενη ως το σημερα.*

Πετρες και πετραδακια που εσπασε σε κομματια ο ηλιος κι ο ανεμος. Κι ο ανθρωπος με την παρεμβαση του.

Σπασμενα τα κομματια της μπλεκανε στης κορης τα ξανθα τα ξεμπλεκα μαλλια κι ορκιζοταν της αξινας ο θορυβος,που πιο μετα,πιο περα εσπαγε ο ανθρωπος κολωνες και αιθουσες απο τα ανακτορα,να τα χτιζει σπιτια και καστρα,ορκιζοτανε τυψη και μεταμελεια. Κι εκλαιγε πιο περα και διαμαρτυροταν το πουλι. Και πιο περα τα τριζονια παλευαν να καλυψουν το κλαμα αυτο. Μισοκαλυμμενο και σπασμενο ηταν το ανακτορο,οταν βρεθηκε εκεινη περα στη συσταδα των δεντρων και στον ισκιο τους να κατσει. Με τις ελιες μπροστα μπροστα να προβαλουν κυριαρχοντας στη σειρα και την βαση των πευκων. Κι απο του αρχαιου βασιλια του γεναρχη Μινωα την κυριαρχια σπαζαν με μανια οι αγραμματοι σκλαβοι το οικοδομημα. Σαν εκδικηση πανω στον κυριαρχο που εκει δεν ηταν για να τους τιμωρησει. Και φουντωνε

ο αερας στα κλαδια των δεντρων και στης κορης τα στηθια απο τον χαμο αυτο,που θα λεγες πως ηταν εκδικηση αν δεν ηταν αγνοια. Εκατσε στην καρατομημενη πετρα που αποκεφαλισε λιγο μετα το κυανοκρανο ο μεσαιωνικος ανθρωπος και μεσα απο την αγωνια και το λαχανιασμα ξεπροβαλε το συννεφο χαμηλα κι οταν καθαρισε εκει μπροστα που κατεβηκε,εκει απεναντι προβαλε το κυπαρισσι του συγχρονου αιωνα,μπροστα απο τα πευκα και δειχνοντας με την ψηλη κορμοστασια του τον βουνο τον Γιουχτα. Που μεσα απο της πολης το τειχωμα εβλεpes το προσωπο του βουνου το ξαπλωμενο. Και πισω απο το ανακτορο της Κνωσου τονδρομο προς τα πευκα ανοιγανε πανω του και προς την κορφη τα γκριζωματα της πετρας και το χωμα στο ανοιχτο καφε το χρωμα. Εγειραν τα κλαδια των πευκων

προσκυνοντας το. Κι απο απεναντι το γερακι της μοιρας πεταξε κροζωντας πως το σχετικο μελλον δεν ανατρεπεται κι οταν ειναι

τα σημαδια του πολλα εκει και πλησιαζει. Κι απεναντι στην αλλη ακρη του βουνου που αγκαλιαζει στοργικα πρασινο πολυ,λες και δεν το αγγιζε περνωντας απο κει ο χρονος.Κι οπως το κοιταγε στα δεξια,δεν ηξερε ουτε αυτη οτι θα γινοταν η κατοικια της ευτυχιας της. Κρυο και ζεστη μαζι,χαρα κι η αρχη της φυγης της απο τη ζωη. Μαζι με τις κοκκινες κολωνες και τον λευκο μαρμαρινο θρονο,που εκατσε σαν κοριτσι να ξεκουραστει κι ετριζαν οι αιωνες σ.ενα σφυριγμα απο το δρομο,το χθες ενωνοντας με το σημερα. Χωρις να το ξερει,εβγαζε το χθες,το σημερα και το αυριο,την ενεργεια του σημαδια δινοντας κατω απο εναν ηλιο που χαμογελουσε ειρωνικα,γιατι δεν ηξεραν εκεινοι τοτε τα

βασανα που τους περιμεναν. Και περα τα σημαδια τα αλλα τα ανθρωπινα αυτων που τα υποδηματα της αφηναν στο χωμα κι εσμιζαν με το λαμπυρισμα της λεπιδας του νεου στο παρακαλεσμα της ηδονης. Τα αυτια εκλεισαν τα πουλια να μην ακουσουν,κι η ελια εκρυψε τον καρπο της,τον επικονιασμενο απο τις μελισσες μεσα στα φυλλα της να μη δει. Εγω θα ειμαι και αυριο εδω ψιθυρισε,κι οταν θα ξαναρθειτε και θα ειστε δυο αλλοι,και οταν θα γερασετε. Κι οταν θα φυγετε,εδω θα ειμαι εγω,και θα σας περιμενω. Στη σιωπη και στο θρουσμα απο τα ζουζουνια που εσχιζαν τη σιωπη πανω στα θαμμενα τοτε αρχαια,ειχε αρχισει να γυριζει η σκεψη του ερωτα,που πηλινος μα

κι αληθινος την βαρια πορτα του καστρου της ειχε διαλεξει να επισκεφθει. Η νεαρη κορη του ενετου αρχοντα ειχε προσχωρησει πανω σε εκεινη τη ζωη οπου μεταφεροταν απλως οι παλιες της εμπειριες στη γνωριμια του καινουριου,του πρωτου και του αδοκημου. Το φιλι του αγαπημενου της που δοκιμασε διπλα στο βουνο του Γιουχτα,μεσα στα δεντρα,μεσα στα πευκα με την αρχαια πετρα,που ασταματητα μεσα βουιζαν πουλια και εντομα.

-Δινε στη ζωή αξία της ειπε,πριν σφραγισει τα χείλη της μ'ένα τραγουδι κρητικό και ένα φιλί. Ομως τους βρήκαν οι ενετοί στρατιώτες και τους επιάσαν. Εκείνη την ανέβασαν πάνω στο κάστρο το πρώτο χτισμένο στην ακρή της θάλασσας,στο δώμα,κι εκείνον

τον οδήγησαν στο ισόγειο του κάστρου,μετά την είσοδο,περνοντας από δύο μεγάλες βαριές ξύλινες πορτες με μαυρες μεταλλικές αμπαρες σ.εναν διαδρομο που ανοιγοταν,κι υστερα κατεβηκαν από κάποια πετρινα σκαλοπατια στο βάθος που χανοταν στο σκοταδι,εκει τον κατεβασαν στη φυλακή,στα υπογεια που βρισκοταν,ανοιγοταν από εκει. Αναρριγήσε δεμένος στα χερια των δεσμοφυλακών,γιατι μπορούσε να υποπτευθει οτι τον περιμενε μοιρα κακή,πονος και ταλαιπωρια. Κι εκείνη την ανέβασαν πάνω από την διπλή σκαλα στα ψηλά με τις πολεμιστρες και την έβαλαν να καθισει δίπλα σε μια μεγάλη πολεμιστρα που μέσα της βρισκοταν ξαπλωμένο ένα μεγάλο σιδερενιο κανονι με την έξοδο προς την

θάλασσα. Φύσηξε ο αερας αναμεσα από τις πικροδαφνες μέσα στη νυχτα της προηγουμενης μερας και σηκωσε σύννεφο και σκονη. Που τον ήλιο σκιασε και πήγε να πνίξει τη ζεστη εκει στο παρκακι στην ακρή του ανακτορου της Κνωσου,και έχασε το δέντρο που τα φύλλα του ως το χωμα ερίχνε, το πρασινο το χρωμα του και χλωμιασε. Κι ήθελε να βγει ο ήλιος και προσπαθεια εκανε κι αυτος να προβαλει αναμεσα από τα σύννεφα. Και να ζεστάνει τον τοπο με τις ακτινες του. Μα ήταν η ώρα ο χρονος και ο τοπος που δεν τον αφήνανε. Κι ήτανε στου Αυγουστου του 2017 μέσα εκείνη η ώρα που σαν αχέρι μέσα από τα φύλλα στιχος ακουστηκε τραγουδιου " ο ερωτας δεν παει πανεπιστημιο... δεν ξερει

γραμματα,ξερει τον δημιο". Κι όπως στην ατμοσφαιρα μέσα ξεχυθηκε χαθηκε το ανακτορο και ήταν παλι ένας λοφος χωρίς

παλατι παρα μονο με τη συννεφια,κι αλλαξε παλι το τοπιο να παει να χαθει μεσα στα σκοτεινα υπογεια του ενετικου καστρου,το ονειρο της αγαπης πασχιζοντας να καταστρεψει. Τρελα και μανια ειχε πιασει τους φρουρους,που εδεσαν σε αλυσιδες βαριες τα χερια του παλληκαριου και του εσκισαν τα ρουχα και αρχισαν να τον χτυпанε στην πλατη με μαστιγια. Λες κι ηταν εγκλημα μεγαλο και τρανο που ειχε αγαπησει την αρχοντισσα. Ητανε θαρρεις οι εποχες και οι αιωνες,ή μαλλον θα ητανε αυτο που τους ανθρωπους αντι να τους ενωνει,τους χωριζει,η τρελα,ο πονος κι ο θανατος. Η αγνοια της δομης του συμπαντος κοσμου και καπου μεσα η διεστραμμενη του

ανθρωπου φυση. Κι ηταν τοτε που την νεανικη του σαρκα εσκιζαν οι λωριδες και το αιμα ποτιζε το δερμα,που αναμεσα απο τα βογγητα,καμπυλωθηκε ο χρονος κι ο χωρος κι εδωσε το σημα του μεσα στους αιωνες,για να καταγγειλει το γεγονος. Την κορη την βενετσιανα,την αρχοντισσα την κρατουσαν πανω στο δωμα του καστρου,οπου ο αερας ο δυνατος σκορπουσε καθε ηχο και δεν μπορουσε να ακουσει την οδυνη του. Ετσι τους χωρισαν,πριν ακομα σμιξουν και τον χτυπησαν ωρα πολυ μεχρι που λυποθυμησε και τον μετεφεραν στην φυλακη. Κι υστερα σειστηκε η φυλακη και το καστρο απο σεισμο,που διαμαρτυρηθηκε η γη για τον αδικο πονο του κρητικου νεου. Πονο η αγαπη δεν θα επρεπε να εχει.

Και αιωνες πολλους μετα,τα 650 εκεινα χρονια,καθως λυγισε ακομα κι ο χρονος και εβγαλε μεσα απο την αυρα του το τραγουδι να ακουστει μεσα στο 2017,μια παχνη και μια υγρασια εσταξε απο το γκριζο-πρασινο δεντρο,κι εχασε το πευκο τις βελονες του,να θρηνησουν κι αυτα μεσα απο μια σκουληκοτρυπα το γεγονος. Ποτισαν οι αρχαιοι τοιχοι,τα περιτυχεισματα κι αρχαιες πετρες με τις φωνες και τη θλιψη του πονου κι εβγαζαν τον ηχο τους μεσα στους αιωνες. Εγειρε το πευκο τον κορμο του

να θρηνήσει. Ετρίξαν οι γαλαζιοι τοιχοι του ανακτορου,εκει κατω στη βορεια δεξαμενη των καθαρμων,θαρρεις και εβλεπαν την αμαρτια και ηθελαν να την ξεπλυνουν. Εκει που επλεναν οι αρχαιοι μινωιτες τις αμαρτιες τους και θυσιαζαν στους θεους.

Πισω ομως στο 1363. Ο Μανωλης ξυπνησε στο κελι,κι αν και ηταν Αυγουστος,ενα παραξενο τρεμουλο τον ειχε κυριευσει. Η απωλεια αιματος, και η προσπαθεια μετα την αιμοσταση που εκανε το σωμα του για ανακτηση των δυναμεων μετα την ταλαιπωρια που ειχε υποστει,τον εκαναν να κρυωνει και να αναρριγει. Ενα παραπονο πικρο ειχε κυριευσει,τοσος πονος για ενα φιλι? Θυμηθηκε που κρατουσε την μικρη στην αγκαλια του και αναρριγουσε παλι αλλα εκεινη την φορα απο τον ποθο και την λαχταρα που ενιωθε για εκεινη. Αναστεναξε και δεν μπορουσε ευκολα να κουνηθει απο το υγρο και βρωμικο πατωμα που τον ειχαν πεταξει. Πονουσε. Μοναδικη παρηγορια του ηταν το χαμογελο της κορης που του ειχε χαρισει να ζεσταινει την ψυχη του. Μα πιο πολυ πονουσε που τον χωρισαν απο την αγαπη,και μια σκεψη ηταν που πονουσε πιο πολυ και απο τα ιδια τα βασανιστηρια που ειχε υποστει,μηπως και την εχασε οριστικα,μηπως και τα χειλη της και το κορμι της τα αγγιζε και τα επαιρνε απο εκει και υστερα αλλος ανδρας.

Την μικρη βενετσιανα την πηραν μετα απο το δωμα και την εσυραν στο παλιο δουκατο,το σπιτι του διοικητη στο Χανδακα. Απεναντι απο τον Αγιο Μαρκο,την εκκλησια την καθολικη στην κεντρικη πλατεια,μεσα στο επιβλητικο και αυστηρο παλατι που

ανοιγοταν. Εκεινη κατω απο τον ηλιο, στις ζεστες πετρες του πλακοστρωτου εσυρε με τη βια

τα βηματα της, πανω στο ανακτορο του διοικητη, σε μια αλλιωτικη για εκεινην φυλακη, που αν και ηταν ελευθερη, ενιωθε μονη, σκορπια και φυλακισμενη στην αγαπη της που ειχε για τον Μανωλη, που τοσο αγρια τον ειχαν παρει απο την αγκαλια της, πριν προλαβει να τον γνωρισει και να τον χαρει. Ενιωθε μπερδεμενη και γεματη αγωνια, καθως ενιωθε οτι κατι κακο του ειχε συμβει, οταν τους χωρισαν, και δεν γνωριζε τι ηταν αυτο. Ηθελε να βγει στο δρομο και να φυγει, να τρεξει μακρια, περα απο την πολη με τα στενα δρομακια που της φανταζε μεγαλη και αποπνυκτικη και ηθελε να τρεξει προς την αγριεμενη θαλασσα, περα απο τα ορμητικα τα βραχια, που τα ειχε δει σκορπισμενα να γυαλιζουν κατω απο το φως του πρωινου.

Ηθελε να τρεξει και σαν γοργονα να καθησει σε ενα βραχο αφηνοντας το νερο να την παρασυρει, να ταξιδεψει μεχρι περα, ψηλα και ανοιχτα περα απο το λιμανι με τα κανονια και τα πλοια, περα απο τα εργα της αμαρτιας των ανθρωπων. Και δεν ηξερε πως να διαχειριστη τα συναισθηματα της. Ειχε καταλαβει οτι θα τον βασανιζαν τον αγαπημενο της και δεν ηξερε καλα καλα τι θα μπορούσαν να του ειχαν κανει, και τι θα του ειχε συμβει, αν ζουσε και πως ηταν. Κι ας ηταν μικρη, ηξερε πως τον ειχε ερωτευτει. Ηθελε να κατεβει τον δρομο που κατηφοριζε προς τη θαλασσα, τον δρομο με τα δεντρα και τις πικροδαφνες, και να τρεξει, να τρεξει μακρια κλαιγοντας προς το λιμανι. Αντι γι αυτο μονο στη βεραντα του ανακτορου μπορουσε να βγει κοιταζοντας τον ηλιο να

χαμηλωνει ξανα προς την θαλασσα, καθως η μερα περνουσε για να φτασει στο δειλι της. Τον σκεφτοταν να υποφερει και δεν ηξερε πως να τον βοηθησει.

Τεταρτη 16 Αυγουστου 2017,βραδυ -----

----- - Με την σκεψη σου,κοριτσι μου,και την προσευχη σου, ψυθισε στον εαυτο της η κορη,κοιταζοντας πανω απο το εστιατοριο ψηλα κατω στο λιμανι το κτιριο στη γωνια με τις καμαρες η γυναικα του Χρηστου,που ηταν μακρια του κι ομως ενιωθε οτι κατι δεν πηγαινε καλα,οτι ο αγαπημενος της δεν ηταν καλα. -Ετσι θα τον βοηθησεις,σκεφτηκε,με την αγαπη σου και την ζεστη σου σκεψη. Κοιταζε τα φωτα που στο λιμανι χρυσιζαν κι ο αερας που εμπλεκε τα μαλλια της,της ψιθυριζε λογια

γης αγαπημενης,της ιδιαιτερης πατριδας της. Και στο δρομο για τον γυρισμο της στο ξενοδοχειο,τραγουδουσε προσπαθωντας να διαλυσει την αγωνια της,εχοντας ζαλιστει απο το ποτο,με το οποιο προσπαθησε να χαλαρωσει την ψυχη της. Κι οταν εφτασε στο ξενοδοχειο πανω στον δρομο,την οδο Θεοτοκοπουλου,κι οταν γυρισε να κοιταξει το ξενοδοχειο της,που την επομενη μερα θα ερχοταν κι ο Χρηστος,τοτε ηταν που σιγουρευτηκε οτι της ειχε αρρωστησει,οτι δεν ηταν καλα στην υγεια του. Και εκεινος ηταν ακομα στη Σαντορινη,που τραγουδουσε εκεινο το βραδυ,κι ηταν μακρια της,κι ηταν η ωρα τετοια που δεν μπορουσε να ξερει τι γινοταν. Την κυριευσε πονος και μανια,αφησε βιαστικα δυοπραγματα που κρατουσε και κατεβηκε τραγουδοντας τον καημο της προς το

λιμανι. Ολο τον δρομο με την καταληψη προς τα κατω και την παλια μεσαιωνικη εκκλησια να βγει στο λιμανι. Να ανασανει τον αερα της Κρητης,λες κι αυτος ο αερας μπορουσε απο τωρα να της πει τι του συνεβαινε. Πνιγοταν και δεν ηξερε τι να κανει για να ησυχασει την ψυχη της. Μονο τραγουδουσε,και σκεφτοταν πως οι κρητικοι που ειναι λεβεντες με χορο και τραγουδι βγαζουν τον καημο τους. Ηθελε να φυγει,να τρεξει,να κρυφτει λες και μπορουσε ετσι να ξεχασει. Βαδιζε γρηγορα και

σκεφτοταν οτι ηταν δωρο μεγαλο η υγεια που εκεινη ειχε και την εκανε να μπορουσε να τρεξει,να περπατησει,κι ας πονουσε η ψυχη της. Ομως το σωμα της ειχε υγεια. Κι ομως δεν αισθανοταν καλα. Κι ηταν ο φοβος του αγνωστου ανθρωπου που την πλησιασε να της μιλησει,που την εκανε να σταματησει και να γυρισει πισω

στο ξενοδοχειο,να περιμενει τον Χρηστο της. -Κοντα σου θα γυριζω παντα,σκεφτηκε,λες και εκεινος μπορουσε να την ακουσει, την στιγμη που ηταν αλλου πανω στην μουσικη σκηνη του. -Κοντα σου παντα θα γυριζω,σκεφτηκε,γιατι δεν μπορω να σε αφησω μονο σου,γιατι οταν το μελλον ειδα,μου ζητησες να ειμαι εκει και να κραταω παντα το χερι σου,το αγαπημενο σου χερακι. Ηξερε ομως οτι η ψυχη της μπορουσε να του στειλει τα μηνυμα της. Και ετσι καθησε και ησυχασε στο δωματιο της,για να μην τυχον και τον αναστατωσει περισσοτερο. -Η σαρκα μου καιγεται για την δικη σου,ψιθυρισε καθως ξαπλωσε.....Αναστατωμενη απο τον σεισμο

του πρηγουμενου απογευματος,ζαλισμενη απο το ποτο και την ανησυχια της,φανταστηκε πως ηταν στην αγκαλια του και αποκοιμηθηκε.

Πεμπτη 17 Αυγουστου 2017

Το πρωι της επομενης επισκεφθηκε το αρχαιολογικο μουσειο,κι αγορασε ενα αναμνηστικο,ενα αγαλματακι αντιγραφο της Μινωικης εποχης,εναν μικρο ερωτα ξαπλωμενο,που την ειχε λαβωσει με τα βελη του..... Κι υστερα πηγε στο ανακτορο της Κνωσσου. Ηταν πια μεσημερι και ειχε κουραστει απο την

ορθοστασια και το πανω κατω αναμεσα στις αιθουσες,και πηγε να καθισει στο ξεφωτο,εκει στα

παγκακια αναμεσα στα πευκα και τα υπολοιπα δεντρα. Ki ηταν τοτε που καταλαβε και θυμηθηκε οτι στην ενοραση και την σκεψη της ειχε δει αυτην την εικονα την τελευταια φορα που ταξιδευε για την Χαλκιδικη και την Καλλιθεα. Ομως δεν μπορουσε να θυμηθει τι ηταν εκεινο που πρωτα ειχε δει. Το καλο το συμπαν ειχε την σκεψη της θολωσει,για να μην αναστατωθει περισσοτερο απο την προηγουμενη νυχτα. Ki ηταν τοτε οπως εκει καθοτανε,που ανοιξε το στερεωμα κι αρχισε να φαινεται η αλλη η ιστορια η παλια..... Αυτος ο ιδιος αερας ηταν που τα μαλλια της ενετης κορης αναστατωνε και ματωνε η καρδια της,να σκεφτεται τον αγαπημενο της δεμενο στις βαριες αλυσιδες των φυλακων,με τα χερια ψηλα και το κορμι του κομματιασμενο,να τινάζεται και να

σπαραζει απο τον πονο του μαρτυριου. Ωσπου το φως γυρω της σκοτεινιασε κι εγειρε πανω απο τα μαρμαρινα καγκελα και σωριαστηκε πανω στο πλακοστρωτο της βεραντας,αναμεσα στον κισσο και τα φυλλωματα. Καρτεραγε η νυχτα να καταπιει την ουσια της ζωης,μα φωτιζε απο πανω το φεγγαρι το δρομο της. Ειχε νυχτωσει κι η ωρα περαγε... Πανω στον δρομο του φεγγαριου και στην πορεια του που εκρυψε πανω στην αλλη ακρη της γης τον ηλιο,πανω απο του Χανδακα τη γη,οριζε πανω στα βουνα τα φωτα του,και χαμογελαγε κρυφα στην αεναη μαχη με τον ηλιο. Πανω στην σοφита ασημωσε της κορης τα χυμενα στο μαξιλαρι ξανθα μαλλια,και εριξε αχτινες πανω στη θαλασσα,ασημι και ατσαλι που χυνοταν απο τις κανες των κανονιων περα στο καστρο.

Εφεξε η νυχτα πανω στη θαλασσα,κι αναρωτιοταν το φεγγαρι τι να εκαναν οι αρχαιοι οι μεσαιωνικοι ανθρωποι εκεινη τη νυχτα. Ειδε την κορη να κοιμαται λυποθυμη και κλειδωμενη,μα δεν ειδε

τον νεο που στη φυλακη του δεμενος δεν εβλεπε τις αχτινες του,γιατι δεν εφτασε ως εκει το ασημενιο φως του. Τροφη στα ονειρα της αγαπης των ανθρωπων που κανενας πονος και ταλαιπωρια δεν μπορουσε να σταματησει. Κανένα ονειρο της αγαπης δεν μπορεί να καταστραφει,οσο εκεινη η θαλασσα συνεχιζει να υπαρχει,και το κυμα της να χτυπαι πανω στο μπεντενακι,το μικρο της περιτοχεισμα,σκεφτηκε η κορη η ξανθη,η γυναικα του Χρηστου καθως κατεβαινε προς τα κατω την οδο Θεοτοκοπουλου. Ξανα και ξανα το ιδιο φως του

φεγγαριου,απλωνε αγιασμο και ξεπλενε των ανθρωπων τις αμαρτιες,το ιδιο φως παντα και τοτε και τωρα και 700 χρονια μετα,και στο παρελθον και στο τωρα και στο μελλον,γιατι δεν μπορουσε ουτε η τριβη του συμπαντος να καταστρεψει,ουτε καν να το σβησει. Μονιμος φαρος της νυχτας,ποτε πιο φωτεινος στη γεμιση,ποτε λιγοτερο στη χαση του,μονιμα βρισκοταν στην ακρη του λιμανιου,λες και ηθελε τη φωτια του φαναριου του να ανταγωνιστει και να δειξει το δρομο στους περαστικους. Φωτια μεσα στο καστρο να φωτιζει και να καιει,και να φωτιζει απο μακρυα το απαισιο,τα φοβερα εκεινα εργαλεια που προκαλουσαν πονο στα ανθρωπινα χερια,τοσο πολυ που οι συγχρονοι αρχαιολογοι δεν αφησαν τα ματια των

ανθρωπων να τα δουν χτιζοντας για παντα και μπαζονοντας την υπογεια φυλακη του καστρου,γιατι δεν αντεχαν να δουν τα ματια του ανθρωπου την φοβερη τη θεα. Τα εργαλεια των μαρτυριων,που δεν μπορεί να χωρεσει ανθρωπινος νους οτι ενα σωμα μπορεί να αντεξει τετοιο πονο κι εξω φεγγος απο τα παραθυρα με τις φωτιες για τα πλοια που πλησιαζαν. Σαν τα πηγαδια η κατακομβη,η φυλακη στο υπογειο του καστρου,οπου η ακτινα του ηλιου ποτε μεσα δεν εριζε φως. Σ.αυτο το ερεβος περνουσαν ωρες πολλες μεχρι τα ανθρωπινα ματια να συνηθισουν απο το φως του ηλιου,στο σκοταδι της ψυχης της

ανθρωπινής υπαρξης. Δεν υπηρχε τιποτε,ουτε στρωμα,ουτε ψαθα,και οι φυλακισμενοι ριχνονταν στο χωμα να κοιμηθουν εκει. Μονο βογγητα πονου και

δυσωσμια του αιματος κυριαρχουσαν εκει περα. Κατεβαζαν ανθρωπους και ανεβαζαν νεκρους οι δεσμοφυλακες και ζωντανους-νεκρους. Κι ο ηλιος στην αλλη ακρη της γης τις ακτινες του εκρυβε,να μη δει την μεταμορφωση της γερακινας και του λυκου,του ανθρωπου που κατερχεται στο επιπεδο του ζωου. Εστριψε τονδρομο του και κοιταξε τα αστρα και τους πλανητες που ζουσαν πανω στο στερεωμα,αυτο που δεν το εβλεπαν πραγματικα οι ανθρωποι,γιατι αν μπορούσαν να καταλαβουν ποσο μικροι ,αλλα και σημαντικοι ειναι ταυτοχρονα,δεν θα εκαναν ποτε κακο ο ενας στον αλλον. Ζωη απο τη ζωη,και σαρκα απο τη σαρκα φωτιζε πισω απο τις φωτιες της νυχτας καθε σμιξιμο της γης και των ανθρωπων

και το περασμα των αστεριων χρονια μετρουσε με καθε τρεξιμο καθε πλανητη και κομητη στο συμπαν,το τοσο μεγαλο μα και τοσο ευθραστο,που καιγονται σε μια στιγμη και την αλλη ξαναγεννιουνται. Γεννηση και θανατος,νυχτα και μερα,ανοιξη και χειμωνα,κυκλος ζωης,και πανω απο τις πολεμιστρες που χυθηκαν νερο και αιμα,εβλεπε το φεγγαρι το ασημενιο,την ακτινα τη μεγαλη,εκεινη που ενωνε τοπους και μεριες μεριες πανω στην ιδια αυτη πατριδα. Βυζαντιο και Κρητη,κι αργοτερα στον 21ο αιωνα,ολα μια Ελλαδα ρημαγμενη και καταρακωμμενη απο την καταρα του πλανητη,μα η ακτινα η μεγαλη εκει,και το φως της ηλεκτρομαγνητικης ακτινοβολιας παντα παρον,να ενωνει γυαλους και παραλιες,να ενωνει γηπεδα και καστρα,κι απο πιο παλια,απο τοτε που εμφανιστηκε ο

ανθρωπος τοπους μαρτυριου. Ψυθιρισε η παραλια και το κτιριο του Μεσαιωνα,στ. αυτια της κορης,της ακτινας αυτης το μεγαλειο,και της μιλησε για ιστοριες με σημεια και τερατα. Της

*ειπε για το φως του φεγγαριου τοτε,κι υστερα για μετα καθως
στροβιλιζοταν μεσα στην αχτινα του,εβλεπε απεναντι το ψηλο
και μεγαλο γυαλινο το κτιριο με τους ψηλους προβολεις. Βραδυ
17ης Αυγουστου και ξημερωμα του πονου της 18ης,νυχτα
φωτεινη απο τα φωτα και πανω στο υγρο χορταρι στη μεση του
συγχρονου δρομου,κυλησαν τα μικρα ποδια της συγχρονης
κορης τρεχοντας να ξορκισουν το κακο του κυρη της που ειχε
αρρωστησει. Και περναγε εικονα πανω στην εικονα στο τοτε και
στο τωρα,κι αστραφε ο ουρανος ξανα με το παραξενο*

*το φως του κεραυνου,που δεν εβρεχε,μα μοναχα την αχτινα τη
μεγαλη ακολουθουσε. Και με το συννεφο απο διπλα που
αναρριγουσε στο περασμα της. Πανω κατω σ.ενα σαστισμα
περιεργο,που ηθελα να φυγει και να τρεξει να κρυφτει στην
αγκαλια του,να του παρει το καψιμο και τον πονο. Κι οπως δεν
μπορουσε να το κανει,γυρισε στη θλιψη της απαγοητευμενη,να
θελει να του κρατησει το χερι,και να μην μπορεί. Κι οταν η αλλη
μερα σηκωσε το φως της ψηλα πανω στον ουρανο,κι εκαιγε ο
ηλιος, εφυγε ο ηλιος και ηθελε να συναντησει τη μοιρα της.
Τραγουδησε περα στο παρκο μεσα στα δεντρα,να ψαλλει τον
καημο και τον πονο της,σαν να μπορούσαν να την δουν και να
την ακουσουν τα ματια εκεινου που αγαπουσε. Πανω στο
ανακτορο,στη σοφита τα ματια*

*της κορης οταν συνηρθε την αλλη μερα κοιταζε τη φτερη που
ριχνε τα φυλλα της κατω και εκει μεσα λικνιζοταν οικογενειες
απο πουλια,σε ενα θροισμα ζωης και αγαπης. Και ζηλευε τα
πουλια η κορη,που την χωρισαν απο τον αγαπημενο της τοσο
βιαια. Ηθελε να μπορούσε να μεταμορφωθεί και να κρυφτει
μεσα στα φυλλα να μεινει εκει. Να μην σκεφτεται,να μην
θυμαται,να μην φοβαται και να μην πονα.*

*Λευκο το φως τα εργα των ανθρωπων κρυφα να μαρτυρησει.
Ασπρο φως της μερας που βγηκε τη βολτα της να χαιρετισει τον
ηλιο. Ασπρο το κυμα στο μπεντενακι να σκαει κι ο ηλιος το νερο
της θαλασσας να λαμπυριζει. Ασπρο και το παιδι που ατενιζε τη
θαλασσα για πρωτη*

*φορα περα απο την οροσειρα της. Λευκο το φως την αμαρτια
των ανθρωπων να ξεπλυνει,και να την ενωσει με την
πατρογονικη γραμμη και τη γραμμη των οριζοντων. Λευκο φως
της θυσιας και της αγνοτητας,λευκο το φως του αγνωστου,περα
απο τους καμπους τριγυρναι και σαν αρχοντας πανω σε ασπρο
αλογο κατεβαινει το λοφο στις ακρες τις πολεις,πανω απο τις
μυτες που οι πετρες τους στις στεγες σχηματιζουν. Λευκο το φως
της ζωης,που να μιλησει δεν μπορουσε φυλακισμενη σε ενα
παρελθον με ενα μελλον στοιχειωμενο,μεσα απο τα ξυλα που
αερας γιναν κι ενωθηκαν με το συμπαν,περα απο το ποδοβολητο
των αλογων και μακρυα περα απο των ανθρωπων τα βηματα.
Στου ηλιου τις ακτινες να καιγες κι αυτα κατω απο το μεσημερι
και να φευγουν στο ασπρο*

*καθρεφτισμα του νερου,εκει αναμεσα απο τις βαρκες,στη σκια
του μεγαλου καστρου. Μπροστα στις καμαρες απο πετρα,που
πετρωσαν κι αυτες με τη σειρα τους των ανθρωπων τις
καρδιες,να ταιριαζουν με το κρυο του αερα,που ξεσηκωμενος
και αν και μεσημερι λογια εγραψε πανω στα ψαρια που
περιμεναν στην ακρη χωρις φωνη. Γιατι μητε τα ψαρια,μητε κι ο
ανθρωπος ειχαν φωνη να μιλησουν. Μοναχα το πλακοστρωτο το
παλιο,το αρχαιο,το απο πριν ειδωμενο μπουρουσε να σκιζει με το
βαρος της αμαξας τοτε και των οχηματων υστερα. Μοναχα το
ασπρο φως που κατεβαινε μεσα στην ησυχια των αγιων εκεινων
ημερων της αργιας μπορουσε τις φωνες του να αφησει στον
αερα και να ξεσηκωσει αυτο που οι ανθρωποι ονομασαν γιορτη
και ευθυμια. Κι ενωθηκε η ακτινα η μεγαλη κι εγραφε*

ποιηματα πανω στη θαλασσα,κρυφα το ματι κλεινοντας απο τον εναν γυαλο στον αλλο,και χαιρετιζοντας τον γλαρο που νωχελικα καθοταν πανω στην πετρα,χωρις λογο ζωης και χωρις γνωση της υπαρξης οπως οι περισσοτεροι ανθρωποι απλα υπαρχουν.

*Πετρα πανω στη πετρα στο λευκο του πρωινου φως
γυαλιζοντας τη ζωη της,κι απο της Παναγιας το απογορτι
κοιταζοντας ο γλαρος τα σιδερενια πουλια,τα αεροπλανα που
προσγειωνοταν περνοντας πανω απο τη θαλασσα. Πρωι εγραφε
το ρολοι και τις ωρες μετρουσε της 16ης του Αυγουστου του
2017,κι ηθελε να ανταγωνιστει τα χρονια τα προηγουμενα και τις
γορτες εκεινες τις μοναξιας. Κι οπως κατεβαιναν να
προσγειωθουν τα αεροπλανα γυρω πανω*

*στο στεφاني του βουνου εσαλλε ο γλαρος το τραγουδι της
καταληψης με το μαυρο το πανι της κρυμμενης φωνης,που
ετρεξε να παει να κρυφτει πισω απο το παραθυρι θελοντας ολους
μας να μας κανει θεατες σ.αυτο που η γη τουτη η τρανη ηθελε να
αποκαλυψει. Σηκωθηκε οργιες ψηλα ο αερας και πανω απο το
λευκο το φως του πρωινου στη θαλασσα,ανοιξε τον ουρανο κι
εβλεπες την εικονα πια σαν ενα θεατρο. Ειπαν πως ο κοσμος θα
τελειωνε το 2012,και τελειωσε η χαρα για τον Χρηστο εκεινη τη
χρονια. Γιατι εκεινη την χρονια τη γνωρισε και την αγαπησε.
Θυμα θαρρεις κι αυτη του εμφυλιου πολεμου της Ελλαδος,που
μονο η πετρα η ματωμενη,ο αιμορραγων λιθος,οπου γεννηθηκε
μπορουσαν να μαρτυρησουν σιγα σιγα την αληθεια. Εκεινη
εγραφε πανω στον τοιχο την αγαπη*

*της για αλλον ανδρα και την ημερομηνια. 20 Ιουνιου 2012, και
το ονομα ενος ανδρα που αγαπουσε εγραψε πανω στον πρασινο
τον τοιχο,κι ο Χρηστος δεν ηξερε τι να κανει για να την κερδισει
και να την κλεισει στη δικη του αγκαλια. Της εγραψε
τραγουδι,πως θα την κραταει για παντα στην αγκαλια του,οταν
εκεινη πεφτει,ομως δεν ητανε της μοιρας το γραφτο εκεινη να το*

ακουσει. Οχι πριν περασουν χρονια πολλα απο εκεινη τη μερα. Στο τσιμεντενιο πλακοστρωτο του σημερα,περασε πολλα κι εχασε τη λογικη του μεχρι εκεινη να ερθει να τον γνωρισει. Κι εκανε πραγματα εξω νου,και δεν ηξερε πως να κρυψει τον καημο του. Γιατι ακομα κι οταν καταφερε να την ξεκολλησει απο εκεινη την αγαπη,η μοιρα που γυρευε να τον εκδικηθει για την αμαρτια του,την εριξε στην αγκαλια ενος αλλου ανδρα. Κι

αυτη τη φορα ηταν ο ιδιος υπαιτιος. Γκριζα σκια σκεπασε της νυχτας το χρωμα και το λευκο της μερας,και στην καρδια του πια παγωσε ο χρονος,ουτε μερα μα ουτε και νυχτα πια αλλαζαν και μονο το γκριζο ηταν η μονιμη συντροφια του. Συνεχισε να ζει χωρις ελπιδα,που μοναχα η φαγωμενη η πετρα του καστρου μπορουσε να συγκριθει με κατι τετοιο,αυτη που την ζωη της η θαλασσα την παιρνει,και στο προσωπο του πια η θλιψη ειχε παρει τη μορφη της χαρας,και η μελαγχολια σκιαζε καθε χαμογελο που εδινε στον κοσμο,χωρις ο ιδιος πραγματικα να μπορει να χαμογελασει. Τον κρατησε η γη της Κρητης λιγο πριν να τον γνωρισει εκεινη που αγαπουσε και ξεχαστηκε τραγουδοντας εκει την πικρα και τον καημο του καποια στιγμη.

Κι ηταν εκει πανω στη θαλασσα τη μερα της 16ης του Αυγουστου που η αγαπημενη του,που στο μεταξυ μεσα στην Ανοιξη του 2017 τον ειχε γνωρισει,εβλεπε τα τραγουδια του κοιταζοντας την αγριεμενη θαλασσα. Και τραγουδουσε "Το Κυμα" πανω στο κυμα της θαλασσας που εσκαγε κατω απο τα ποδια της. Κι εβλεπε τον αντρα που ειχε ερωτευτει να τραγουδαι με το λευκο του πουκαμισο και τα ματια του γεματα θλιψη, και το αλλο το βιντεο απο την Κρητη,αυτο που ειχε ξεχαστει και τραγουδουσε τον ερωτικο του καημο. Και σκεφτοταν πως αυτα τα χρονια που την περιμενε και θα την περιμενε μια ζωη πηγαν χαμενα και για τους δυο. Ιστορικη

ανδρομη ήταν πια,γιατι στο μεταξύ η εικονα και το ιντερνετ τους ειχαν βοηθησει να γνωριστουν και να αγαπηθουν πολυ.

Στου μεσαιωνικου Χανδακα τους πλακοστρωτους δρομους,οι σταγονες τις βροχης σταλαγματια σταλαγματια επεφταν κι υστερα κυλουσαν σαν ρυακι ποτιζοντας το χωμα. Και στον χορο της τα δεντρα τα ψηλα ξεπλενονταν. Ο θορυβος της καθως δυναμωνε εφτασε στα αυτια του φυλακισμενου νεου,που μερες μετα την τιμωρια του,ακομα φυλακισμενος ξυπνουσε ακομα απο εναν υπνο βαρυ και κουρασμενο. Τα πυκνα ματοκλαδα ακομα σφαιλιστα,την εικονα της κορης της ομορφης κυρας ειχανε παλι φερει. Την ειχε επιθυμησει,πριν ακομα μπορεσει να την αποκτησει. Και ο καημος του την εικονα της σχηματιζε. Τα καλοφτιαγμενα στηθακια της,με το ομορφο ροδαλο απαλο δερμα,που ο ηλιος ειχε μαυρισει,και την αναμνηση πως αυτα κινουνταν πανω στο καρδιοχτυπι της,πανω στο ενα και

μοναδικο τους φιλι. Τα μικρα της χερακια με τα μακρυα λεπτα δαχτυλα,που χωνοταν μεσα στα μαλλια του,χαιδευοντας τα. Το λεπτοκαμωμενο κορμι της,με τα μικρα λεπτα ποδαρακια της,που ανασηκωθηκαν για να τον αγκαλιασουν. Την φανταζοταν γυμνη νε γερνει μεσα στην αγκαλια του και να τυλιγει τα μικρα της ποδια γυρω του,γυμνη απο κατω απο το σωμα του. Να τον κραταει και να βογγα απο τον ποθο και την ηδονη. Κι εκεινος πανω της να κινειται σε εναν ατελειωτο ερωτικο χορο,καθως εμπαινε μεσα της ξανα και ξανα. Αχορταγα να πiei τα φιλια απο τα χειλη της. Μα τα ματια του σαν ανοιζε,αντικρισε παλι την φρικη και την σκληραδα της γκριζας μαυρισμενης πετρας.

Κι ήταν ετοιμη η μαυρη γη μεσα στη

νυχτα,απο τη βροχη νοτισμενη και υγρη,που ανεδυε τη μυρωδια του βρεγμενου χωματος,που ελαμψε μεσα στη βροντη και την

αστραπη των αιωνων,που γενναει στις ψυχες των ανθρωπων την
διψα για εκδικηση,για δικαιοση,εκει που η ανθρωπινη
δικαιοσυνη δεν φτανει το ζυγι της να ριξει. Πανω στη μοιρα που
γραφεται στο βιβλιο της ουρανιας φωτιας,και κατεβαινει μεχρι
τα βουνα και τις χαραδρες της Κρητης,χερι αορατο πανω στον
αερα,φτιαχνει στιγμες και πλεκει στον ιστο της λεπτο το λεπτο
περα στην περα ακρη ονειρα κι ελπιδες. Χαρα και λυπη,οπου
παντοτε συναντιοταν στις ακρες της γης και στων ανθρωπων τις
ζωες. Πουλια που πεταξαν πανω απο τη θαλασσα,για να
κρυφτουν πανω στο ασπρο

συννεφο που νωχελικα κατεβαινει μεχρι τη θαλασσα,τα φωτα
της να αναψει και να δροσισει τα караβια και τους ναυτικους
που παντα μιλανε μεσα απο το αιμα τους στις γραμμες του
οριζοντα,κατω απο το μολυβενιο και το μαβυ το βαθυ το
χρωμα,οπου ο ηλιος τις αχτινες του δεν καταδεχτηκε να
ριξει,περα και μεσα στης θαλασσας,το αβαθυ,που ξεσηκωθηκε
να δεις πως ηθελε το συννεφο να χαιρετισει,και να φυγει ξανα,να
κρυφτει περα στα μικρα του αιγαιου νησακια που παισιωνουν
την ομορφια του μεγαλου νησιου. Και του αερα το χερι
κρατωντας το πουλι ειδε τις κυκλαδες να κατεβαζουν τα πεπλα
τους χαιρετιζοντας τη μεγαλη νυφη,που παρεα με τα
δωδεκανησα προσκυνουν τη χαρη της. Στις αγριες χαραδρες και
τα φαραγγια της,που κρυβεται η ζωη και αγριευει,κι ο αερας

εκει μυριζει δυναμη και λευτερια,και ηρθε κι εσβησε τις μνημες
κι οτι αλλο τουτος ο αερας να τελειωσει μπορεί στο περασμα
του. Κι ειδε πολεις και χωρια,ειδε σπιτακια ασπρα σαν κουτακια
σκαρφαλωμενα πανω στα βραχια,κι ειδε δρομους και γεφυρια,κι
ετρεχε,κι ολο ετρεχε γοργα,πανω κι υστερα χαμηλωσε με τα
φτερα του τα εργα των ανθρωπων λες κι ηθελε να καμαρωσει
και να ανταγωνιστει. Τη φλογα της αγαπης και τη αγωνια της. Κι
ειδε των ανθρωπων τα κατασκευασματα,και εκατσε πανω στις

*πετρες της ημερας που ξημερωνε,να χαιρετισει την αυγη. Κι
ηταν γλαρος,κι ηταν αετος,κι ηταν στη συγχρονη εποχη ενα
μεγαλο και γρηγορο,ενα αεροπλανο δυνατο,που ολο και
κατεβαινε και κοντοζυγωνε τη γη της. Κι ηταν ο ερωτας που
γεννησε την ζωη,την κορη την βενετσιανα,και την αγωνια ενος
πατερα για την κορη του. Κι ηταν λες κι η γη που ακομα και
στους Ενετους αγριευε την ψυχη τους,αν αυτο μπορουσε το
χωμα να το δωσει,την ανταρα της καρδιας ενος πατερα για την
κορη του. Την φωναξε να της πει εκεινο που καθε πατερας,που η
σαρκα τον δεσμευει λειι συνηθως στην κορη του,με τα
συμπλεγματα της Ηλεκτρας,και τα μπερδεμενα συναισθηματα.
Οτι αυτος ο νεος που αγαπησε δεν κανει για εκεινη. Καθε ανδρας
που την καρδια μιας κορης κερδιζει,κι ανταγωνιστικα φαινεται
στην ψυχη ενος πατερα,καθε ανδρας που ερχεται να του την
παρει. Κι ειναι πια η ιδια δικαιολογια,η κοινωνικη ταξη, η
εργασια,τα χρηματα,οι επιλογες που ειναι παντα λαθος και δεν
κανουν για την κορη του. Μοναχα σαν υψωθει στον ουρανο η
ψυχη ενος ανδρα,τοτε μονο να κρινει πια μπορει*

*αν ο ανθρωπος που η κορη του αγαπησε ειναι ικανος και καλος
για κεινην. Μα τουτος ο γενικος στρατιωτικος διοικητης του
Χανδακα,ο Ενετος αφεντης που δεν μπορουσε στη σκεψη του να
χωρεσει,οτι η κορη του,η αρχοντοπουλα εκανε τετοιο λαθος και
τετοια προστυχια με εναν κοινο θνητο,με εναν σκλαβο κρητικο.
Απο το κρασι επηρεασμενος,που ηθελε θαρρεις τον πονο του να
πνιξει και την ντροπη του,τα φωτα απο τις φωτιες και τα
φαναρια των πλοιων που ριχνονταν μεχρι περα την
κορυφογραμμη του οριζοντα στην ακρη του λιμενα,που κοιτουσε
λες κι αυτα θα μπορουσαν να του δωσουν την απαντηση στο
πως και στο γιατι που γυρευε,καλεσε τη μοναχοθυγατερα του να
την μαλωσει για την απερισκεψια της. Κι ουτε τα δακρυα της
και η αγωνια της για τον Μανωλη,μπορουσαν να τον*

μαλακωσουν. Την απαντησε απλα να τον ξεγραψει,γιατι δεν θα ζουσε,μπορει κιολας οι δημιοι να τον ειχαν ξεκανει. Κι αφου της εσκισε την καρδια με αυτην την ανακοινωση,ακολουθησε αλλη ακομα πιο ασκημη,σκληρη και δυσκολη για ενα ερωτευμενο κοριτσακι,πανω σε αυτην την αγρια και ομορφη γη. Οτι θα την παντρευε με ενα βενετσιανο εμπορο,πολυ μεγαλυτερο της,που την ειχε ζητησει πριν φυγουν για να ερθουν να αναλαβει τα καθηκοντα του στον Χανδακα. Ουτε τα αναφιλητα και οι αναστεναγμοι της μπορουσαν να καμψουν εναν ανθρωπο της εποχης εκεινης,μα και καθε εποχης,που θεωρει τον κανονισμενο γαμο καλυτερο απο εκεινον απο ερωτα. -Η κορη ενος ενετου αρχοντα δεν μπορει ποτε να παντρευτει εναν σκλαβο,της ειπε,κοιταζοντας απο το δωμα το ψηλο,και την αλαζονια του ψηλου διαμερισματος

και του αερα μια ανωτερης κοινωνιας,τα πραγματα της ζωης,και μη γνωριζοντας,πως ενας χριστιανος Θεος,δεν ειχε τους ανθρωπους ξεχωρισει σε αφεντες και σκλαβους. Απο μια θρησκεια που στο περασμα των αιωνων οι ανθρωποι της κρατησαν οτι τους αρεσε,κι οχι οτι θα επρεπε να ακολουθησουν. Ετρεξε εκεινη να κρυφτει,σαν να ηθελε την μοιρα της να αποφυγει. Μα την μοιρα ηθελε να δει τουτη η γη της εκδικησης,αν θα μπορεσει τελικα να την αποφυγει. Κι ηταν αυτη η εκδικηση πανω στο δρομο τον στρωμενο με τα φωτα της νυχτας και το απαλο πατημα της νεραιδας κορης,του αερικου που χαιρετιζε τις λαμπεις,πανω στο στερεωμα του ουρανου,που θελησε με χρωματα να γεμισει και να ξημερωσει πανω στου ηλιου το δισκο,που καθως

κατεβαινε κι εδινε τη θεση της στη μερα,φορτωσε του πατερα αυτην την ψυχη δινοντας εντολη να ξεσπασουν ξανα και ξανα πανω στο κορμι του ατυχου νεου.Μερες τον χτυπουσαν με το μαστιγιο ξανα και ξανα. Μεχρι που σαρκα γερη στην ραχη δεν

του εμεινε. Μεχρι που χαραξε το κορμι του. Πριν προλαβουν να γειανουν οι παλιες πληγες,το μαστιγιο που επανω τους χτυπουσε τις ματωνε ξανα και το αιμα κυλουσε πιο πολυ αυτη τη φορα βαφοντας τα ρουχα του ως κατω. Πιο βαθια τις ανοιγε και πιο βαθια χαρακωνε. Ελεγες,πως το αιμα που χυνοταν μπορουσε να ικανοποιησει την αγανακτηση στην ψυχη του πατερα. Αυτο το αιμα που δεν το ειδε ουτε καν να κυλαει. Ουτε τα βογγητα του πονου ακουσε,κι ομως,θαρρεις κι επηρεασμενος απο την γη της εκδικησης και της βεντετας,αυτοι οι αναστεναγμοι κι

ο πονος μπορουσαν να σταλαζουν βαλσαμο στην ψυχη του. Ποτισε των υπογειων η πετρα απο την αδικια και τα μαρτυρια που στα χερια των ενετων κατακτητων ειχαν περασει ολοι οι αγωνιστες για την ελευθερια της Κρητης απο τους ξενους δυναστες,και τα βογγητα της αστρο φωτεινο κι αστραπη ελαμπε πανω στους αιωνες,να φωναξει,να δειξει τις κραυγες και την αδικια που ανθρωπος σε ανθρωπο μπορεί να κανει. Ο Μανωλης αντεξε τον πονο σαν παλληκαρι τα χερια του εσφιγγαν τις αλυσιδες καθως τον χτυπουσαν και μονο βογγητα εβγαιναν απο τα χειλη του,καθως το κορμι του αυλακωνοταν απο το μαρτυριο και το αιμα του ποτιζε τη σαρκα του,μα φωνες μεγαλες δεν εβγαλε,ακομα και που τρανταζοταν απο τον πονο κι

εζησε να φτασει ως την πορτα της εξοδου,και της ζωης,οταν τον απελευθερωσαν. Της αγαπης αιματα με πορφυρωσαν,θα εγραφε αιωνες μετα της Ελλαδας ο ποιητης. Με το κορμι του χαραγμενο απο το μαρτυριο και την καρδια του γεματη πικρα και απαγοητευση. Στο δρομο προς την πολη του Χανδακα,διπλα στη θαλασσα,μεσα απο τα στενα πετροχτιστα σπιτια και το πακοστρωτα,αναμεσα στους φοινικες και περα στην ακρη της οδου που αργοτερα ονομαστηκε 1866,οπου ψηλα το βλεμμα του γερακιου που υψωνεται,βλεπει ενα κεντημα απο λευκα σπιτακια που τριγωνα και αλλα σχηματα σχηματιζουν,μικρα λευκα σπιτια

με καστανο-κοκκινους τειχους και λευκους,ενας δρομος σε μια ελευθερια προσωρινη. Στο δρομο για το σπιτι του απαντησε τη χηρα μανα του,παιδι μονακριβο και ατυχο,που η λαχταρα της που δεν τον ειχε δει για μερες και δεν ηξερε τι ειχε απογινει το παιδι της δεν μπορεί με λογια να περιγραφει. Τον εκλεισε στην αγκαλια της κι οπως τον εσφιξε,εκεινος μορφασε απο τον πονο. - Παιδι μου,Μανωλακη μου,τι εγινε,τι επαθες? Τον πηρε μεσα κι οταν εκεινος γδυθηκε,τα ματια της δεν μπορούσα να σταματησουν απο τα κυλουν τα δακρυα τους,σαν ειδε τα σημαδια του μαστιγιου και τις πληγες στο κορμι του. -Μανα,μην κλαις,δεν πειραζει. Τον επλυνε και τον αλοιψε με βαλσαμο.Του εβαλε να φαει και να κοιμηθει. Κοιμηθηκε ωρες πολλες βαθια μεσα στο σπιτι του. Το κορμι του ειχε αναγκη να ξεκουραστει και

να αναρρωσει. Μερεις μετα στις θαλασσας τον δρομο,με την αμαξα σαν περασε η βενετσιανα η αρχοντισσα,τον ειδε να φιλαει ενα κοριτσι αλλο. Πονος και ζηλια την κυριεψε,και μια αγρια αυρα ηρθε να την συντροφεψει,μια μαχαιρια στην καρδια της. Ενα πεισμα που θιχτηκε ο εγωισμος της για πρωτη φορα. Εκεινη η αρχοντισσα καταδεχτηκε να φιλησει τα χειλη του,να πονεσει μερες και βδομαδες ατελειωτα για τα μαρτυρια του,και τωρα αυτος να φιλαει αλλην γυναικα; Σαν επεστρεψε στο ανακτορο της,πηγε στην καμαρα του πατερα της και του δηλωσε οτι αποφασισε να τον υπακουσει και να παντρευτει τον ανθρωπο που της ειχε ετοιμασει. Αντρας ηταν εκεινος 40 ετων,10 χρονια πιο

μεγαλος απο τον Μανωλη,ψηλος κι ευθυτενης,με καστανα ματια και μαυρα μαλλια,κι ενα καστανοξανθο μουσι. Δεν ηταν ασχημος,μα ηταν μονο η μανια που την ειχε πιασει για εκδικηση,που την εκανε να της αρεσει κιολας. Οργανωθηκε γλεντι μεγαλο,κι ο δουκας φιεστα μεγαλη και τρανη οργανωσε να

*ανακοινώσει τους αρραβώνες της μοναχοκορης του με τον ενετο
αρχοντα. Κι ήταν εκεί απο κάτω κι ο Μανωλης,που
απελπισμενος απο τα νεα και τον ανεκπληρωτο ερωτα
του,κίνησε να παει κι εκείνος και να την δει για μια ακομα φορα.
Απο την Λοτζια του Ηρακλειου,οπως αυτη εκτεινεται σημερα,μα
τοτε ακομα τον 14ο αιωνα δεν υπηρχε,ως την βασιλικη του
Αγιου Μαρκου και την μετεπειτα κτισμενη κρηνη του
Μοροζινη,ειχαν χτισει με τους*

*σκλαβους οι Ενετοι το ανακτορο τουτο. Μαζι με την βασιλικη
θελοντας να αναπαραστησουν την πλατεια Αγιου Μαρκου,οπως
στην Μητροπολη τους,για να τους την θυμιζει. Αψιδες με λευκα
κοιονοκρανα με κεφαλες λεοντων αναγλυφες και σκαλισμενες
πανω στο μαρμαρο,το ενετικο συμβολο,τρικλιτη βασιλικη με
αυστηρο και λιτο διακοσμο. Μερικα σκαλια λευκα μαρμαρινα
οδηγουσαν στη βαρια ξυλινη πορτα με τα σκαλισματα και δεξια
και αριστερα δυο μικροτερες πορτες ξυλινες κι αυτες. Τα σιδερα
και τα σπαθια χυπουσαν κι οι κρεμασμενες εσωτερικα
αλυσιδες,κι υστερα πιο κει στον αιωνα τον συγχρονο,σιδερα εξω
απο τις κοκκινες πλακες της βιβλιοθηκης του Ηρακλειου,που
μεσα τους,εκει απεναντι απο τα μαρμαρινα λιονταρια του*

*συντριβανιου,που εφτυναν μες στο μεσημερι νερο δροσερο απο
τις παρυφες του Γιουχτα,σαν μαζευοτανε στη γουρνα,την
ιστορια λεγαν την παλια μια επαναστασης,εκει διαγωνια απο το
παλατι του πονου. Κρατωντας παρεα στο μεγαλο κτιριο της
λοτζια με τις καμαρες που μαζι του χτιστηκαν σαν συγκροτημα
να σχηματιζουν με το παλιο δουκινο ανακτορο πιο περα. Πιο
πολυ κι απο τα δερματινα του μαστιγιου λουρια που σκιζανε τη
σαρκα του στη φυλακη,πονεσε αυτη τη φορα η καρδια του,οταν
την ειδε να την φυλα ο αρραβωνιαστικος της. Κι οταν κυριως
την ειδε να τον κοιταζει με ζεστασια. Πως να περιγραψεις το
συναισθημα αυτου του ανθρωπου,που πονεσε για αυτην την*

*αγαπη και την ειδε τωρα να τον εγκαταλειπει για εναν αλλον
αντρα; Ανταρα στην ψυχη του*

*ξεσηκωθηκε και ηρθε και ταιριαζε με την αναστατωση που
επικρατησε στην πολη τους χρονους εκεινους. Ολος ο Χανδακας
είχε επαναστατήσει τους μήνες που ακολούθησαν. Ήταν αυτη η
επανάσταση που ονομάστηκε σαν επανάσταση του Αγίου Τίτου.*

Κωδικος 29 Απριλιου 2017

*Εβλεπε η κορη,η γυναικα του Χρηστου,οτι εκεινος την
αγαπουσε κι οτι κατι επαιζε πανω στη μοιρα της,κι ειχε απο
μερες αποφασισει,να διαπιστωσει αν τα οραματα που ειχε δει
τοτε,εκεινη την Ανοιξη του 1985,ηταν τα σημαδια που θα
εβγαιναν στην υπαρξη αυτου του ανθρωπου,του Χρηστου.*

*Απο μερες ειχε προετοιμασει τη ζωη και την ψυχη της για εκεινη
την μεγαλη την πρωτη στιγμη. Κι ελεγε ξανα και ξανα "ε ,ρε τι
εχει να γινει το Σαββατο",γιατι το ενστικτο κι ο χωροχρονος της
ψιθυριζαν στο αυτι να τα παιξει ολα για ολα,γιατι ο Χρηστος θα
ηταν ο αντρας της ζωης της. Κι οταν το μεσημερι εκεινου του
Σαββατου της 29ης Απριλιου,αρχισε να ντυνεται τα χρωματα τα
κιτρινομαυρα της ομαδας της,η καρδιας της χτυπουσε
δυνατα,καθως ντυνοταν κανοντας του τσαλιμια για να τον
αναψει. Ήταν η πρωτη φορα που ηθελε να τον μαγεψει,να τον
τρελανει,να τον κανει να μην ξεκολλαι απο κοντα της. Κι η
γυναικεια και μαγικη της φυση την οδηγουσαν σωστα. Κι ετσι
εκεινη βεβαιωθηκε κι αρχισε να ζει στη δυνη του ερωτα του.
Απο την μερα*

*εκεινη,που τα επαιζε ολα για ολα,οπως ετσι ενιωσε,η ημερομηνια
αυτη εγινε συμβολο για τη ζωη της,και αρχισε να μην σκεφτεται
τιποτε αλλο,και να μην ενδιαφερεται για τιποτα,εκτος απο την*

στιγμη που θα εκανε ερωτα στο κορμι του αγαπημενου της. Και της αρεσε να νιωθει οτι ακροβατει στο κενο,καθως δεν ειναι και ευκολο να ζεις με μια τετοια ζηλια στο πλευρο σου. Αλλα δεν μπορουσε και δεν ηθελε να κανει αλλιως,καθως καθε μερα που ηδη περνουσε απο τις 18 Απριλιου,που ειχε καταλαβει οτι αυτος ο αντρας ειχε αιχμαλωτισει την καρδια της,τον αγαπουσε μερα με τη μερα ακομα περισσοτερο. Της αρεσε να ρισκαρει και να τα παιζει ολα για ολα,γιατι ηξερε οτι μακρια του δεν υπηρχε πια ζωη για εκεινη. Και καθως τα μικρα της ποδια με τις λεπτες μαυρες γοβες,ανεβαιναν τα σκαλια

του γηπεδου προς την εξοδο,ειπε στον εαυτο της,οτι τωρα δεν υπαρχει γυρισμος,οτι σκλαβωσε μια ανθρωπινη καρδια,κι επρεπε να παει μονο μπροστα,να κοιταξει απο δω και περα μονο μπροστα,για να προχωρησει μαζι του. Κι ηταν ομως σιγουρη απο την αρχη για την αποφαση της αυτη,γιατι ηξερε οτι τον ηθελε,οτι τον ειχε αγαπησει αληθινα,κι οτι μπορουσε να αντεξει ακομα και την παθολογικη του ζηλια. Αλλωστε ο χωροχρονος την ειχε προετοιμασει γι αυτο. Εκεινος ηταν που ειχε αμφιβολιες για τον εαυτο του και μηνες μετα προσπαθουσε να πεισει τον εαυτο του οτι θα την κανει ευτυχισμενη,γιατι εκεινη και μονο που θα τον ειχε κοντα της δεν χρειαζοταν τιποτε αλλο στη ζωη της. Το μονο που ηθελε και γυρευε ειναι να ειναι,ακομα κι αν αυτο γινοταν,καθε λεπτο της ζωης της μαζι

του,ετσι γιατι αν την ειχε συνεχως κοντα του,δεν θα ζηλευε τα ανδρικα αχορταγα βλεμματα,που πιστευε οτι θελαν να την κατακτησουν. Ομως στη δικη της καρδια την κατακτημενη,δεν υπηρχε πια χωρος για κανεναν αλλον,εκτος απο τον κυρη της,την αγαπη της,τον ναυαγο του ερωτα. Κωδικος 29 Απριλιου 2017,κωδικος του ερωτα,του να τα παιξεις ολα για ολα,χωρις να δισταζεις στιγμη,γιατι δεν υπαρχει τιποτα περισσοτερο που να αξιζει στην ανθρωπινη ζωη απο τον ιδιο τον ερωτα,απο εκεινη

*την αγαπη που κραταει για παντα,για μια ζωη. Κι εκεινη,η
γυναικα του Χρηστου ετσι ενιωθε. Απο εκει και περα στην ζωη
του που αρχισε να χαρασσεται κοινη πορεια,παντα στο βαθος
του μυαλου της υπηρχε η φραση "μπρος στο δρομο που χαραξε
η 29η Απριλιου 2017".*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

*Σαν πινακες κρεμαει το συμπαν στο στερεωμα τις ψυχες ; οχι.
Του ανθρωπου το μυαλο σαν πινακας το συμπαν ζωγραφιζει. Και
μεσα στης κορης εικονες βαζει απο γαλαζιο ανοικτο και σκουρο.
Και χρωματα. Εικονες σχηματιζει απο τα μελλουμενα και απο
την αρχη του παροντος χρονου. Σαν ζωγραφος μεγалος και
τρανος που ζωγραφισε την μεγαλη εκκλησια της
επαναστασης,καπου στο κεντρο του Χανδακα με τα γυαλιστα τα
τζαμια,θελησε γελοντας να υπαγορευσει εικονες. Βγηκε μεσα απο
το καταπρασινο των δεντρων,που ολανθιστα γυαλιζαν κατω απο
το ζεστο μεσημερι τραγουδωντας τον υμνο. Δεν ηταν μονο τα
πουλια στα κλαδια του,ηταν τα κλαδια του που ψιθυριζαν στα
αυτια της κορης. Σιωπηρος διαλογος - Σαν ενωθει το
σημαντικο με το ασημαντο,σαν τρεξουν τα ποδια σου πανω στο
πλακοστρωτο και φωλιασουν παω στην αμμο με το
σημερα,εμεις θα ειμαστε εκει αιωνια,μαζι με την πετρα την
αγιασμενη,που η αρμυρα την τρωει σιγα,κι ομως ειναι αιωνες
χαραγμενη πανω στο κυμα. Εμεις θα ειμαστε και παλι
εδω,αγερωχα απο την βροχη και το σκοταδι,κι ας σκεπαζουν
χιονια τα κλαδια μας το χειμωνα. Οταν θα ερθεις να μας δεις
ξανα,εμεις θα ειμαστε εδω,πανω απο το χαραγμενο και των
ανθρωπων τη διαλυση,πανω απο τον πολεμο και την συμφορα.
Θα σε περιμενουμε να σου θυμησουμε αυτον τον πινακα που
ζωγραφισε ο αγγελος για σενα,παιρνοντας ενα χαμογελο για
χρωμα*

*απο τα χειλη ενος Θεου. Κατεβηκαν μεχρι τη θαλασσα,μεσα απο
θαμνους να προσκυνησουν ασαλευτα,και μονο ο αερας ψιθυριζε
τα σιωπηρα τους λογια μεσα στο κεφαλι της. Εδιωξαν μακρυα*

τις απειλές και τα νερά που φώλιασαν λίγα μέτρα πιο πέρα, κι
εμείναν εκεί αναλοιωτά. Δες τα δεν άλλαξαν, σκεφτήκε εκείνη, κι
εμείναν εκεί να τραγουδούν μέσα από τις σκουληκοτρύπες, το
αμυδρο χαμογελο του μελλοντός. Που άνθρωπος να βασταξει δεν
μπορεί, και σαλεύει η αμμος και κινείται σε ώρας πολλούς την
κίνηση, κι από τον αέρα που κατεβαίνει λακουβές, λακουβές και
σμιλεύεται στα χέρια των μικρών παιδιών, που οραματίζοντας
καστρα μεγάλα, θάρρεις και θέλαν με τα μικρά τους χέρια να
αναστήσουν τις μεγάλες πέτρες. Μη ξεροντας την αλήθεια για τα
καστρα αυτά. Τους τα ψιθύρισαν τα δέντρα και

στα απλά μαλλια τους, που ζεστάνε ο ήλιος και με τις αχτίνες του
χρυσίσε, φευγοντας από τη θέση του νωχελικά, πάνω στην ίδια
του τη ζεστή. Μα των ανθρώπων τα κορμιά είναι καρφωμένα
εκεί πάνω στου ορίζοντα την κορυφογραμμή, και δεν μπορούν τα
λογια αυτά που τους ψιθύρισαν καλά να ακουσούν. Παιδιά
εντυπωσιασμένα από εικόνες από πολεμίστρες ψηλές και
πυργούς που χτιστήκαν από λάσπη και αίμα. Όμως τα παιδιά
του σήμερα δεν ήξεραν για το χθές. Βουβά και φανταχτερά
ανάμεσα λιμανιού κάμπου και πολιτείας, όγκοι τεράστιοι, βουνά
ολόκληρα κλεισμένα ανάμεσα σε προμαχώνες, σε πύργους
απειλητικούς και κυκλοτερές επάλξεις, σταχτόμαυρα κουφάρια
με σκοτεινούς διαδρόμους και

στρατονισμούς, αποθήκες και δεξαμενές, θρυλικά απομεινάρια
των αιώνων, βρυκόλακες στοιχειωμένοι έτοιμοι να κάψουν τον
αέρα από μύρια στόματα κανονιών. Η θέα τους τρομάζει τους
επισκέπτες που άθελά τους φέρνουν τη σκέψη τους στα
περασμένα. Άραγε πόσα χρόνια χρειάστηκαν να κτισθούν τα
τεράστια αυτά πελεκητά συγκροτήματα που εξακολουθούν
ακόμη να παραμένουν ασάλευτα μέσα από τα βάθη των
αιώνων; Πόσες χιλιάδες χέρια εδούλεψαν με πόσο αίμα και
ιδρώτα ποτίστηκαν, πόσα βάσανα και πόσοι στεναγμοί

*χρειάστηκαν για να σηκώσουν τα τείχη τα γιγάντια αναστήματα
τους πάνω από τον ουρανό του Χανδακα. Πανω απο τα τειχη
των Σαρακηνων,χτιστηκαν εκεινα τα μεσαιωνικα και καθε ενας
απο τους*

*σκλαβους απο εφηβος μεχρι γερος πολυ,αγγαρεια σε αυτα
επροκειτο να υπηρετησει. Ενσωματωνοντας ουσιαστικα τα
βυζαντινα τειχη,τα χτισμενα πανω στο βραχο,που κατα τις
προσθηκες,αλλα τμηματα γκρεμιστηκαν και αλλη εγιναν ενα με
τα νεα ενετικα τειχη,κι ετσι δεν ξεχωριζε πια η παλια οχυρωση.
Ειδοτες τον σεισμον και τα γενομενα,γραφει καπου η Βιβλος,κι
ηταν ακομα κι ολη αυτη η τεκτονικη πλακα κατω απο το χωμα
που εκλεινε τις πλακες της προς την Αφρικη,που γεμιζε τον τοπο
με ζημιες και γκρεμιζε τις πετρες που με τοσο κοπο χτιζανε οι
σκλαβοι-εργατες τη μερα. Με τη ψυχή πλημμυρισμένη από το
πόννο της σκληρής εργασίας, χωρίς τα χείλη να σαλεύουν παρά
μόνο για ν'αποφασίσουν*

*ενα βαθύ στεναγμό ή μια θερμή παράκληση προς το μεγάλο Θεό
να συντομεύσει τα δεινά τους. Κάτω από το μαστίγιο των
μισθοφόρων επιστατών, το θερμό ήλιο του καλοκαιριού, τη
βροχή και το κρύο του χειμώνα, εκατοντάδες χιλιάδες κρητικοί,
παιδιά, νέοι και γέροι, άφηναν κάθε βράδυ τη σκληρή και
ματωμένη δουλειά με το σύνθημα της βροντής του κανονιού ή
τη φωνή της σάλπιγγας.*

*Φάλαγγες σκλάβων σε υπόγειους υγρούς θαλάμους για να
περάσουν τη μαύρη νύχτα ξάπλωνοντας σε ψάθες, για να
ξαναπιάσουν πάλι τη δουλειά με τη πρώτη κανονιά της αυγής.
Κοποι και δάκρυα, ιδρώτας και αίμα επότισαν τα θεμέλια
αυτα απο την αρχη τους κι ηταν αυτο που σημερα δεν
φαινεται,και των παιδιων οι*

αθωες ψυχες να βλέπουν δεν μπορούν, τα σημερινά απομεινάρια των τειχών με άλλο μάτι. Σήμερα είναι απλά πετρες παλιες κι αρχαιες που μαζί με την σημαία την ελληνική λαμπουν κάτω από τον ήλιο. Κι όμως σαν χθες η καμπυλότητα της στιγμής να ταξιδεύει θα δεις σώματα λυγισμένα κάτω από τις πετρες αυτές, τα φουρνέλα και τα καμινιά τα καυτά, που μαζί με τη λασπη που τις πετρες αυτές ενώσαν γεμισαν στο ζύμωμα και από ιδρώτα και αιμα. Στους προμαχώνες και στους λαβωμένους πύργους τους όταν νυχτώνει, παλεύουν τα φώτα της μέρας με τους μακρούς ίσκιους που κατεβαίνουν από τα γύρω βουνά κι ανάμεσα στις ξεφτισμένες, σακατεμένες πολεμίστρες τους θέλει να ρίξει λίγο φως

το ολογιομο φεγγαρι προσπαθώντας με την κίνηση του πάνω στον ουρανο.

Κι' όταν η νύχτα γυρίζει τότε στη φαντασία στοιχειώνουν και θεριεύουν μάζες επιβλητικές, μαύροι τεράστιοι ίσκιοι όλο φοβέρα, για να μας θυμίζουν πως στα βάθρα τους σφυροκοπήθηκε με αλλεπάλληλες επαναστάσεις και εξεγέρσεις με τη γλυκιά προσδοκία του λυτρωμού, ζωσμένη από τις φλόγες, και με τα κοκκίνα αχναρία που πήρε και σφυροκοπήθηκε η ελευθερία της Κρήτης.

Δίπλα στα ναυπηγεία, τα πρώτα νεώρια που άρχισαν να χτίζονται ξανά, μετά την κατεδάφιση τους από τον σεισμό του 1303, τα κανονία της θαλάσσης, που τρομάζαν και διώξαν τα περιστέρια, τα 101

σκαλοπατία της αρνήσης. Τα σκαλοπατία που οδηγούσαν από πάνω στις κορυφές και στα απατητά βουνά ως κάτω στη

θαλασσα. Της ψυχης τα σκαλοπατια με της καρδιας τα φυλλα τα
ξεσηκωμενα. Σαν τα δεντρα τα μαραζωμενα με το καστανο το
χρωμα της ζωης,που αλλος ποτε κανεις δεν καθεται να κοιταξει
την αληθεια τους,που χανονται αναμεσα στα πρασινα
φυλλωματα των υπολοιπων και στις ελιες που γεμιζουν τον
καρπο τους,φυσηξε ο αγερας του πρωινου,με τα σιδερα τα υγρα
και τις θυμισες της σκλαβωμενης Ανοιξης,που χαρασε
ανεπανορθωτα σαν το γυαλι την μοιρα των ανθρωπων. Γυαλος
με την κορυφογραμμη ως κατω να κατεβαινει και τους φοινικες
με τα πρασινα απλωτα κλαδια τους,που παιζουν ψαρια και ζωα
ανεμελα,οταν δεν χτυπουσαν τα κανονια των ανθρωπων. Τα
δεντρα τα ψηλα,τα

πρασινα που αρχισαν το λυκνισμα τους και την πρωινη υγρη του
ξυλου μυρωδια,και τα πουλια το τριβελισμα τους,μαξι με τα
τζιτζικια του καλοκαιριου. Κι ανεβαινε κι ολο ανεβαινε ο ηλιος
μεσα στο πρωινο θροισμα. Ψηλα και πιο ψηλα να ζεστανει απο
την νυχτα τον τοπο και τις καρδιες. Κι ομως οι καρδιες δεν
μπορουσαν να τον ακουσουν. Αλλες φυλακισμενες,αλλες πανω
στου οριζοντα τα βουνα,κι αλλες στα σπιτια σκλαβωμενες.
Ομορφα σπιτια και στρωτα με την ασπρη και την κεραμιδια
τους πετρα,που ερχοταν να σταθουν ριζωμενα διπλα στα ενετικα
τα κτισματα,προσθηκες μιας νεωτερης ιστοριας. Περα και περα
,κι ακομα πιο κει. Με τις τελευταιες μερες ενος καλοκαιριου να
ταιριαζει το ακομα καλοκαιρινο φως με

εκεινο της επαναστατημενης κρητικης ψυχης. Ασπρο και
πρασινο της ηρεμιας να απορροφησουν θελησαν οτι αρνητικο
και οτι ασκημο. Γιατι ετσι ειναι η φυση και τα δεντρα. Ετσι ειναι
ολο το καλο στον κοσμο. Κακοποιημενο απο την κακια. Ετσι
γεννηθηκε και πεθανε ενας Θεος,κακοποιημενος,ετσι ειναι και
ολοι οι καλοι ανθρωποι σε αυτον τον κοσμο. Ετσι καταπνιγεται
το καλο απο την μανια του ανθρωπου. Την λενε ελευθερια

*μηπως,το λενε αστρα μεσα στη νυχτα και συννεφα το μεσημερι;
Πως θα μπορουσε να ονομασει κανεις την παλη αναμεσα στο
κακο και το καλο,πως θα ονομασει κανεις την μανια να μεινει
πανω στην πετρα και να επιβληθει το κακο πανω στο καλο. Και
τελικά τι ειναι καλο και κακο; Ειναι η επιθυμια του ανθρωπου
να κατακτησει τοπους και*

*επιθυμια για μια ριζωμενη ψηλα φωλια να γκρεμισει,οτι ομορφο
και γαληνιο εχει δημιουργηθει. Ειναι η μανια του ανθρωπου να
κατακτησει τις καρδιες και να υποταξει στο νου την
επανασταση. Ειναι η καταραμενη επιθυμια για κυριαρχια,ειναι η
ιδια η νυχτα κατω απο τα αστερια που μισοφαινονται μεσα στα
συννεφα. Ειναι η επιθυμια,του ανθρωπου η φτιαξη του να χαλαει
την ομορφια. Γιατι ειναι ετσι ο ανθρωπος και το συμπαν; Γιατι
στο καλο να επιβληθει,να κατακτησει και να το μολυνει; Γιατι
να το χαλασει,και να διασκεδασει πανω στις σκοτωμενες
εμπειριες του; Γιατι να ειναι η ζωη περιπλοκη; Απλα τα ζωα τη
ζουν τη ζωη τους και δυσκολα οι ανθρωποι να την
ακολουθησουν. Γιατι στον ανθρωπο μεσα να γινεται η ψυχη
κατακτητης και κατακτημενος,γιατι να παιζουν τον ρολο*

*τους σαν πιονια μεσα στη σκακιερα της υπαρξης; Γιατι;
Ανθρωπος τον ανθρωπο με την συμπεριφορα του τον
τρομαζει,ακολουθοντας την αναγκη του να ξεχυθει ανεμελα και
περα απο τις οδηγιες της σκακιερας μεσα στο συμπαν. Και ετσι
καπως το σκοταδι της νυχτας και το σκοταδι της ψυχης
επηρεαζει τον χωρο και τον χρονο. Σωτηριον ετος
2017,Σεπτεμβριου 25,Δευτερα. Απο το Ηρακλειον το μονο και
της δικης τους ζωης μεγαλο ταξιδι,στο Ρεθυμνο. Οπου εκει
φανηκαν των ενετων τα σημαδια,στα στριφογυριστα στενακια
και στα σπιτια. Στο σημερα με αναμνησεις ακομα απο την πετρα
τη πολυ παλια,που λαξεμενη με το καινουριο αποτελει
στερεωμα,πορτα,αετωμα,στεγη,παραθυρι*

και δενεται με τους σοβαδες και τα τουβλα των συγχρονων κατασκευων. Και εξω απο την πολη, αναμεσα στις δυο πολεις, η οροσειρα της Ιδης, με το στοιχειωμενο παρελθον και τα αγριοκατσικα τα σκαρφαλωμενα. Αγριο αποτομο, βραχωδες σαν την γη ετουτη της μαγειας, της λεβεντιας, της χαρας και του κεφιου και της λευτεριας. Αγριο τοπιο, που ημερευει μονο καθως σερνεται η ακρη του βρυχωντας με το ημερο της αρχης των οικισμων πριν απο την εισοδο στην πολη του Ρεθυμνου. Και μεσα στην παλια πολη με τα σημαδια του παρελθοντος γυρνωντας, η μικρη η επαρχια οχι της Ελλαδας, της Κρητης, που δεν μοιαζει μ.αλλο μερος, με την πετρα, το ξυλο, το σιδερο στις βαριες τις πορτες με την στρογγυλεμενη πανω μερια και τις βαριες μαυρες μεταλλικες σιδεριες και το ροπτρο, το παλιο κουδουνι στις πορτες. Εδω ο 19ος αιωνας ειναι ζωντανος κι ακομα πιο παλια, στο τοτε που σερνεται μεσα απο τα γαντζα και τις παλιες σπασμενες και σκουριασμενες υδρορροες των εγκαταλελημενων κτισματων στο παρελθον και στην εποχη εκεινη την ιπποτικη, στα σπιτια με τα τζακια και τα κερια, σε εκεινα τα κρεβατια της αγαπης με τα σκαλιστα τα ξυλα και τα σιδερενια κεφαλαρια που ακουμπουσαν τα μαξιλαρια της αγαπης. Αγκαλια ξυπνωντας μετα οι ερωτευμενοι. Με τις πετρινες κογχες στον τοιχο, με τον εργαλειο κ τα σιδερενια της μαγειρικης τα σκευη. Με τα πολλα κεντημενα μαξιλαρια και τις κουρτινες τις πλεγμενες στο παλιο το βελονακι. Με τα μπαλκονια τα παλια τα ξυλινα ολοκληιστα με τις οριζοντιες τις ριγες και ενα ή δυο

παραθυρια να ξεπροβαλλουν μεσα απο το ξυλο. Μεσα απο εκει οι γυναικες της Κρητης χαμογελουσαν φανερωνοντας το προσωπο τους και χαιρετωντας τον ηλιο καθε πρωι. Οι γυναικες των κρητικων και αυτες των κατακτητων. Με τα μωρα στα στηθη ολες τους και το βαρυ κατσαρολι να αναβει πανω απο την φωτια

του τζακιου μεσα στη μερα,το φαγητο ετοιμαζοντας.
Περιμενοντας τον κυρη,τον στρατιωτη,τον αγροτη,τον αντρα
του καθε σπιτικου. Κατω απο εναν γαλανο ουρανο,που ομοιος
του δεν υπαρχει στον αιωνα,και σ.ολο τον κοσμο,κατω απο τα
κοκκινωπα κεραμυδια που ξεθωριαζαν στην βροχη και το
χαλαζι,πισω απο τα ξυλινα καφετια παραθυροφυλλα. Και κατω
στις ρουγες με τα πλακοστρωτα και τα καλντεριμια και τα
μακρυα τους φορεματα αυτα με το σχεδιο που μπερδευοταν και
σταυρωτα τα

χρωματα ταιριαζαν στο στηθος και τα μανικια, να ακουμπουν
απαλα και αερια στις πετρες πανω των πλακοστρωτων δρομων
με το χωμα αναμεσα. Κοιταζοντας πανω στα σπιτια τον κισσο
τον σκαρφαλωμενο στους τοιχους και τα ροζ τα λουλουδια πανω
στα δεντρα,που ψηλολιγνα απλωνονταν και φταναν ψηλα πανω
στους οροφους των σπιτιων γαντζωμενοι στη γη και
ακουμπουντωντας πανω στους τοιχους. Κι ολα μαζι χορευαν
χαμογελωντας στον ηλιο,που απαντουσε με τις αχτινες του
στελνοντας τις πιο ζεστες,στο πιο νοτιο ακρο του βυζαντιου,που
κι αν ειχε πεσει σ.αλλα χερια,το χωμα του ειχε το ελληνικο. Και
μια μικρη αραχνη τρεχοντας πανω στο παραθυρι κι ενα πουλι
που πεταξε βιαστικο προς την ενδοχωρα,για να ενωσει ετσι με το
πεταγμα του,τον χορο ολης της φυσης
στο πρωινο της ζεστης.

Εδω ειναι το φως κι η λεβεντια,που την Ελλαδα του βυζαντιου
γυριζε,γυρευοντας τον ξεσηκωμο για την λευτερια της πατριδας
του,του σκλαβωνεμου του νησιου του. Και στο βλεμμα του το
βαθυ,ελαμπε η φλογα του αγωνα. Η σπιθα και το παθος που
εχουν παντα τα νιατα,η διψα για την ζωη και τον ερωτα. Εκεινη
η μοναδικη ενεργεια που δεν χανεται ποτε,μα εκτοξευεται στον

*ουρανο κι επιστρεφει με του Θεου το δακρυ βροχη στη γη
λυτρωτικη. Μονο λογια μπορω να πω,μονο λογια να γραψω,μα
λογια που ισως θα μεινουν στον αιωνα. Οπως και η Κρητη με
τους αγωνες της. Απο την εκκλησια του Αγιου Τιτου,του αγιου
μαθητη,απο τους τοιχους της πηρε και το ονομα της η
επανασταση που ξεκινησε το 1363. Θεριεμενη απο το αιμα το
αδικο του προηγουμενου σηκωμου,του Καλλεργη και του
Ψαρομηλιγκου,που κατεπνιξε ο κατακτητης και η προδοσια.
Στης εκκλησιας τους τοιχους αντιχησε η αποφαση ενετων
αρχοντων και κρητων να κυρηχθει ελευθερος ο Χανδακας,να
παει στην ακρη η ενετικη κυριαρχια και να ανακυρηχθει η
δημοκρατια του Αγιου Τιτου,σαν να ναι απαντηση στον σκληρο
κατακτητη που βασανισε και σκοτωσε τοσο αδικα τους
προηγουμενους επαναστατες και ειχε ονομασει την πολη Βενετια
σαν δημοκρατια του Αγιου Μαρκου. Κι ηταν αναμεσα τους οι
ενετοι αρχοντες Da Molin ο Ιωαννης και ο Γεωργιος,οι οποιοι
ομολογησαν οτι πατριδα τους ειναι η Κρητη και ασπαστηκαν
την πιστη των
ντόπιων,δηλαδη την ορθοδοξια. Του Αυγουστου εκεινο το
πρωινο μεσα στην εκκλησια ορκιστηκαν ελληνες ορθοδοξοι και
ενετοι παπικοι,εκτος απο εναν,πανω στην εικονα του
εσταυρωμενου και στην αγια τραπεζα,να αγωνιστουν εως
θανατου για να αποτιναξουν τον ενετικο ζυγο. Και θρησκεια
αλλαξαν και εγιναν καποιοι λατινοι ορθοδοξοι,ασπαζομενοι την
ορθοδοξια ενοπιων ιερεων και επισκοπων. Και δοθηκαν και
αλλες ελευθεριες και ισοτιτες και σε κοινωνικους και
οικονομικους τομεις. Κι υστερα εστειλαν γραφη και προκηρυξη
σε ολο το νησι,που προαναγγελαν την απελευθερωση του
νησιου,μαζι με εφοδια και χρηματα. "Αδερφοι Κρητες,εφτασε η
μερα της απολυτρωσης. Οσοι ειστε πιστοι παρτε το*

ξιφος και ανταποκριθειτε στη φωνη της πατριδας. Ορκιζομαστε ολοι με μια ψυχη ή να απελευθερωσουμε την Κρητη ή να πεθανουμε",εγραφε η προκηρυξη,φτιαγμενη για να ξεσηκωσει τα πληθη. Κι εκεινο που εξοργισε πιο πολυ τους Ενετους στην μητροπολη,ειναι που οι δικοι τους εποικοι δεχτηκαν να ορκισθουν σε μια ορθοδοξη εκκλησια,σε αυτην του Αγιου Τιτου και περιφρονησαν την δικη τους εκκλησια του Αγιου Μαρκου,που βρισκοταν απεναντι απο το ανακτορο του Δουκα. Λες και ειχε σημασια η εκκλησια με τους κιονες και τις επιβλητικες καμαρες και τον πολυελαιο,με το βαπτιστηριο και το επιβλητικο εξωτερικο περιστηλιο. Το θεωρησαν ομως περιφρονηση καθως ηταν η εκκλησια η αφιερωμενη στον αγιο οπως και στην μητροπολη Βενετια. Κι

επειδη ορισανε αυτην του Αγιου Τιτου σαν μητροπολιτικο ναο,τον ορισαν σαν πολιουχο προστατη της πολης. Ο ξεσηκωμος ομως τουτος ειχε λοιπον και ενα στοιχειο καινουριο. Ηταν ακριβως αυτοι οι ενετοι αποικοι που ξεσηκωθηκαν εναντια στη μανα πατριδα τους,γιατι τους αντιμετωπιζαν στην Κρητη σαν πολιτες δευτερης επιλογης,λες και ο εποικισμος της Κρητης δεν ειχε σημασια για την μητροπολη Βενετια. Τους στερουσαν ακομα και απο το δικαιομα τους να παρουν ανωτερα αξιωματα. Μα και ο νεος μεγαλος φορος που ειχε επιβληθει,για να ξαναφτιαχτει,να καθαριστεί και να μεγαλωσει το λιμανι της. Που θεωρηθηκε μεγαλος,κι ειχαν οι αποικοι της Βενετιας την καρδια,την ψυχη,την γενναιοτητα και την παλληκαρια να ξεσηκωθουν. Γιατι αυτο ειναι των λαων το χρεος,να

ξεσηκωνονται παντα εναντια στο αδικο,ακομα κι απο δημοκρατικα εκλεγμενη κυβερνηση,γιατι στον κοσμο αυτο ισως ποτε μετα τους χρονους του Περικλη να μην υπηρχε πραγματικη δημοκρατια. Κι ηταν λεβεντια μεγαλη και καρδια,οι σκλαβωμενοι κρητικοι να ενωθουν με τον λαο των κατακτητων

τους,για να ξεσηκωθούν μαζί, νικητες και νικημενοι μαζί. Λες και υπαρχει σ. αυτον τον κοσμο νικητης και νικημενος,μεσα στο προσωρινο της ζωης και στην απεραντοτητα της Ανοιξης. Μονο νικημενος ειναι αυτος που προσπαθει να επιβληθει και να υποταξει,να κατακτησει τον αλλον ανθρωπο. Καθε μαρτυριο και καθε θανατος θα επρεπε στον ανθρωπο μυαλο να βαλει,οτι οποιος κακο κανει ειναι αυτος που στο τελος χανει. Πως και δεν το ειδαν,πως ακομα και τωρα οι ανθρωποι

δεν το βλεπουν,οτι χανει οποιος προσπαθει να επιβληθει,οτι το στομα που ακομα κι ο πονος κλειστο το κραταει,ειναι η μεγαλυτερη λεβεντια,η μεγαλυτερη δυναμη και η πιο τρανη στον κοσμο ετουτο νικη. Ολα τα αλλα ειναι απλα ηττα,η πιο μεγαλη ηττα στον κοσμο. Ο Γραδονικος κι ο Βενιερ,οι ενετοι αποικοι μαζί με τον Ιωαννη Καλλεργη,απο την οικογενεια αυτην που εβγαλε ηρωες πολλους και μαρτυρες της ελευθεριας. Στην πλατεια τη μικρη,την αιματοβαμμενη απο τις εκτελεσεις,μπροστα απο την εκκλησια,τα περιστερια και οι δεκαουχτουρες πεταξαν να βρουνε φαγητο και φυγανε τρομαγμενα απο τον θορυβο των ανδρων με τα οπλα,που φτασανε και μπηκανε μεσα στην εκκλησια. Πετρα λεια και πελεκημενη,λευκη με κοκκινωπα

κεραμιδια, και πιο κατω το γκρι του καστρου και το φως μεσα απο το δωμα,οπως αυτο αχνοφαινεται απο του λιμανιου την ακρη μες στη νυχτα. Χτισμενος στην καρδια του Χανδακα μετα την ανακαταληψη της Κρητης απο τον Νικηφορο Φωκα το 961 μ.Χ. ναος περικαλης με την кара του Αγιου Τιτου μεσα σε περιοπτη θεση. Ενας χωρος μεσα στον ναο με ενα κυκλικο φεγγιτη στην προσοψη. Μαρμαρινη λευκη η εισοδος με πορτα ξυλινη και δυο μικροτερες δεξια και αριστερα. Μια τρικλιτη βασιλικη με ψηλο καμπαναριο. Ηταν ηδη απο το 1211 που οι ενετοι κατακτητες εγκατεστησαν ενετους εποικους και τους

*μοιρασαν απο την κατακτημενη γη με επισημες
συμβολαιογραφικες πραξεις.Τους εδωσαν*

*και σκλαβους,τους επαναστατες ντοπιους κατοικους που ειχαν
συλληφθει. Και κατεβαλαν ετησιο φορο κατα μεσο ορο το 1/3
της σοδειας τους. Κι ητανε πολλοι απο τους επαναστατες τοτε
και ανθρωποι οι οποιοι ειχαν επιμηξεια με τους
Κρητικους,καθως απο το 1280 και μετα ηδη ειχαν επιτραπει οι
γαμοι μεταξυ ενετων και κρητικων. Κι ετσι μεταξυ καποιων
ενετων αλλοι ειχαν μητερα κρητικια ή πατερα κρητικό ή
παππουδες και γιαγιαδες. Εκει μεσα στου Αυγουστου τις 8 του
σωτηριου ετους 1363, παρθηκε η αποφαση για τον κοινο
ξεσηκωμο. Ειχαν πρωτα συγκεντρωθει εκεινη την ημερα 70
ενετοι αρχοντες του Χανδακα κι αποφασισαν να μην καταβαλουν
το φορο για την ανακατασκευη του λιμανιου.*

*Και μαζευτηκαν ολοι να δοκιμαστουνε στο σπαθι και τη δυναμη.
Εκπαιδευτες ανελητοι του αρχοντα τους καλουσαν σε
μονομαχια με το σπαθι. Σφυρηλατουσε ο σιδερας πανω απο τη
φωτια του ξανα και ξανα νεα σπαθια. Κι ο ηχος αυτος απο τα
ξιφη που συναντουνταν στον αερα καθως διαξιφιζονταν και
διασταυρονονταν,καθως και απο το αμονι του σιδερα που
κοπανουσε το καυτο μεταλλο σχημα θανατου να του δωσει,
διαπερνουσε και καλυπτε τα μουγκρητα απο τα αλογα. Κι υστερα
συγκεντρωθηκανε εκει εξω απο την εκκλησια,και τραβηξανε
κατα πανω,περνοντας περα απο τις πυλες προς την ενδοχωρα,να
συγκεντρωθουν κατω απο τον γερο-πλατανο,που νομιζαν ιερο
και πως την δυναμη των ανθρωπων και τη θεληση θα
πολλαπλασιαζε,ο γερμενος γερικος οιωνοβιος κορμος με τις
βαθιες τις*

*ριζες,που περηφρονουσε οτι εστερξε να προλαβει και να
καταλαβει τις σκεψεις των ανθρωπων,περηφρονοντας ολα τα
ανθρωπινα. Πολυχρονητης και βαθια ριζωμενος,που εγινε*

στεγαστρο και για γυναικες και για παιδοπουλα,απο την αρχη του χρονου,κι εκανε παρεα με εκεινες τις γερικες τις ελιες,που τον καρπο τους εδιναν στον ανθρωπο. Που δεν ειχε γινει παρα μια δροσια κι ενα απαγκιο για τους κουρασμενους διαβατες,αυτους που κουραστηκαν απο τη ζωη και τους αλλους που κουραστηκαν απο τονδρομο το μακρυνο,και φυγανε να γυρουν κατω απο τα στοργικα κλαδια του. Η φυση που παντα παραδερνε κατω απο τις καιρικες συνθηκες και η αλλη της ιδιοτητα να παραστεκει τον ανθρωπο. Χωμα και νερο και δροσια και σκια και τροφη και ζωη-ενεργεια,πραγματα απλα και τοσο

σημαντικα του βιου,που ο ανθρωπος παντα θεωρουσε δεδομενα και ποτε δεν υπολογισε. Ματια σαν να εβγαλε ο γερο-πλατανος και σαν να σαλεψε τις ριζες του,οταν ειδε τους ανδρες με τα σπαθια. Σκεψη καμμια δεν κρατησε ποτε μες στον αιωνα,την ειρηνη ενος Θεου να κρατησει,που εφυγε και θυσιαστηκε για το καλο,την αγαπη και την αρετη. Μα μονο θαρρεις του κακου πραξεις ετουτοι εμοιραζαν. Σαν να ειχε χερια στα κλαδια του που σταζαν αιμα,κι ομως ηταν μονο η δροσια η πολυφυλλη που εσταζε του πρωινου, μεσα στο καλοκαιρι. Σαν να ειχε χειλη που χαμογελουσανε ειρωνικα,σαν και εκεινα τα προσωπα τα σκαμμενα των γεροντων απο τον χρονο και τον ηλιο,που σαν γελουν στρωματα κανουν οι ρυτιδες,οι χρησμενες με τη σοφια των χρονων. Κι υστερα σαν να ειχε ματια τους

ειδε που πλησιασαν. Και σταθηκε ο αρχοντας Καλλεργης μπροστα του και υψησε το σπαθι σε παιανα και σε ορκο που ζητησε απο ολους οσους αποφασισαν να γινουν ο στρατος του να ψαλλουν και να πουν. -"Τη υπερμαχω στρατηγω τα νικητηρια,ως λυτρωθεις των δεινων ευχαριστηρια,αναγραφω σοι η πολις σου θεοτοκε. Αλλ'ως εχουσα το κρατος απροσμαχητο,εκ παντιων με κινδυνων ελευθερωσον,ινα κραζω

σοι,Χαιρε Νυμφη Ανυμφευτε " και γεμισε ο αερας απο τις φωνες και σκεπασε τον ηχο απο τα οπλα. Και η ειρηνη ενος Δημιουργου και μια υποσχεση κρατουσανε εκεινη τη στιγμη το σημερα. Ki υστερα τους ορκισε κι ηταν σαν να ειχε καταλαβει και τις καρδιες και τις ψυχες

και το νου τους με τον ορκο αυτο του αγωνα για την απελευθερωση. Ποθο τους φουντωσε απο εκεινον που ηδη ειχαν μεσα στην καρδια τους,για να γεννηθει ξανα εκεινο που μεχρι εκεινη τη στιγμη δεν ηξεραν,για να γεννηθει ξανα η ελπιδα,η χαρα και η περηφανια. Του ανδρα η περηφανια για τα καλα εργα,και η ελπιδα για ενα καλυτερο αυριο. Ki αφου ορκιστηκαν πηρε πρωτος ο Καλλεργης το ξιφος του και το εμπηξε στην ακρη μεσα στον κορμο του δεντρου. Ki υστερα το τραβηξε δυνατα και το εβαλε στη θηκη του. Το ιδιο εκαναν και οι πρωτοστατες ενετοι μετα απο αυτον. Ki υστερα ακολουθησαν ολοι,ολος ο στρατος ενετων και κρητικων. Και καταντησε μαχαιρωμενος και πληγωμενος ο πλατανος να κρυφογελαει.....

.....

Ki υστερα εστειλαν μνημα του δουκα Λεοναρδου Δανδολου,οτι ζητουνε την αναβολη της εισπραξης του φορου προκειμενου να στείλουν γραφη στη Βενετία ζητώντας να τους απαλλάξουν απο την καταβολη του. Ο δουκας ομως τους απαντησε αρνητικα και τους απειλησε με θανατωση και αφαιρεση των φεουδων τους. Και ετσι την επομένη μερα που ξημερωσε στις 9 Αυγούστου προχωρησαν με ενα πληθος 200 ανδρων και κατελαβαν το διοικητηριο,αφου συνελαβαν τους περισσοτερους και σκοτωσαν οσους τους επιτεθηκαν,εσπασαν τις κλειδαριες και το

κατελάβαν. Και καλεσμα απευθυναν στον υπατο αρμοστη. Απο την φασαρια πληθος

κοσμου εσυγκεντρωθηκε στην πλατεια και εφραξαν την κεντρικη αρτηρια και δεν μπορούσαν οι ιππεις οι ιππεις πανω στα αλογα να περασουν. Ημιγυμνος εξηρθε ο υπατος αρμοστης και βλέποντας την εξεγερση,ερχομενος αντιμετωπος με αυτην,αρχισε να υβριζει και να τους αποκαλει τεμπεληδες και ψευτες και να τους απειλει και εμεινε αναυδος οταν ειδε αρχηγο τον Καλλεργη με τους Τζακωνες,που τους θεωρουσε πιστους υπηκοους του. -Τι θελεις Καλλεργη,αναγκαστηκε ετσι να ρωτησει,οταν ειδε να του κρατουν τα χαλιναρια του αλογου. -Να με απαλλαξεις απο τον κοπο να σπασω τις πορτες και να μπω μεσα,οποτε και δεν μπορω να εγγυηθω για την ασφαλεια των ανθρωπων που μενουν μεσα.

-Αυτο αποκλειεται,απαντησε και αρχισε παλι να χειρονομει και να απειλει,σκεφτομενος οτι απο καπου θα ξεπηδουσε φρουρα για να τον βοηθησει. -Θα ανοιξεις τις πορτες; φωναξε εκεινος ξανα. -Οχι,ποτε,επανελαβε μεσα σε αποδοκιμασιες ο αρμοστης,ακολουθουμενος απο τις εντονες αποδοκιμασιες των συγκεντρωμενων. Αν τολμας,θρασυδειλε,σπασε μονος σου την εδρα του αρμοστη και αναλογισου μετα τις συνεπειες της πραξης σου. -Εμπρος λοιπον,ειπε ο Καλλεργης προς το συγκεντρωμενο πληθος και θα εχετε ο καθενας απο εσας 5 δουκατα. Κι ετσι με λιγη προσπαθεια και χωρις ιδιατερο κοπο κατεβηκαν οι πυλες του κτιριου,και ορμησαν προς την εσωτερικη

αυλη,οπου οι φυλακες παρεδωσαν τα οπλα τους,και μονο 3 απο αυτους σκοτωσανε,κι αυτο για να ξεσπασει ο λαος την οργη του. Ετσι λοιπον κατελαβαν το δουκικό μέγαρο, και οταν βρεθηκε αντιμετωπος ο Καλλεργης με τον αρμοστη εβγαλε και πρωτεταξε το ξιφος του προς αυτον,αλλα τοτε ο Τιτος Γραδονικος,που ειχε

στασιασει μαζί του,του κρατησε το χερι και του ειπε: -Τι κανεις;
Δεν συμφωνησαμε σε κατι τετοιο. Ειναι πολυτιμη η ζωη αυτου
του γεροντα,και θα ειναι η εγγυηση μας,η ζωη του στα χερια
μας. -Θυμηθηκα τον συγγενη μου,τον Λεοντα,που του εβγαλαν
τα νυχια και του εκαναν ολα τα μαρτυρια,σειρα μαζί,που την
αποκαλουσαν οι δυναστες και ανθοδεσμη για να τον
βασανισουν,και

εμεις δεν αγαπαμε και δεν συγχωραμε τους φονιαδες των
συγγενων μας. Αλλα ας ειναι,παρτον. -Επρεπε να ακουσω τους
ανθρωπους μου,που μου ειπαν χτες να σας σκοτωσω,ειπε ο
Δανδολος,απευθυνομενος στον Γραδονιγο,μα εγω δεν ηθελα για
να μην γινουν τα πραγματα χειροτερα. Και να τωρα που εγιναν
σε βαρος μου. Κι ετσι παραδοθηκε ο αρμοστης,αλλα αρνηθηκε
να του δεσουν τα χερια και τα ποδια και απλα τον συνέλαβαν,τον
καθαίρεσαν και τον φυλάκισαν τον αρμοστή Λεονάρδο Δάνδολο
με τους δύο συμβούλους του, και κατέλαβαν όλα τα φρούρια, και
κήρυξαν τη Κρήτη ως ανεξάρτητη δημοκρατία. Πιστευαν πως ο
ζυγος ειχε λυθει.... Γραψανε πανω στον παπυρο ή μονο σε

λογια στην καρδια την ανακυρηξη αυτη "Πολιτεία αυτοκρατής,
αδέσποτος, υπό σεπτήν προστασίαν Αγίου θαυματουργού Τίτου,
αποστόλου και πάτρωνος της νήσου ταύτης".

Αδεσποτος,μεγαλος ορος. Συγχρόνως καθιερώθηκε ως επίσημη
γλώσσα: "η ιερωτάτη των ιθαγενών γραικική", ενώ
καταργήθηκε η σημαία της ενετικής Δημοκρατίας και
συστάθηκε ενδεκαμελές εκτελεστικό σώμα υπό τη προεδρία
μέλους της οικογένειας Γραδενίγου στον οποίο και τελικά
ανατέθηκε η Κυβέρνηση. Η αποστασια. Οταν ο γλαρος πεταξε
πανω απο τη θαλασσα,ολα πια ειχαν γινει παρελθον. Οχι ομως
και για τους ξεσηκωμενους. Ταλαιπωρημενα σωματα μεσα στον
αερα και τη βροχη,τη σκονη και τη ζεστη,απ.οταν

*ξεκίνησαν,χωρίς κανονική ξεκούραση και με το βλέμμα
πονεμένο*

*γεματο με την απογνώση της σκλαβιάς. Αλλά και τη λαμψη της
ελπίδας,οτι ο ζυγος θα αποτινασσοταν καποια στιγμή. Μαλλια
λυτα μεσα στη νυχτα και κατω απο το φως της φωτιας,που
ζεσταινε και φωτιζε. Με τ.αλογα τους πανω στα βουνα και τα
φαραγγια της Κρητης υπεουντας για την ανεξαρτησια. Κι απο
την αλλη πλευρα το ανακτορο του δουκα αδειο απο αρχοντες. Ο
υπατος αρμοστης ηταν στη φυλακη,καθως τον συνελαβαν και
τον καθαιρεσαν οι επαναστατες. Και ο πατερας της
Φλωρεντιας,ο στρατιωτικος διοικητης και ενας ακομα
συμβουλος. Μενοντας εκεινη μονη βρηκε την ευκαιρια να το
σκασει απο εναν αρραβωνα που ποτε δεν θελησε. Οπως και να
παει να ζητησει βοηθεια για τον φυλακισμενο πατερα της. Μα
σας*

*εφτασε στην πυλη του Ιησου, που ηταν τριων τμηματων,πετρινη
με μια μεγαλη σιδερενια πορτα στο κεντρο κι αψιδα απο πανω
και δυο πολυ μικροτερες μακροστενες στα αλλα δυο μερη και
σαν προβαλε μπροστα την επιασαν οι επαναστατες. Πρωτα την
παρεδοσαν δεμενη και με τα ματια κλειστα στους ενετους κι
υστερα και την οδηγησαν ψηλα στο βουνο τον Γιουχτα και στους
κρητικους,οπου φωλιαζε η επανασταση. Αναμεσα στα δεντρα
σαν αετοι και σαν γερακια φωλιασαν,σε σκαλες φτιαγμενες απο
σκοινι και σε γεφυρες φτιαγμενες προχειρα απο το ενα δεντρο
στο αλλο με ξυλο και με σκοινι. Σε σκηνες στημενες φτιαγμενες
απο δερμα και απο πανι με τα δαδια για να φωτιζουνε τη νυχτα
και να προστατευουν απο τον αερα και τη βροχη κι απο της
νυχτας το αγιαζι.*

*Σε μια τετοια σκηνη οδηγησαν την Φλωρεντια,και της ελυσαν τα
ματια. Και ειδε εκει αναμεσα στους επαναστατες τον Μανωλακη
της. Τα ματια της γεμισαν απο χαρα και ελπιδα,ομως εκεινος*

εστεκε παγωμενος κι αγεροχος. Κι ομως η καρδια του παλλοταν απο λαχταρα και αγαπη και πονο. Εκπληκτο το βλεμμα εκεινου,οταν ο Καλλεργης ο Ιωαννης την ρωτησε: -Ποια εισαι ; Τι γυρευες εξω απο την πολη αρχοντοπουλα,την ρωτησε ο αρχηγος,ο Ιωαννης Καλλεργης -Με λενε Φλωρεντία και πηγα να γυρεψω βοηθεια για τον πατερα μου,που ειναι στη φυλακη,του αποκριθηκε -Και ποιος ειναι ο πατερας σου κυρα μου; - Ο στρατιωτικος διοικητης σας.

-Δεν ειναι πια διοικητης μας,αλλα αιχμαλωτος μας. -Φυλακισατε τον πατερα μου, δεν θα καθομουν με σταυρωμενα χερια μεσα σε ενα ανακτορο μονη και αβοηθητη με τους υπηρετες μου. Ο Μανωλης δεν αντεξε τοτε,και πηγε και αρχισε να της λυνει τα χερια που τα εδεσαν με σκοινι. -Σε παρακαλω Ιωαννη,του ειπε,μην κρινεις την κορη και μην την καταδικαζεις για τα εγκληματα του πατερα της. Δεν μπορεί να φταιει για οτι ηρθε κατακτητης στη χωρα μας. -Δεν εχει κανει εγκληματα ο πατερας μου. Διοριστηκε και ηρθε σε αυτην την θεση. -Εκαναν ομως οι προκατοχοι του,κυρα μου,της απαντησε ο Καλλεργης. Οταν πριν απο μερικα χρονια,στον αλλο σηκωμο,βασανισαν και σκοτωσαν εναν συγγενη μου,τον Λεοντα Καλλεργη,οταν τον εβαλαν ζωντανο σε ενα τσουβαλι και τον πεταξαν στη θαλασσα και πνιγηκε. Δεν θα τον πειραζουμε τον πατερα σου. Αλλα θα μεινει στη φυλακη. Κι εσυ θα μεινεις μαζι μας. Εισαι κρατουμενη μου. -Ιωαννη,μπορω να σου πω κατι ιδιαιτερως,ειπε ο Μανωλης. - Αφηστε μας μονους και περιμενετε εξω. Οδηγησαν την Φλωρεντια εξω,και σταθηκανε -Ιωαννη,αυτη ειναι η βενετσιανα που σου ελεγα. Μαζι της ητανε που με πιασανε,και γι αυτην με μαστιγωσαν. Σε παρακαλω αφησε την σε μενα. -Πολυ καλα,εγινε τοτε που την συλλαβανε.

Εισαι ακομα ερωτευμενος μαζι της,Μανωλη; -Ναι,αν και παντρευεται εναν ενετο. -Κανενα δεν θα παντρευτει,εφοσον

καταλήσαμε την κατακτηση τους κι είμαστε ελεύθεροι,θα γίνει δική σου. Πартην. Βγήκε απο την σκηνή ο Καλλεργής,και απευθυνθηκε στην κοπέλα. -Κυρά μου,είσαι τυχερή. Απο δω και περα θα είσαι προστατευομενη του Μανωλή μας. Τον πατέρα σου δεν θα τον πειραζουμε. Κανεναν δεν θα πειραζουμε εμεις.

Την πήρε εκείνος απο το χερι και περπατησαν αναμεσα απο τα δέντρα μεχρι να μπουν σε μια σκηνή.

-Ποσο χαιρομαι που σε βλέπω,Μανωλή μου,του ειπε γεματη νάζι και λαχταρα,αυτην την αθωοτητα που καθε αντρας ονειρευεται να κατακτησει. Γύρισε ψυχρα και με βλέμμα γεματο παραπονο,και στα ματια του μεσα καθρεφτιζοταν ολη η θλιψη,η πικρα,ο πονος και η απαγοητευση. -Τωρα που ετυχε να ερθεις εδω,εγω θα σε φιλοξενησω. Τι αλλο θελεις απο μενα; -Είμαι χαρουμενη που σε βρηκα . Τωρα εδω περα δεν κινδυνευεις πια να είσαι εστω και για λιγο μαζί μου. Τι ανελπιστη τυχη να σε συναντησω. Αφου ηρθα ηθελα να σου μιλησω. -Γιατι να μου μιλησεις τι έχεις να μου πεις;

Μπορεις να μείνεις,δεν θα σε ενοχλήσει κανεις. -Σε αγαπω. -Οχι ψεματα σε μενα. Σε ειδα με τον αρραβωνιαστικό σου,στην επισημη ανακοινωση. -Δεν αγαπω αλλον. -Τον παντρευεσαι ομως και σε ειδα να τον κοιτας με αγαπη,οταν σε φίλησε δημοσια. -Ζήλεψα που σε ειδα να φιλάς αλλη γυναικα,και ηθελα να σε πονεσω. -Ποτε με ειδες με αλλη γυναικα; -Λιγο μετα που μας επιασαν,ενα απογευμα,δυο μηνες μετα,στο δρομο,καθως

*περνουσα με την αμαξα μου,σε ειδα με μια γυναικα νεα με
καστανα σγουρα μαλλια μακρυα να την φυλας στο μαγουλο.*

*-Στο μαγουλο ναι,γιατι πολυ απλα ειναι εξαδερφη μου,χαζο
κοριτσι.Τι φανταστηκες; Και γι αυτο πηγες και εκανες αυτον τον
αρραβωνα; -Ναι,αλλα με πιεσε και ο πατερας μου πολυ,και ειπα
οτι ετσι ισως ειναι καλυτερα για να σε ξεχασω. Αλλα τωρα που
σε ειδα,αχ Θεε μου τι να κανω τωρα; -Μη γυρισεις,θα σε κρυψω
εδω περα. Ετσι κι αλλιως ειμασταν κυνηγημενοι. Και τωρα θα
ειμαστε ελευθεροι. Εκει μεσα στο προχειρο καταλυμα τους,την
πλησιασε τρυφερα κι αρχισε να την φυλαει με ποθο,με παθος και
με λαχταρα. Απο το μυαλο του περνουσαν ολες οι σκηνες που
ειχε ζησει στη φυλακη,για εκεινο το πρωτο φιλι. Και τα χειλη του
δεν ηθελαν να ξεκολλησουν απο τα δικα της. Αρχισε σιγα σιγα να
την γδυνει*

*και εκεινη τον βοηθησε να βγαλει τα ρουχα του. Τα χερια της
σταματησαν στη γυμνη του ραχη. Οι πληγες του ειχαν επουλωθει
μα τα σημαδια ηταν φανερα. Αρχισε να τον χαιδευει,λες και
ηθελε με τα χαδια της να σβησει αυτα τα σημαδια. Τον
αγκαλιασε απο πισω κι αρχισε να τον φυλαει. Την γυρισε
εκεινος,την αγκαλιασε και επεσαν ο ενας πανω στον αλλον.
Πανω στο προχειρο κρεβατι,ενωθηκαν,και δακρυα κυλουσαν
απο τα ματια της,καθως αγγιζε τις χαρακιες απο τις παλιες
πληγες στην γυμνη του πλατη. Με λαχταρα προσπαθουσαν
καθως τα κορμια τους ενωθηκαν στο πιο κλασσικο και αιωνιο
ερωτικο χορο,να σβησουν ο ενας πανω στον αλλον τα σημαδια
της λαχταρας και του πονου,που τους ειχε δημιουργησει αυτος ο
χωρισμος. Γιατι ειναι καημος αβασταχτος μακρυα να ειναι ο
ενας απο*

*τον αλλον αγαπημενο. Ωρα πολυ μεσα κι εξω ο νεος των 30
ετων,βαθια και ατελειωτα κινουνταν μεσα στο κορμι της νεας
που τοσο αγαπουσε. Ξανα και ξανα,τον ποθο του σαν γυρευε να*

σβησει. Ατελειωτα. Κι εκεινη τυλιξε τα ποδια της γυρω απο τη μεση του και τα χερακια της τα μικρα και τρυφερα γυρω απο τα γεροδεμενα και σμιλεμενια του μπρατσα,και αφησε μια κραυγη να πνιγει πανω στο στήθος του,οταν σχιστηκε μεσα της η αγνοτητα της,η παρθενια της,και το αιμα κυλησε εξω μεχρι τα λαγονια της. Υστερα την συνεπηρε η αγαπη και το παθος κι αφησε τον εαυτο της χαλαρο να τον απολαυσει. Να του δωσει οτι πολυτιμοτερο ειχε,σε εκεινον,που ειχε ερωτευτει,χωρις να νοιαζεται για τον ενετο μελλοντα συζυγο της. Σαν να μην υπηρχε αυριο για εκεινη,χωρις να νοιαζεται για το

μελλον και για το μετα. Κι αφου χορτασαν για λιγο την αγαπη,υστερα ξανα,ξαπλωσε εκεινος στο κρεβατι και την οδηγησε να καθησει επανω του. Καθησε εκεινη επανω του με τα ποδια της ανοιχτα και οδηγησε εκεινος το σωμα του μεσα της. Εκατσε πανω στον ερεθισμο του και τον πηρε μεσα της. Και την οδηγησε να κινειται επανω του παλινδρομικα πανω κατω. Μεσα σε βογγητα και αναστεναγμους αγαπης και λογια ερωτικα τελειωσαν αυτη την επαφη τους. -Εδω μαζι μου δεν κινδυνευεις πια απο κανεναν. Θα ειμαι για σενα ο ιπποτης πισω απο τα τειχη,και θα πολεμησω για να σε σωσω απο καθε τι κακο. Θα ειμαι για εσενα για παντα εδω,και δεν θα σε αφησω να μου φυγεις ποτε. Θα εισαι δικη μου για

παντα. -Αγαπη μου,δεν φοβαμαι,οσο ειμαι μαζι σου,του ψιθυρισε στο αυτι καθως εσκυψε και ξαπλωσε επανω του,γεμιζοντας τον με τα φιλια της. Τα μακρυα ξανθα μαλλια της ακουμπησαν στο προσωπο του,κρυφτηκε στο λαιμο της,και μυριζε το αρωμα πισω απο τα αυτια της. Ασπρος της θαλασσας ο αφρος,και κρυο το αγγιγμα της πανω στο καλοκαιρι που γυρεψε να τελειωσει με μια καταγιδα. Κι οσο του ηλιου ο δισκος στον ουρανο επανω εφερνε το φως,γυρευε εκεινη να προβαλει το μπλε της και το γαλαζιο της. Σαν απεραντος μανδουας,να

στεφανώνει,να πλαισιώνει και να βρέχει τη γη με τη ζωή της. Της μερας ομορφια και αστερι και της νυχτας αστραποβολο λαμπυρισμα.

Ευθραστη η ισορροπια μεσα στο μυαλο της ξανθης κορης,της απογονου των ενετων κατακτητων. Αφησε σπιτι και καταγωγή,αφησε πατερα και την πολη της για να ακολουθησει τον ερωτα,την αγαπη με τα σημαδια στο κορμι και την ψυχη. Κι αναρωτιοταν αν ειχε κανει το σωστο,κρυμμενη και κνηγνημενη μαζι του. Δεν ηταν η ζωή της,που γι αυτην λαχταρουσε,αλλα για κεινον,μη και τον πιασουν και τον βασανισουν ξανα. Η καρδια της χτυπουσε δυνατα σε καθε τετοια σκεψη,κι η αγωνια την εκανε να σερνει τα μικρα της βηματακια. Δεν ηταν το μελλον που την απασχολουσε,αλλά πως θα μπορούσε να γιατρέψει αυτο που εκεινος ειχε περάσει,πως θα μπορούσε να γιατρέψει αυτα τα σημαδια. Να σβησει το παρελθον,δεν γινεται. Απο δω και περα,να αλλαξει το παρον και να το κανει

καλυτερο. Και για τους δυο τους. Οταν την επαιρνε στην αγκαλια του καθε μερα,ενιωθε τον ποθο,αλλα και την απελπισια του. Καταλαβαινε οτι καθε σμιξιμο τους θα μπορούσε να ειναι το τελευταιο,οτι καθε μερα η ζωή τους θα μπορούσε να τελειωσει βιαια. Κι οπως εκεινος την επαιρνε το ενιωθε στο κορμι του,στα χαδια και ετσι οπως εγερνε επανω της. Κι ηταν αυτο το βαρος πολυ,για μια κοπελα πρωτοβγαλτη και τοσο νεα σε ηλικια. Κι οταν τυχαινε εκεινος να αποκοιμηθει πρωτος,εμενε διπλα του ξυπνια και τον χαιδευε,λες και ηθελε να τον σιγουρεψει,γι αυτο που και η ιδια δεν ηταν σιγουρη,οτι ολα θα πανε καλα. Οσο κι αν ηταν καλα κρυμμενη στο βουνο,ηξερε οτι ο πατερας της,οταν θα τελειωνε η επανασταση καποια μερα,και θα επελευθερωνοταν, θα κινουσε γη και

ουρανο για να την βρει. Προσπαθουσε μεσα απο την αγαπη της να ησυχασει τον Μανωλη της και τον εαυτο της. Μα το δεντρο

που της εδινε σκία τις τελευταίες ώρες του καλοκαιριού, της ψιθυριζε για ένα μέλλον με γκριζες σκίες. Κι ήτανε τα δέντρα με την μυρωδιά του πευκού πάνω στο δρόμο που της μιλούσανε γι αυτό. Πως τώρα πια είχε μπλεξει με την μοίρα ενός ανθρώπου δεμένη, που δεν μπορούσε πια να αποφυγει και να τρεξει να αλλάξει. Η επανάσταση είχε πια διεκδικήσει το κομμάτι της και τίποτε πια δεν μπορούσε να τα σταματήσει. Ήξερε πως όλη αυτή η δημοκρατία θα ήταν προσωρινή και δεν θα αργούσε η μοίρα να σφραγιστεί για τους δύο τους. Όμως ένας άντρας της επεφτε, είπε, ας ήταν αυτός, αφού σ' εκείνου τη μορφή σταμάτησαν τα μάτια της και η καρδιά

της. Της είχε δώσει συνεχή συνοδεία, όπου και να πήγαινε ήταν κάποιος μαζί της, για να μην την χάσει, να μην της συμβεί τίποτε, αλλά και γιατί άρχισε να την ζηλεύει. Ήταν ανασφάλεια, όσα είχε περάσει που τον έκαναν να μην θέλει να την χάσει. Κι εκεί ανάμεσα στα δέντρα, στο δρόμο και στο δάσος, της είχε συνοδεία κάποιον από τους στρατιώτες που ο Καλλεργής είχε μαζέψει. Κι ήταν η ζωή περιεργή και παραξενή εκεί, τελειώς διαφορετική από αυτήν που είχε μεγαλώσει και συνηθίσει. Όμως είχε εκείνον και το κορμί του, και την αγάπη και το πάθος, τα έντονα συναισθήματα και μια ζωή έντονη και γεμάτη ρίσκο. Στο μεγάλο νησί και ήρθε το σπουργίτι και τραγουδούσε πάνω στη ζωή τους και

εψαχναν τα μάτια της να βρουν το πως μα και το γιατί, που μια σκεφτόταν τον πατέρα που είχε αφήσει πίσω, και μια τον Μανώλη της και προσπαθούσε να προσαρμοστεί. Δεν μιλούσε για την επανάσταση, γιατί δεν μιλούσε γι αυτό οι γυναίκες, και γιατί η σκέψη του αλληλοσκοτωμού ήταν κάτι που την πλήγωνε πάντα. Ήταν η παρουσία της μελίσσας, που κάθε πρωί την χαιρετιζε, οι εικόνες που στο μυαλό της αποτυπωνόταν κι η σκονή από των αλόγων το ποδοβολήτο που γεμίζουν το μυαλό

της. Και δεν μιλούσε εναντια σε τιποτα γιατι ετσι της ειχε ζητησει ο Μανωλακης της,που τοσο τον αγαπουσε. Κι αναρωτιοταν παντα για το σωστο και το λαθος,γιατι το νεαρο της ηλικιας της,δεν μπορουσε σ.αυτο το ερωτημα να δώσει απαντηση,παρα μονο στον ερωτα της. Τα χερακια της μια κουνια φτιαγμενη απο

σκοινια κρατουσαν και σαν πνοη ανεμου,σαν νεραιδα πηγαινε παιχνιδιζοντας περα δωθε. Και ενιωθε το φτερουγισμα,ψιθυρισμα αναμεσα στα μαλλακια της και στο λευκο της το φορεμα. Ειχε την αγαπη του για κεινην και την πατριδα του. Κι ας ηταν εκεινη ξενη κι αλλοθρησκη,την αγαπουσε οσο και την πατριδα του. -Να προσεχεις μονο,του ειπε καποτε. Στα ματια της μονο πρασινο και γαλαζιο ηταν τα χρωματα,ενω το κοκκινο του αιματος ειχε σβηστει πια. Κατω περα στην πολη, στα βυζαντινα τα τειχη επανω τα χερια των αιωνων την οδηγουσαν. Κι απο κατω ψιθυριζε η θαλασσα υμνους και αιωνιοτητα. Τα νιατα και η ζωη,που κανεις δεν θα μπορουσε να σταματήσει.

Το δεντρο που πληγωνανε με τα ξιφη και με τα ροδα και τα δακρυα οι στρατιωτες του Μεσαιωνα. Πριν ξεκινήσει την επανάσταση,ειχε ο Καλλεργης στρατο μεγαλο οργανώσει και μαζεψε κρητικους να τους στρατολογήσει. Πληθυσμος ολοκληρος μαζευτηκε απο καθε γωνια της πολης. Παλληκαρια,νεοι αλλα και μεγαλυτεροι. Ανθρωποι απο γενια αρχοντικη,και αλλοι απλοι μαζευτηκαν μπροστα στον αρχοντα-αρχηγο,ανθρωποι που αφησαν τα πλουτη και τη γωνια τους και αλλοι που δραπευτευσαν απο το απαισιο,θυματα των ενετων και της κραυγης των αιωνων. Αφεντες και υπηρετες,που προσφεραν κρασι και τις υπηρεσιες τους στους αλλους. Ανθρωποι που

*δοκιμαστηκαν οχι μονο στον κοπο,αλλα και στον σεξουαλικο
μοχθο,τραβωντας εκβιασµους και τα*

*βιτσια των ανθρωπων με εξουσια,που εκμεταλλευοταν την
αδυναµια τους,βιαζοντας αγορια και κοριτσια,σκλαβους και
σκλαβες,το κορµι και την ψυχη τους. Σαν τον αρχαιο Μινωα που
στον λαβυρινθο του θυσιαζε τα νιατα στον βωµο του
ψευδους,που τοσο ιστορικα ανασταινε ο μυθος. Κι οταν τις
αλλες μερες της εκπαιδευσης η μερα εγερνε,ενα τραγουδι που
μιλουσε για ενωση,κι οχι για χωρισµο,εψαλλε ο τραβαδουρος της
εποχης,να ξεκουρασει τα αυτια απο τον μεταλλικο τον ηχο. Και
μετα τις πρωτες μερες,και αφου την πολη ειχαν
καταλαβει,συνεχιζαν καθημερινα την εκπαιδευση τους,για να
ειναι παντα ετοιµοι. Ετσι τους βρηκε η Φλωρεντια,και ετσι τους
εζησε να τη συνοδεουν και στα αυτια της να φτανει παντα ο
ηχος απο τα σπαθια.*

*Στον πανηγυρισµο του καλοκαιριου μεσα για την επιτυχια και
την απελευθερωση,κοκκινισε το φαραγγι το μεγαλο,που σπηλια
και νερο απο κατω στο ρυακι συνδιαζει. Κι υστερα περασαν
μερες πολλες,μεσα στον λιγο χρονο,που χαραξε λογια πανω στις
πλακες και στον αρχαιο παπυρο προσευχη. Και σαν
σιγουρευτηκαν τα βηµατα των λογων,ακολουθησε το μελλον
μιας ιερειας,το μελλον με τα γοργα τα βηµατα που φευγανε ξανα
να θυσιασουν και να προσευχηθουν στον Φοιβο και τον
Ποσειδωνα. Κι εκει που ηταν καλυµµενο το αρχαιο κρητικο
ανακτορο,που δεν ηταν γραφτο να βρεθει ακοµα πριν περασουν
αιωνες πολλοι,ετρεξε το νεαρο ζευγαρι να φιληθει και τον ερωτα
του να χαρει. Κι εμπαινε το σηµερα μες στο χθες,και το χθες
μεσα στο σηµερα,να χαρει η ψυχη του*

*νεου. Κι υστερα και μονα της τα βηµατα,με την φρουρα στην
ακρη επηγαινε η αρχαια κορη. Σαν πηγε η ανηµπορια και της
μαχης η αρρωστια με το συγχρονο πατηµα που χαθηκε μεσα στο*

σημερα να την βρουν,κατω απο του Γιουχτα τα δεντρα και τα κλαδια,γυρνουσε να ανασανει και να σκεφτει. Αναγκη δεν ειχε πια καμμια,που καθε ανθρωπος που αποφασισε αερικο να γινει σηκωνοντας ψηλα τα βηματα,εκει που ηρθε η πετρα στο σπιτι και περα να πεταχτει,εκρυσε ο ηλιος τις αχτινες και συννεφια απλωθηκε πανω απο το λοφο με τα δεντρα που κλαιγανε. Χερια που μπλεκοναν με αγαπη και ερωτα μεσα στης κορης τα μαλλια,και φιλι μεσα στη θωρια,οπου κουνουνταν οι πετρες με τον σεισμο και φευγανε κυνηγημενες απο τη γη στο πλευρο. Κι ετρεχαν μαζι με της κορης τα βηματα,σαν νυχτωθηκε μεσα στα δεντρα μεθυσμενη απο τα αρωματα των λουλουδιων,τη γυρη και το νεκταρ τους,κι ετρεχε κοριτσι πραγμα μεσα στο δρομο,αποχωροντας με την θυμηση μιας εντονης ζωης. Οσο ετρεχαν τα ποδια δεν υπηρχαν πια αλογα να της σταθουν,κι ουτε ειχε αναγκη παρα μονο απο την απομακρυνση του αερα της νυχτας με το αγιαζι του και την πνοη του. Δρομος με πευκα,δρομος με λευκες,δρομος με τις ελιες,χωρις να υπαρχει κενο και αδειο,που στη φυση τα κενα της γεμιζει,ωρες πολλες,μεχρι να περασει η νυχτα,η νεραιδα του δασους,η κορη η νεαρη,ολη η ζωη,που δεν συναντησε ποτε τον λυκο που μεσα φωλιαζε. Αερικο που αρπαξε μια κοκκινη ντοματα να πιει και το ρουχο της να βαψει,θελοντας να σβησει με αυτο το πλασινο της χλοης και του απατητου χορτου. Ρωτοντας τα συννεφα και τα αστερια,περα απο το μικρο,το στενο και το συνηθισμενο των ανθρωπων,περα στο απατητο το αγριο γκρεμνο,που δεν πατησανε παρα μονο απαλα τα ζωα,το αγνο και το ανοθευτο. Θελοντας να ενωθει μεσα στη νυχτα με τ.αστερια,πανω στου Ωριωνα τον αστερισμο κι ολα τα απειρα που στο στερεωμα συννεφο σχηματιζανε. Στη σκεψη της μεσα ειχε απο τους φοβους και τους δισταγμους φυγει και απο ολα τα ανθρωπινα,οτι δεν της αρεσε και δεν μπορουσε να αλλαξει. Μεσα στη νυχτα και

κατω απο τα αστερια δεν υπηρχε τιποτε αλλο απο φως,ασημενιο φως κεντημενο στο μαυρο και το μπλε του ουρανου. Κι υψωθηκε με την ψυχη,ωσπου το χερι που την κρατουσε,σαν μια προσευχη-ικεσια στο χθες,την γυρισε πισω. Και κουρνιασε το πουλι πανω στον πυργο τον παλιο στο λιμανι την νυχτα να περασει. Μονο τη νυχτα,γιατι την αλλη μερα,νεα πορεια θα ηθελε και παλι να ξεκινησει. Παντα εκει στις παρυφες του βουνου με τα φυλλα των δεντρων να κλαινε,και το φως απο τον ασπρο αφρο στην παραλια να υψωνεται περα την κορυφη χαιρετιζοντας και χαμογελωντας πανω απο τα ανθρωπινα. Το κοκκινο απο τις κολωνες δεν καταλαβαινε και η πετρα δεν ενιωθε,ομως η μερα και η νυχτα ξερανε αυτο που οι ανθρωποι δεν μπορουσαν να φανταστουν ποτε. Την αληθεια,που κρυβοταν. Καθε μερα το φως του πρωινου την φωτιζε,και καθε βραδυ η νυχτα σε απλα σεντονια απο λινο νανουριζε. Μια αληθεια παραξενη που κανεις ποτε δεν φανταζονταν,κι ομως τα μικρα βηματα της κορης την εφεραν στην επιφανεια,και την εκαναν πραγματικοτητα. Μια αληθεια γοητευτικη σαν την μεγαλη ιδεα της απελευθερωσης αυτης. Ποτε δεν σταματησε ο τοπος αυτος να παλευει. Απο την πηγη της ψυχης τους,απο τα φυλλα των δεντρων και απο το ζωγραφισμενο δακρυ πανω στον χαρτη της φυσης. Εμπειριες και εικονες για τα νεαρα της ματια μεσα στα δεντρα,τα βουνα και τα δαση. Κατω και μεσα στο πρασινο και στην φωτια που φωτιζε και ζεσταινε τις νυχτες. Και καπως ετσι ξεκινησε το πρωτο φθινοπωρο της νεοσυστατης αυτης δημοκρατιας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Μυριζε υγρασια και μουχλα ο αερας διπλα στα καστρα που περιτριγυριζαν την πολη και διπλα στο δασος που στεκοταν περηφανο αδιαφορωντας για τα μελλουμενα,μεσα στην νυχτα,περνουσαν τα αμαξια χωρις να νοιαζονται για το φως της μερας και το σκοταδι του χτες,ηρθε κι εκατσε φωνη μεγαλη πνευματος αντιλαλοντας λογια αρχαια και μεγαλα,αναμεμειγμενα με τα τριζονια,που καθως εφευγε το καλοκαιρι ισκιο γυρευανε να βρουν,μα καταφυγιο πουθενα μεσα στον σκληρο κοσμο,που ψυχραινε τα βραδια του νυχτα τη νυχτα. Με τα τραγουδια του σημερα και του χθες,αρχαιος και συγχρονος χορος ηρθε μεσα απο τα μαυρα

πεπλα του θανατου,στης κορης το κεφαλι κι υστερα αναλαφρα εγειρε στα ποδια της,για να ψηλωσει μεχρι επανω στην κορυφη πευκων και ελατων και την κορυφη του βουνου,απατητη κι ανεγγιχτη ,ξηρη μεσα στο χρωμα του χθες και του σημερα μεσα στην ακρη,στον κορμο κατω κρυμμενη του πευκου. Ηρθε το φως του σημερα και στα σκαλοπατια της γης βρεθηκαν μορφες που παριστανουν το σημερα ,κι ομως βουλιαζανε στο χθες. Και σιδερενια πουλια,πολλα πεταζανε πανω στη νυχτα,σμιγοντας τα φωτα τους με εκεινα της πολης. Οπου η θυμηση για τις επαναστασεις ειχε πια σβησει μεσα στο 2017 και κανεις δεν γνωριζε η και δεν θυμοταν τι ειχε γινει παλια. Μονο μεσα στη μερα που ανταγωνιστηκε το σκοταδι το βαθυ,ηρθε η καταστροφη της ελευθερης πια πατριδας,που δεν βρηκε ισκιο κι αυτη

να κρυφτει σαν τα τριζονια. Της αλυκης το χρυσαφι,το αλατι που νοστιμιζει τη ζωη,θελαν οι ανθρωποι να κρατησουν μεσα στα χρονια της κρισης,μα ετρεχε το νερο απο τα δαχτυλα τους και η

θαλασσα το παρεσερνε κι αυτο μαζι με το νερο της. Περιμεναν απροσμενα και υπομονετικα και περιμεναν αιωνια τα караβια με τον πληθυσμο και τα εμπορευματα να βρουν αραξοβολι. Ομως των χρονων η τρικυμια τα τσακισε πανω στα βραχια και σκορπισε στα χαμενα το Τφορτιο τους. Κι εμειναν εκει χωρις να μπορουν να αλλαξουν τη μοιρα τους. Επαιζαν μεσα στις κορυφες των δεντρων ανεμελα τα χαμινια, τα παιδια των επαναστατων ,οπως εγερνε ο δισκος του ηλιου τις αχτινες, πανω στα σπασμενα αγαλματα που ειχαν αποκαλυφθει απο το αρχαιο ανακτορο. Φωνες και γελια πανω απο τα δαση, κι υστερα εκει κατω απο τις

φωτιες, που αναβαν πανω σε θαμνους. Γιατι οι αρχαιοι και οι νεοι ελληνες ειχαν καημο οι μεγαλοι και γελια οι μικροι πανω στης λευτεριας την οψη, που πηρε και επαιξε κυνηγητο μεσα στα ανοιγματα των βουνων, που δεν εφυγαν ποτε απο εκει διπλα τονδρομο της Κνωσου, οπου ακομα δεν φαινοταν το αρχαιο ανακτορο. Κι ειχε δυναμη η σκεψη και το αυριο απο του κοσμου ολες τις φυλες μεγαλες και μικρες ενετικες και ελληνικες, που εστρεξε ο ουρανος να κατεβει με τα οπλα του ηλιου και της γης τα παλατια και τα ουρανια, που καλεψε η σκεψη τους να ρθει. Και καλεσε και ηρθε και επαιξε πανω στην κουνια η κορη με τους ομορφους ελληνες και τους ενετους μαζι. Ομως η καλοσυνη δεν εφτανε να γειρει και να χαρει τα νιατα της μες στον αιωνα. Φοβηθηκε ο ηλιος τη χαρα, καθως δεν ητανε συνηθισμενος μεσα στο καστρα και τα τειχη χαρα να βλεπει παρα μονο δακρυ και εφυγε πριν να δει το κρασι και το καινουριο της Ελλαδος να κρυβονται πισω απο την γνωση. Κι εφυγε το φως και της σεληνης το ασημενιο ετρεχε να προλαβει και να δει μεσα απο την φαση, να σβησει τα χναρια του φοβου και της εννοιας απο τις ανθρωπινες ψυχες, που πινοντας κρασι μεσα στη νυχτα γυρευαν να ξεχασουν. Σε μια αγκαλια να ξορκισουν το καλο και το κακο

*και τη ζωη να διωξουν,οπου παντοτε αυτο ερχοταν μεσα στον
συγχρονο αιωνα. Η συγχρονη χωρα που την κυβερνουσαν οι
συγχρονοι μαγοι και οι αρχοντες πωλουσε τα παιδια
της,συνεπεικουρουμενη απο τα διαολικα ζωτικα,τους
καλικαντζαρους και νεφελιμ του χρηματος που ροκανιζαν τις
βασεις της. Εμεινε ο λαος χωρις φαγητο και ποτο και χωρις
ανδρεια και ξεσπουσε*

*ταχα μου χτυποντας τις γυναικες,τα παιδια και τους
αδυνατους,τα ζωα. Και πανω στην πελεκημενη και απο τους
αιωνες και τους σεισμους γκρεμισμενη πετρα του μινωικου
πολιτισμου,πανω στο κερας της Αμαλθειας,θυμωσε ο πατερας
Διας,που θεος τωρα πια αποκαλούνταν, με τους ανθρωπους. Και
λιγοστεψαν οι θυσιες που εκαναν οι ανθρωποι για τους
αλλους,και μονο μια επιθυμια στηλη στα στενα των
Θερμοπυλων,θυμιζε την θυσηια του Λεωνιδα με τους 300 ανδρες
του. Ομως δεν υπηρχε πια η δυνατοτητα για κατι αναλογο,και οι
πεθαμενοι ηρωες δεν μπορούν να ξαναγυρισουν. Κι εκει στο
τερμα της πενας ενος φιλοσοφου της ζωης εγραψε οτι χρειαζεται
ο τοπος εκτος απο τον Δια,και τον Θεο του πολεμου σε εναν
συγχρονο σηκωμο εναντια στην εξουσια,με την σοφια του
Περικλη και την*

*γενναιοτητα ενος Ηρακλη. Κι επεσαν στους μυθους τα ονειρα,οι
σκεψεις και οι ελπιδες των συγχρονων ελληνων,εκεινων που με
το αιμα τους απελευθερωσαν οι ηρωες της αρχαιοτητα και του
μεσαιωνα και των νεωτερων χρονων. Και τρομαζαν τα ζωα απο
την παρουσια των ανδρων,και οι γυναικες και τα παιδια απο τα
μαρτυρια τα συγχρονα που τραβουσαν. Ετσι ηταν η χωρα,ετσι
ηρθε και βρηκε την κορη η ζωη. Και παλι στον μεσαιωνα
τρομαζε η κορη απο τη ιδεα οτι οταν απελευθερωνοταν ο
πατερας της θα μπορουσε να την ανακαλυψει και να γινει
φονικο. Και ποια θα ηταν τοτε η μοιρα της; Θα γινοταν γυναικα*

του ενετου αρχοντα μηπως; Τωρα πια,μετα απο οτι ειχε γινει δεν μπορουσε ουτε να το σκεφτει οτι θα την αγγιζε αυτος μετα την αγαπη της. Προσπαθουσε να διωξει αυτες τις σκεψεις,καθως οι μερες

περνουσαν. Σαν βενετσιανα ομως ηξερε οτι η Βενετια δεν θα αφηνε ετσι ατιμωρητη αυτην την εξεγερση κι οτι θα εστελε στρατο και πλοια για να την καταστηλει. Ποσο θα κρατουσε η επανασταση αυτη,και μετα απο αιωνες πολλους τι αποτελεσμα θα μπορουσε να εχει φερει,ποσο θα μπορουσε να εχει αλλαξει τη χωρα και πως; Ποιοι θα θυμοταν αιωνες μετα τους ηρωες της εποχης εκεινης,και πως θα εβλεπαν αυτον τον αγωνα 700 και χιλια ισως χρονια μετα. Φυλες ενετικες και κρητικες μαζι πολεμουσαν. Πρωην εχθροι και κατακτημενοι. Ηταν ο αρμοστης-δουκας που τον ειχαν ονομασει "καλο",που ειχε επιτρεψει τους γαμους αναμεσα σε ενετους κρητες. Ηταν ομως καλοσυνη ή απλα μια ευφυης πολιτικη πραξη εξανδραποδισμού των κατακτημενων με ειρηνικο

τροπο,καθως οι απογονοι τετοιων γαμων δεν θα μπορουσαν ευκολα να ξεσηκωθουν εναντια στο αλλο μισο τους αιμα; Η απλα η κατανοηση απεναντι στο μυστηριο και την μαγεια του ερωτα; Αυτη τη ζωη και τον πονο και θανατο μαζι,που βιωνουν οσοι αληθινα και απολυτα ερωτευονται. Αυτην την ελξη που δεν γνωριζει εθνικοτητες και θρησκειες. Αυτην την ελξη που σε κανει να ερωτευεσαι ακομα κι εναν εχθρο,ακομα και καποιος που μπορεί να σε εχει καταστρεψει. Ηταν το 1204 με την τεταρτη σταυροφορια,που οι ενετοι κατελαβαν την Κρητη,και εγκατασταθηκε η ενετικη κυριαρχια και οσους αντισταθηκαν τοτε και δεν σκοτωθηκαν,τους πηραν σκλαβους,και αρπαξαν τα χτηματα και τα σπιτια τους και τα εδωσαν στους ενετους εποικους που ετσι εγιναν εχθροι,οπως και ηταν απο των

κατακτητών τη μερία. Κι όμως 76 χρόνια μετά, το 1280 αναγνωρίστηκαν οι γαμοί αυτοί, που σιγουρά κίολας ένας από τους δύο μελλονύμφους άλλαξε και θρησκευτικό δόγμα. Ο έρωτας που δεν γνωρίζει εμποδία στην λαχτάρα για την ένωση των δύο ανθρώπων. "Έρωτας ανίκατε μάχαν", είχε τραγουδήσει ο Σοφοκλής στην "Αντιγόνη" του ήδη από την αρχαιότητα. Γιατί απλά πάνω σε αυτήν την συμπαντική ελξη, που συμβαίνει σε όλα τα πλάσματα του συμπαντος ο ένας στο πρόσωπο του άλλου βλέπει εκείνον που αγαπά, και αγαπιέται από αυτόν. Τόσο απλά και τίποτε άλλο. Και πώς θα αισθανόταν οι απογονοί μια τέτοιας ένωσης, μισοί σκλάβοι και μισοί κατακτητές από τον έναν και τον άλλον γονιο. Κι ήτανε στην ευχαιρία κάθε οικογενείας πώς θα το διαχειριζόταν αυτό. Μπορεί να αισθανεται κανείς ντροπή γι

αυτό που είναι; Όταν δεν φταιει ο ίδιος γι αυτό που είναι, κι όταν είναι αναισθητός αν έχει γίνει στραβός με δική του υπαιτιότητα. Μπορούμε μόνο να φανταστούμε πώς ήταν και απογονοί τέτοιων γαμών ανάμεσα στους εξεγερμένους, καθώς ίσως κάποιοι να αισθανόταν ενοχές για το μισό τους αίμα, του κατακτητή. Γιατί δεν αλλάζουν οι άνθρωποι, ούτε τα συναισθήματα, ούτε ο έρωτας, καθώς ο χρόνος τρέχει μέσα στους αιώνες. Κάτω από τις κολώνες του κτιρίου που στεγαζε των ανθρώπων τα σπίτια, έτρεχαν και έπαιζαν ζώα και παιδιά, στο δρόμο με το κτίριο της επανάστασης, και πιο κάτω την μεγάλη ανυχώσια με την θάλασσα. Τον τοίχο τον ξεφτυσμένο που έχασκε από μέσα η πέτρα, και από την ακρή της το πράσινο της νέας εποχής, ποτιζόμενο από την βροχή. Ο

δρόμος είναι απλά ένα πλακοστρώτο με πέτρες, όμως έχει αξία γιατί στεγαζει τον έρωτα των ανθρώπων. Αυτή είναι η αξία του ανθρωπίνου δημιουργήματος. Ο κάθε δρόμος, όταν στεγαζει την αγάπη και τον έρωτα. Στην αρχή επάνω της νέας εποχής των

*καρπων,γαλαρια στηθηκε κατω απο τον ουρανο,φτιαγμενη
σκαλα απο σχοινια και ηρθαν οι ψυχες και ειδαν την
επανασταση,που γυρισε ξανα και ξανα και εφυγαν πριν την δουν
να ολοκληρωνεται. Κι ειδαν οτι δεν μπορουσαν να δουν,οσο
ζουσαν,και χαρηκα με τα νεα που εβλεπαν και με την εξελιξη
τους. κι ελπιζαν και προσευχοταν η προσπαθεια που ξεκινησε
πανω στην φωτισμενη πετρα απο το πορτοκαλι και το κιτρινο με
τα πετρινα τα σκαλοπατια πανω στο βουνο,και διπλα*

*μεσα στο δασος,να μην ειναι μοναχα ενα θεαμα,αλλα να παει να
ολοκληρωθει. Σαν απελευθερωθηκε η ψυχη απο τον δεσμο της
σαρκας,και την συμπυκνωμενης ενεργειας τον περιορισμο,ειδε
πραγματα που δεν μπορουσε να φανταστει και μια κρυμμενη
αληθεια. Και εμειναν εκει να παρακολουθουν. Οτι οι πικροι
σκλαβοι δεν γνωριζαν,οτι τα κανονια του καστρου δεν
μπορουσαν να φανταστουν. Οτι το αδειο της θεσης τους στο
μεσαιωνα κι υστερα στον συγχρονο αιωνα,δεν μπρορουσαν να
φανταστουν ουτε και να δημιουργησουν. Αυτο που ξεβρασε ο
αφρος ο ασπρος της ανταριασμενης θαλασσα,κι οτι ο καθενας
βγαζει με το νου του. Την δαφνοστεφανωμενη προσπαθεια,με
της ελευθεριας το στεφανι. Τον αγωνα και το επικινδυνο,που δεν
σταματησε ποτε να δημιουργει το νεο,το κατι καινουριο,ξανα*

*και ξανα,κι επεita παλι μεσα στον δρομο με την πρωτη
σταλαγματια απο το δακρυ ενος φθινοπωρου τραγουδισμενου
μεσα στο κοκκινο,το κιτρινο και το καστανο των φυλλωματος
και των μεστωμενων καρπων της γης. Το κακοποιημενο σωμα
με τα σημαδια απο το τραχυ,το ασπρο και το μαυρο,το γκριζο
της σκληροτητας,και με τον αγερα γινεται ψιθυρος κι υστερα
φωνη και φευγουν πανω στη θαλασσα οι ψιθυροι αυτοι και
γινονται παιχνιδισμα φωτος και ψιχαλες. Να φυγουν και παλι
προς τα μεσα με τα κυματα ρωτωντας και παλι το γιατι και το τι
γινεται. Περνωντας την ανασα πανω απ τον κορμο των δεντρων*

*που συσταδα στήνονται στων ανθρωπων το διαβα ξανα και ξανα
σε ολες τις εποχες,μιλωντας για αερικα και για γριφους,που
φυγανε και ηρθανε ,για να φυγουν ξανα,καθως η παλη*

*δεν μπορούσε να σταματήσει. Κι απορησανε με τα δεντρα μαζι
το πως και το γιατι,κι ειδαν τις εκονες που εβγαλε μια τρυπα
μεσα στο χρονο κατω απο τον κεραυνο και πισω απο την βροντη
του ηλεκτρομαγνητιου πεδιου,κι αναρωτηθηκαν το πως. Αλλα
ηταν μονο σταγονες,αερας και δεντρα και δεν μπρουσαν να
δωσουν απαντηση για τα εργα που εβλεπαν. Μονο μπορούσαν να
το ψιθυρισουν πανω στις ροδες των καρων και στου
απομεσημερου τη ζεστη,στου ηλιου το φωτεινο κιτρινο,που
αλλιως τα ματια ηθελαν να δουν. Και να το πουν σε ολα τα
δεντρα περα και πανω απο την αγριεμενη θαλασσα,σε ολες τις
εικονες που κρατουνταν επανω και κυλουσαν σαν το νερο μεσα
στο ρυακι. Και τι να μπρουσαν να πουν οι θαμνοι με τον κοκκινο
τον καρπο τους χαμηλαν εκει οπως κοιταζανε*

*τα δεντρα,και ηρθε η ασταματητη απειλη του ξυλου,να φανταζει
με θανατο και διαλυση. Με χωρισμο.....*

*Ποσα ακομα ταλαιπωριες και μαρτυρια θα επρεπε να περασουν
οι ταλαιπωρημενοι σκλαβοι της Κρητης; Που ηρθε ξανα η
απληστια και ο θανατος απο την γαληνοτατη δημοκρατια του
αγιου Μαρκου,που ξεχνωντας τα ευαγγελια ετρεξε να κρυφτει
πισω απο το αληθινο,που δεν αντεχε να ακουσει των δεντρων τη
φωνη και να ερθει να αντιμετωπη με την αληθεια,αλλα
κρυφτηκε γιατι δεν αντεχε να ακουσει και να το ζησει. Ηταν ο
πλουτος και η κατακτηση που ειχε τραβηξει των ανθρωπων τη
σκεψη καταλαμβανοντας την κι ηθελε να φυγει μακρια για να
μην την*

αντιμετωπισει. Κι ετσι καταλυφθηκε και κυριαρχησε παλι το μυαλο απο το συναισθημα της διατηρησης του κατακτημενου,που ηρθαν την εξεγερση να καταστειλουνε στον Χανδακα. Κι ομως ηταν διπλα και πλαι στο απαισιο,αυτο που ηθελαν να κανουν. Κι αντι να φυγουν,δεν παραιτηθηκαν και ξεκινησαν με πλοια και κανονια να χτυπησουν ξανα,αν και γνωριζαν πως αυτη η νικη θα ηταν και δικη του ηττα. Γιατι επιμενει ο ανθρωπος και δεν φευγει ακομα κι οταν καταλαβει οτι πρεπει να φυγει; Γιατι δεν φευγουν με την εκρηξη του ηλιου και της σεληνης την εκλειψη,οταν των ματιων η δυναμη και της καρδιας η λαχταρα κυριαρχουσαν στην υπαρξη και προδιδαν καθε ανθρωπινο συναισθημα,κι ηθελαν θαρρεις οι κατακτητες να βαλουν το μελλον μαζι με τους εξεγερμενους στον

τροχο και να το συνθλιψουν. Αυσσα τρομερη τους επιασε με την σκεψη οτι θα μπορούσαν να χασουν τον Χανδακα και την ομορφια του,απο την κατακτηση τους. Οτι θα μπορούσαν να χασουν τετοια ομορφια,κι ακομα κι αν καιγοταν απο ακρη σε ακρη ολη η γη,κι αυτο θα τους ηταν αρκετο,ακομα κι αν ηταν παρα μονο το χωμα,ο ουρανος κι εκεινη η ανταριασμενη η θαλασσα, που θα τους εμεναν στα χερια. Κι εκει που χρειαζοταν να μεινουν και ψυχραιμοι να σταθουν εφυγαν οι ανθρωποι της ενετικης δημοκρατιας περα απο τον οριζοντα πινοντας το κοκκινο μεσα στο αιμα,κι εκει που επρεπε να φυγουν εμειναν. Κανοντας το αναποδο μεσα στη νυχτα μεσα στη στρεβλη της ψυχης τους της θολωμενης απο το κρασι και το χρυσαφι,που εστρεψαν να ανοιξουν την

νυχτα φωτιζοντας την με το πρωινο,οι αχτιδες του ηλιου και της μεδουσας το ακρατητο γινγεσθε. Σε μια πολη μεσα στο νερο βυθισμενη δεν μπορούσαν να δουν την ομορφια περα απο ενα σαπιο νερο σε ενα καναλι των στεναγμων. Κι ερωτευτηκαν την γονιμη γη την ομορφη,με τα βουνα της τα ανθρωπινα,τα παλατια

της πέτρας του γαλανού και του κοκκινού και του λευκού του μαρμαρου και του γρανιτη,της πρασινής χλόης,και των δέντρων με τα πολλά πρασινα χρωματα. Και δεν μπορούσαν να ξεκολλήσουν απο εκεί. Η δύναμη της θέλησης και της ακαταμαχητης ελξης. Που δίνει ζωή και την φύση προσωποποιει. Με το παραπονο της ιτίας οτι εφυγε η ανθρωπια εκεί που επρεπε να παραμεινει

και δεν εμεινε να ρίξει φως,να απαλυνει την δυστυχια και τον πονο. Τρομαξε ο κατακτητης και δεν μπορούσε να φυγει μακρια αφηνοντας την εξεγερση να εξελιχθει. Τρομαξε και ο φοβος αυτος εγινε μικροτητα. Στα ανακτορα μεσα στο κεντρο της πολης,οπου οι αρχιτεκτονες ειχαν τα ανακτορα με τετοιο τροπο διαμορφωσε για να καταστειλουν με μαρτυρια την επανασταση,φτιαχνοντας υπογειες και ισογειες κατασκευες του πονου,κατω απο τα ποδια της κατοικιας του αρχοντα,και μεταφεροντας στην ελληνικη γη τις μεθοδους δεσποτισμου και καταστολης της παπικης εξουσιας που υπηρχαν στην υγρη τους πολη. Σαν χτιστηκε το ανακτορο,ολοκληρα συγκροτηματα,κατασκευασματα με ξυλο κ

σιδερο,με αλυσιδες και λεπιδες,ειχαν δει οι ανθρωποι των πρωτων χρονων του μεσαιωνικου αιωνα να φερνουν και να εγκαθιστουν σε ενα κομματι του ισογειου. Για να υπαρχει περισσοτερος χωρος,μετετρεψαν το δυτικο παρεκκλησι του ανακτορου σε κολαστηριο. Κρατώντας τον Εσταυρωμενο μονο μαζί με τα σιδερα και το αιμα που θα κυλουσε. Στην γη αυτη που θα γεννουσε την εκδικηση,για πρωτη φορα οργανωθηκε η εκδικηση του ανθρωπου-κατακτητη για τον κατακτημενο. Και αντιστροφα μερικες φορες,σε εναν ατελειωτο χορο συμφορας και καταστροφης. Το κοκκινο και το μαυρο. Το δακρυ. Η απωλεια. Η εκδικηση. Πέτρα που δεν χορταριαζει απο το αιμα ποτισμενη

και σκιαγμενο το χορταρι δεν θελει τις ριζες τους τις ψιλες να ριξει και πιο περα παει. Φυλακη πολλων. Που

ποτιστηκε με την θυσια. Και τη νυχτα το αμυδρο φως δεν αρκει για να ριξει λευκη ακτινα και να εξαγνισει απο το κακο. Κι οι πολεμιστρες σειρα πανω στο τειχος. Εγκαταλελειμενα σκηνηκα μεσα στο κιτρινο,και ξυλα που εξεχουν τραγικα απο κορμους κρυμμενα. Και της ταδρομακια τα στενα σαν σκουληκοτρυπες στον ηλιο τριγουριζουν. Παντου τα αχναρια της παλαι ποτε βυζαντινης αυτοκρατοριας. Εκει στημενα μεσα απο τα τειχη και τις πολεμιστρες,που σμιζανεδρομοι στενοι με το καλντεριμι του πλακοστρωτου και με τις νεοτερες προσθηκες και τα καστρα των ενετων. Και γυρω γυρω πρασινο της θλιψης. Και της θυμησης. Που ηρθε να ριξει φυλλα δαφνης πανω στην πετρα που γυμνη λιαζοταν γιατι το χορταρι δεν την καταδεχτηκε. πετρα μικρη και πετρα μεγαλη. Και εκει με το σιδερο της θηλιας

και της θυμησης. Και εκει με τις μεγαλες σιδερενιες πορτες με τις αμπαρες τις ξυλινες. Και την εικονα ακομα πισω απο τις πολεμιστρες του Νικηφορου Φωκα,οταν ειχε ερθει να κατακτησει και να προσαρτισει το νησι φερνοντας και εκει το βυζαντιο. Πετρα που ποτιστηκε και με ιδρωτα και με κρασι και μυρισε απο το ψητο κρεας της αρχαιας θυσιας,μα και της συγχρονης. Κι απο ψηλα κατω τα στενα πετριναδρομακια με τα σπιτια και τα κτιρια τα καινουρια τα ανακτορα και τις πυλες. Βροχη που γλυστραγε πανω στις στεγες με τα κεραμμυδια που φαινονταν απο μακρυα,κι υστερα κυλωντας μουσκευαν το εδαφος και την ταφρο. Και μεσα στις σκηνες ,μα και στα σπιτια το λιανοκερι εκαιγε προσφεροντας φως και διαγραφοντας σκιες πανω στο καφε και το

γκριζο.Τειχη που κατηφοριζαν και αλλα που ανηφοριζαν και σιωπηλα μαρτυρουσαν για τις ασπρες γραμμες που σχηματιζονταν στη θαλασσα. Πανω τους ο γλαρος τσιμποντας

φαγητο και πετώντας απο το ενα ασπρο ανεγγισμα στο αλλο,που ηρθε και τραγουδησε φωνη ανθρωπινη κατω απο το δεντρο στον μακρυ τον ισκιο του και πανω στο δεντρο πουλι σπουργιτι ξεκουραστηκε στο κλαδι του το τραγουδι ακουγοντας. Και πιο κει ασπρο και καφε γατι κοιτουσε το πουλι λιγουρευομενο. Και ξερογλυφονταν. Κι ειδε ο τροβαδουρος το γατο κι εβγαλε απο το σακο του ψωμι για να του δώσει. Κι ηταν οι ανθρωποι τοσο κοντα στο χρημα και στα νομισματα τα χρυσα και ξεχνουσαν τα ζωα που πεινουσαν. Και τα αλλα τα υποζυγια τα φορτωμενα με το βαρυ φορτιο που σχεδον δεν γνωριζαν αναπαυση,κουβαλοντας την

πετρα. Ομως ο φτωχος μουσικος μοιραστηκε το ψωμι του με το γατο. Κι οποιος πολλα δεν ειχε και δεν εχει νομισματα,πολυ δεν τα υπολογιζει. Και ευκολα οτι εχει με τα ζωα το μοιραζεται. Πιο περα στον δρομο περνουσαν οι καβαλαρηδες με τα αλογα κι αλλοι με τις αμαξες. Και καποιοι σταματησαν να ακουσουν το τραγουδι. Κι ευφραινοταν η πλαση και η φυση να ακουν την γλυκεια αυτη λαλια. Οτι πιο αγνο μεσα στο σαπιο και την αρχαια καταρα. Η τεχνη που ειναι παντα το φως που γυρευουν οι καταπιεσμενοι για να εκφραστουν. Η ανθρωπινη γραφη πανω στο χαρτι και πανω στην πετρα,που εφτιαξε ποιηματα κι υστερα τραγουδια. Τα ρουχα τα ιδια που απο μερος σε μερος δεν αλλαζαν,μοναχα στεγνωναν απο τον νερο στον αερα της φτωχιας,αλλα εκρυβαν ενα σωμα με μια

ανθρωπινη καρδια. Αυτην που μοιραστηκε το λιτο κολατσιο με ενα γατο. Απο αυτους με την κατασπρη γουνα και τους λεκεδες τους καφετιους πανω στη ραχη και το καφε πανω στο κεφαλι και στα αυτακια. Αυτους τους γατους που φτιαχτηκαν για να σωριαζονται μπροστα σε φωτιες και τζακια,γουργουριζοντας κατω απο τα ανθρωπινα χαδια. Αυτους που ο συγχρονος αιωνας ο 21ος,7 αιωνες μετα την επανασταση,αυτος που γεμισε τα

*ανθρωπινα χερια ομορφα αντικειμενα και σκληροτητα
ζανα,εκανε τις καρδιες των συγχρονων κρητικων να τα βαζουν
με τα ζωα,να τα κακοποιουν και να τα σκοτωνουν με
ευκολια,χωρις δευτερη σκεψη. Ο αιωνας ο συγχρονος που
σκληρυνε και παλι με την ανθρωπινη εκμεταλλευση ζανα,να
προβαλει σαν φτηνη δικαιολογια για νεα εγκληματα.*

*Πετρα που εγινε δηλητηριο και κρεμαστηκε πανω στον λαιμο
του ανθρωπινου προσωπου που σχηματιζοταν πανω στην
κορυφη του βουνου. Εκει πανω που λεγανε πως ειναι του Δια το
προσωπο που φαινεται απο μακρυα. Ο Γιουχτας με τα δυο του
σπηλαια και την Κνωσσο στη μια μερια του. Που πανω του
θεριεψε το ανταρτικο αυτης της επαναστασης. Θηλια στο λαιμο
του ανθρωπου το γραπτο πανω στον παπυρο. Μια
καταδικαστικη αποφαση. Κι ο ποιητης ο θαμμενος πανω στον
λοφο,που γυρισε με το μνημα του στερνο να γραψει ποιημα για
την ειρηνη,βγηκε να κοιταξει περα απο τα τειχη και τα αρχαια
λατομια,την πετρα που*

*ειχε κρεμαστει πανω στον βραχο και σαν χρυσο γυαλιζε, σαν
πετραδι και διαμαντικο πιο περα απ της ψυχης το βλεμμα.
Χρυσαφι που πηγε περα απο τον θανατο,φανερωνοντας τα φωτα
τα κρυμμενα του μυαλου,που ηταν ηταν στον κοσμο πιο περα
και απο την γνωση και την φωτιση. Πιο περα απο την απατητη
κορφη και απο το αγνωστο που λαχταρα το μυαλο να αρπαξει.
Χρυσαφι που εγινε στηριγμα για τα πετουμενα και δεσμιους
κρατησε τους ανθρωπους,που το πηραν στα σοβαρα. Χρυσαφι
που σηματοδοτησε την αρχη της δυστυχιας κ του θρηνου. Κι αν
ηθελε να απολογηθει το βουνο,κι η ψυχη του ποιητη,για τη
θλιψη,ειναι η ιδια μοιρα των γηνων ανθρωπων η κακη,που δεν
μπορουν να την αποφυγουν. Το εψαχνε στην ανοιχτωσια και το
βρηκε κατω απο τα δεντρα και τα*

καναλια τα γεματα νερο της δυσης. Και το βρηκε σε ενα παλατι κλεισμενο. Και το ειδε και το γνωρισε φωτεινο της μοιρας το σημαδι και απο την οργη του δεν γνωρισε κανεις ελευθερια. Απο το πλουτο και την εξουσια δεν μπορουσαν να ελευθερωθουν απο την κακη τους μοιρα οι θνητοι της γης. Πεταξε κατω εγγραφα και οτι βουλοκερια και μελανια υπηρχαν επανω στο τραπεζι,της Βενετιας ο δογης οταν εμαθε για τα νεα της επαναστασης στο Χανδακα. Απαισια τα λενε πως τα βρηκε τα νεα,τα εγγραφα και της εποχης εκεινης τα γραφτα,γιατι οτι ειναι καλο για τον εναν,ειναι συνηθως ολεθρος για τον αλλον. Κεραυνος ακουστηκε απ.εξω τον αερα μεσα απ. τα συννεφα. Περα απο του πυργου και μεσα στο καταμεσημερο,σαν να εσκισε τον αερα ηχος τρομερος που

γεμισε απαισιοδοξια τον ουρανο. Ετσι ενιωσε μεσα και περα απο το φως που φωτιζε τα παραθυρα. Στον αργαλειο υφαναν κυρες και δουλες μερα και νυχτα με το φως αυτο των κεριων του ανακτορου του. Κι ηταν παντα εκει το μηνυμα το απαισιο,το μαντατο το κακο,που του φερανε για εναν ακομα ξεσηκωμο. - Μα καλα τι κανει αυτος ο βλακας ο γερος ο Λεοναρντο εκει κατω.Παλι επανασταση; Το διαολο γινεται εκει κατω; Καταλυσε την δημοκρατια του Αγιου Μαρκου του "δικου" μας και εγκατεστησε γραφει την δημοκρατια του Αγιου Τιτου. Και σαν να ψυθιρισε αιωνες μετα μεσα στο χλωρο χορταρι απο το ταφο του ο ποιητης,πως αυτο ηταν η θρησκεια γι αυτους. Να μαλωνουν οι ανθρωποι για το ποιον αγιο θα βαλουνε προστατη. Λες και δεν ειναι

ολοι τους αγιοι του ιδιου Θεου.Αυτου του αρχαιου Δια Σωτηρα με τη λατρεια του πανω στο βουνο του Γιουχτα,που αργότερα στον χριστιανικο κοσμο μετατραπηκε σε λατρεια του Σωτηρα Χριστου. Εκεινου του αγνωστου Θεου,στον βωμο της Αθηνας της αρχαιας,εκεινης της αιωνιας αναζητησης του

ανθρώπου για κάτι ανώτερο που εφτιαξε το σύμπαν και το καθοδηγεί. Αναρωτηθηκε η ψυχή του ποιητή και κοιτάζε τα παλιά και τα νέα και που τον είχε η θρησκεία εκεί πάνω ψηλά εξορίσει. Οπου ο αέρας καθαρίζει και των ανθρώπων τη σκέψη. Κι εβλεπε του σκοτωμού τα σημάδια και της εκδίκησης σαν τα σύννεφα να περπατούνε. Κι όμως αυτός δεν ήταν άνθρωπος; Δεν ήταν άνθρωπος αυτός ο δογής, όπως όλοι οι άλλοι; Δεν τρομάζε όπως όλοι οι άλλοι με την ιδέα του θανάτου; Η απλα η εξουσία του είχε θολώσει την σκέψη; Κι όμως το ευφημερο και το τώρα ευκολα γίνεται χτες. Γιατι δεν μπορεί μια ψυχή ησυχή στην καταπίεση να κατσει κι ήταν αυτός ο λόγος που είχε ερθει στα αυτιά της εξουσίας. Τρομάζε το σύμπαν με την αποφαση που ακουσε απο τα χείλη του Δογή. Αποφαση για εξόντωση. Μες στο πρωτο ξημερωμα και περιμεναν το φως οι στρατοι να μεταλαβουν το ψωμι και να κινησουν μες στα πλοια. Οτι δεν ακουσε κραυγες ποτε η Ανοιξη τρεχοντας πανω στου ουρανου το σημειωμα ξανθα να ξεπροβαλλει. Γοργα κινηθηκε η νυχτα να φυγει, αλλα στον νεο οριζοντα και το καθαρο μυαλο της κορης εικονα ξεθωριαζε τρομακτικη, οπου το ειχε αισθανθει οτι κατι καλα δεν θα πηγαινε. Κι ήταν ακομα νυχτα οταν του πρωτου καρου ακουστηκε

το τριξιμο πανω στις κρυες και υγρες πετρες. Κι ήταν ακομα νυχτα οταν μυρισε το αρωμα θαρρεις του πρωινου, που στεκοταν διπλα της σαν φυλακας αρχαγγελος, μα ήταν ισως ο φοβος που την εκανε να εχει αναγκη απο προστασια. Οτι κατι δεν πηγαινε καλα, οχι μονο τριγυρω αλλα και μεσα της. Ετρεμε και δεν ηξερε αν ήταν απο το κρυο, καθως αφησε τη σκηνη και τον αντρα της να κοιμαται ακομα στη στρωμνη του και βγηκε να περπατησει μεσα στα δεντρα, Ενας περιεργος πονοκεφαλος της ειχε ερθει και μια ναυτια κατα διαστηματα. Και ήταν καπου μακρια πανω απο το λιμανι του Χανδακα που ασπρο-κοκκινο το φως αρχισε

να φωτίζει τον ουρανο και κοκκινος αρχισε να βγαινει ο δισκος του ηλιου μεσα στον οριζοντα. Κι ενιωθε σαν να την καιει στο κεφαλι. Και προχωρησε προς τη

χαραδρα. Κι οπως ανεβαινε της μερας το αστερι,η κορη εβαλε τα κλαματα. Κανεις δεν την ακουσε γιατι ηταν μακρια,κι υστερα εκατσε εκι μπροστα στη χαραδρα,τη μοιρα της λες και ηθελε να προκαλεσει. Κι εκει ηταν που εσβησε το φως απο τα ματια της μεσα στο κρυο ακομα πρωινο της πρωτης Ανοιξης. Κι εγειρε εκει να κοιμηθει. Εναν υπνο χωρις αισθησεις. Οπως ξεκίνησε και η ζωη της στην πολη που γεννηθηκε,χωρις αισθησεις. Οπως μεγαλωναν και μεγαλωνουν ολοι οι ανθρωποι στον κοσμο χωρις αισθησεις και οι πιο πολλοι χωρις και συναισθηματα. Η ενετικη σημαια κυματιζε αγριεμενη και εκδικητικη πανω στα πλοια που ερχοταν να καταπιουν το δικιο. Το λινοταρι το ζωγραφισμενο,μεσα στις καρδιες των ανθρωπων ειχε θεριεψει με την μανια του πεινασμενο για αιμα. Να καταπιει ηθελε

την σημαια των κρητικων που ειχε στηθει πανω στο καστρο του λιμανιου. Λες κι ηταν η σημαια που θα μπορουσε να φτιαξει τις ζωες. Κι οταν εμεινε εκει να κυματιζει περηφανα οπως λενε,δεν εφτιαξε των ανθρωπων η ζωη και μαλλον χαλασε καθως ο ενας χρονος εδινε την μορφη του στον αλλον μαζι με την σκυταλη. Και μονο τα πηλινα εδωλια,τα θαμμενα στη γη δεν αλλαξαν κι απο τη ραγισμενη τους μορφη,κορφη θα επερναν οι μοιρες για να ζησουν μοιραζοντας εργασιες και αρμοδιότητες μεσα στο πρωινο. Μεσα στη σιωπη του συννεφου που κατεβηκε απαλα να σκεπασει την λιποθυμη κορη και τα πρωτα κελαηδισματα,εψαχναν τα παληκαρια να την βρουν τριγυρω. Ποια εικονα θα μπορουσε να περιγραψει με λογια αυτο που ειδαν τα ματια; Ετρεξε και γονατισε μπροστα της τρομαγμενος ο Μανωλης και την πηρε στα χερια του. Λεπτο και ευγενικο ηταν το προσωπο του και τα χαρακτηριστικα του αδρα. Με γωνιες

στο πηγουνι,λεπτο μουστακι και γενια να καλυπτουν τα μισα του μαγουλα. Με μαυρα αισθητικα ματια και πυκνα φρυδια. Ομορφος και μαγικος. Και ταλαιπωρημενος. Υπεροχος γλυπτης τα ειχε φτιαξει αυτα τα χαρακτηριστικα και γι αυτο ηταν σε απολυτη αρμονια. Το προσωπο της κορης ευγενικο,νεανικο και λεπτο,σαν κοριτσιστικο,με τα καστανα ματια και τα σχεδον αγγελικα χαρακτηριστικα της,λεπτη μυτη,αδυναμα μαγουλα,που γινοταν ροδαλα,μεσα στο αναψοκοκκινσμα της ερωτικης επαφης,τωρα ηταν χλωμο και κρυο. Και στα χερια του την μετεφερε μεσα στην σκηνη. Αναψαν φωτια και την εβαλε μεσα στο στρωμα να την ζεστανει στην αγκαλια

του γυρευοντας την να ζωντανεψει και παλι. Αφημενη ηταν εκεινη σε ενα ονειρο ελευθεριας απο τα εγκοσμια,σε μια λεξη ελπιδας απο τα ασχημα του κοσμου,σε εναν υπνο βαθυ. Αρχισε να χαραζει το ξημερωμα για τα καλα πανω απο το Ηρακλειο,και τα μαγουλα της αρχισαν να περνουν το γνωστο ροδινο χρωμα τους. "Ερωτα που πανω στα αγουρα τα μαγουλα της κορης νυχτερευεις"..... Οταν ανοιξε τα ματια της ηταν ξαπλωμενη πανω στο στηθος του αντρα της,που σαλεψε και την κοιταξε με αγωνια. -Τι εγινε; την ρωτησε. -Ευπνησα και βγηκα εξω. Δεν ειμαι καλα αυτες τις μερες. -Και γιατι δεν μου ειπες κατι; Τι εχεις; -Πως να το πω,να εχει σταματησει

ξερεις,δεν εχω πια αιμα,κι επρεπε να εχω εδω και καιρο. Ντρεπομαι. -Φοβηθηκες; -Ναι,εχω ζαλαδες και ναυτιες εδω και μερες. -Περιμενε εδω,της ειπε,και καθησε ξαπλωμενη. Δεν ειχε συνηθισει να νιωθει τον εαυτο της αδυναμο,αν και νεα ειχε μαθει να ειναι το αγορι του αρχοντα και του σπιτιου,καθως δεν ειχε αποκτησει αλλο παιδι ο πατερας της. Εκπαιδευμενη στο σπαθι και στην υπερασπιση του εαυτου της,καθως ο αρχοντας ηθελε σε καποιον να μαθει την τεχνη του,κι αφου δεν ειχε γιο,την εμαθε στο παιδι που αποκτησε. Και ηταν δυναμικη,αν και κοριτσι.

Αισθανοταν ασχημα,αλλα δεν μπορουσε να σηκωθει κι ετσι εγειρε να κοιμηθει και παλι.

Στη σκηνη μπηκαν ο Μανωλης με μια γρια γυναικα,απο εκεινες τις μανες που τους ακολουθησαν στο βουνο. -Τωρα που εφτιαξε τοπραγμα,να την παρεις στο σπιτι σου. Δεν ειναι μερος εδω για να γεννησει το κοριτσι,του ειπε. -Αηλαδη,νομιζεις οτι ειναι με παιδι; -Απο αυτα που μου ειπες οτι εχει,ειναι σιγουρο. Της ετριψε τους καρπους με λιγο αλκοολ και του εδωσε κι ενα χορταρι να βαζει στο φαγητο της. -Κι οταν εχει αναγουλες,να της δινεις να τρωει ψωμι και θα της περασει,του ειπε. Και με το καλο να ρθει. Αυτα ειναι φυσικαπραγματα. Να κατεβειτε στην πολη και να παντρευτειτε. Να αλλαξει θρησκεια και να την παρεις. Τωρα πια,ετσι πρεπει.

Στην αγκαλια του μετα απο ωρα ξυπνησε η Φλωρεντια και της ηρθε αναγουλα παλι. Ο Μανωλης της εδωσε να φαιε λιγο ψωμι και της περασε. -Το ξερεις οτι εισαι εγκυος; -Το υποψιαστηκα,αλλα δεν τα ξερω καλα αυτα ταπραγματα. Η μητερα μου πεθανε οταν ημουν ακομα μικρη. Γι αυτο δεν σου ειπα τιποτε. Οταν ξυπνησα ενιωσα να πνιγομαι και δεν μπορουσα να ανασανω,σαν κατι να με πλακωνε και δεν μπορουσα να ανασανω. -Τι γυρευες στη χαραδρα,να σκοτωθεις; Ντραπηκε να του πει οτι αυτο ηθελε,καθως μια αορατη δυναμη εγραφε στο μυαλο της μια μικρη πιθανοτητα να γλυτωσει ετσι αν δεν ηταν εγκυος,αλλα αρρωστη. Και φοβηθηκε να το πει στον ανθρωπο της,καθως ηξερε ποσο για εκεινην ειχε

υποφερει. -Ουτε καταλαβα σχεδον πως βρεθηκα εκει. -Καλα δεν την ειδες; -Ειχε συννεφα και μετα ξεκαθαρισε,αλλα ζαλιστηκα. - Η γυναικα του Σηφη που ξερει,ειπε οτι ειναι ολα φυσιολογικα. Μεσα του ενιωσε το κακο που ηθελε να κανει στον εαυτο της,και αποφασισε να μην την αφησει ποτε απο κοντα του. Αισθανοταν οτι του ειπε ψεματα,αλλα δεν ηθελε να την ταραξει. Ειχε ακουσει

απο την μανα του οτι τα κοριτσια στην εγκυμοσυνη πρεπει να εχουν γαληνη. -Θα γινεις μητερα,μωρακι μου. Την φιλησε στο μετωπο,στα μαγουλα και στο στομα και θα κατεβουμε απο εδω πανω στην πολη να παντρευτουμε,της ανακοινωσε.

Ορμητικος ο ερωτας του νεου,δεν την ρωτησε αν ηθελε,καθως και με τα 13 χρονια που τους χωριζαν στην ηλικια,εκεινος επερνε τις αποφασεις και για τους δυο τους. Απλα της το ανακοινωσε την αγκαλιασε και την κρατουσε στην αγκαλια του. Το φως ξεπροβαλε απο της σκηνης το ανοιγμα. Ειχε πια ξημερωσει και η μερα ειχε ξεκινήσει. Ηταν εκεινο το σημειο που παλευε η μια εποχη με την αλλη και το φως προσπαθουσε να κερδισει ωρες μεσα στη μερα,νικωντας το σκοταδι του Χειμωνα... Δεν ηταν μαυρα γραμματα πανω στο ασπρο,αλλα αποτυπωση του χρονογραφου που με το πρωτο φως της αυγης και με το λιανοκερι ακομα εγραφε γραμμες κι αραδες περιγραφοντας τα ιστορικα γεγονοτα. Που τα εξησε εκει,που ακουσε

τις ιστοριες,τις διαβασε και τις ξαναθυμηθηκε. Κι ετσι εγινε,με την προστασια του φυλακα Αγγελου,κατεβηκαν στην πολη,κι αφου προσηλυτιστηκε στην ορθοδοξια η κοπελα,παντρευτηκαν. Με κουμπαρο τον αρχηγο τους τον Καλλεργη. Στη γωνια του στενου δρομου,με την παραξενη ριμοτομια,σχεδιασμενη με μικρα στενα δρομακια,οπως στην Βενετια,με το σχεδιο των μεσαιωνικων πολεων στην Ευρωπη,απλωθηκε το σεντονι το λευκο,απεναντι απο τα καγκελα τα μεγαλα στα μπαλκονια των σπιτιων το ενα διπλα στ.αλλο. Καθαρο και ασπρο,χωρις τα σημαδια στον ηλιο του μεσημεριου να στεγνωνει. Πιο κατω τα φυλλα του κισσου χαιρετιζαν τον ερωτα κουνωντας τα μικρα φυλλαρακια τους,και πιο πανω στην ακρη στη γωνια τα μικρα σκαλοπατια εφερναν τα ματια στο δεντρο. Ενας γερος κορμος διπλος κι απο πανω ενα στρογγυλο φυλλωμα που καλυπτε τα

*κλαδία του καταπρασινό και δίπλα κι άλλα,κι άλλα ολοίδια με
αυτό να χρυσιζουν τα πλουσία στολίδια του στον ήλιο και να
χαιρετίζουν τον περαστικό στον αέρα.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Ζεστη η πετρα,στον ηλιο νυχτερευει,καρτεροντας την ανατολη,με του αηδονιου το σημαδι. Το τραγουδι,ναι,της ζωης που συνεχιζεται περα απο τον ηχο. Το ηλιο του πρωινου γυρενοντας να δώσει υπνο στα βλεφαρα της νυχτας και δροσιας στου πρωινου τα φυλλα. Τρεχοντας η ζωη για να προλαβει να τραγουδησει αυτο που απεμεινε στη γνωση. Στης ομορφης κορης το αναγνωσμα και στης πετρας της ζεστης το κρυωμα,μεσα στον πονο και τα μεσανυχτα,που τη μερα νυχτερευουνε να σβησουν,λατρενοντας σε ναους αρχαιους το πρωτο σκοταδι. Φερνοντας μνημες και γνωσεις,οπως πριν να ειναι στου τελειου το πεταγμα. Απ τη φωλια του το πρωι εκεινο βγηκε να ριξει μελωδια πανω στο σκοταδι που εφευγε κι ερχοταν και διαδοχικα με τη μερα επαιζε κρυφτο. Και εγινε βραδυ και εγινε πρωι,που καποιοι ποτε δεν ειδαν. Ο κυκλος της ζωης ο αδιαταρακτος; Σκουρια πανω στο σιδερο και περα απο τον ηχο μουσικη και φωνες πουλιων εφερνε ο αγερας. Και συναντηθηκαν οι ανθρωποι κι ανταλλαξαν χαιρετισμους και ευχες. Και η πολη μικρη και αγνωστη ακομα στης ιστοριας το βημα. Σκουρια πανω στο σιδερο απο τα χρονια,και τα σπιτια ψηλα και το ενα μαζεμενο πανω στο αλλο. Κι ετρεχαν μακρυα τα πουλια και τα ζωα απο τα συννεφα. Ετρεχαν εκεινα παιχνιδιαρικα να φερουν τον μαυρο καπνο και το αστροπελεκι. Περα και πισω απο τα βουνα αστραφτε και φιδια κεραυνων καναν την βολτα του τρομου πανω στο στερεωμα. Και φυσηξε ο αερας απειλητικος και η βροχη που ηρθε,σκουριασε ακομα περισσοτερο το παλιο σιδερο. Κοντα σε βουνα χαμηλα σειρα τα χωρια και τα σπιτακια σειρα. Μαζι με του καλοκαιριου τα

αμπελία στο φως και στο σκοταδι,σειρα να σχηματιζουν και
χλωριδα να γινονται μαζι με τις ελιες. Κι ηρθε ο ανθρωπος και
κερδισε τις ψυχες με την καλοσυνη του. Και εφευγαν τα
συγχρονα кара με τις γρηγορες ροδες και παραδινοταν πανω
στη ζεστη η γυναικα με το σπινθηροβολο βλεμμα,να τρεξει μεσα
στο απειρο των χωραφιων. Το ενα διπλα στο αλλο σειρα κι
αυτα,σιταρι,καλαμποκι,βαμβακι. Ρουχα και τροφες που εσπειρε
ο ανθρωπος απο τα αρχαια χρονια. Κι εφυγε να σταθει η
καταιγιδα να βρεξει και να ποτισει κι αλλα μερη. Κι η νυχτα
προχωρουσε μεσα στη σιωπη κι ηρθε η καταιγιδα απο τοπο σε
τοπο με την συγκρουση να την σπασει. Και μουσκεψε
ανθρωπους και ποτισε τα φυτα. Κι ετρεξαν οι ανθρωποι φυτα να
κοψουν ποτισμενα,κι αλλοι μεσα στη νυχτα να προφυλαχτουν.
Κι αρνητικα μεσα στο χρυσο εκεινα που λενε πως δεν εχουν
βλαστηση,εκεινα ειναι που φυτρωνουν πολλα. Θαρρεις και απο
την αρνηση. Σπιτια απο πετρα και τσιμεντο ασπρα,να
μαρτυρουν πως βγαλμενα ηταν απο αλλο αιωνα παλιο και
γαληνιο μεσα στο πρασινο και το χρυσαφι της χλοης και του
ηλιου,μικρα σπιτακια με ενα μικρο παραθυρι που προβαλε απ.το
τοιχο και μια στενη πορτα χτισμενο αυτοσχεδια απο τα
ανθρωπινα χερια σωστα και ισια,με τα λαστιχα να μεινουν ως
περα τον αιωνα τον μεγαλο. Κι οι στυλοι του ηλεκτρικου πιο
περα μαρτυρες της γνωσης και της εξελιξης. Τεχνη και
πολιτισμος στησανε στυλους ασπρους σιδερενιους κατω απο
στεγαστρα και τραγουδησαν απο κατω. Κοινη μοιρα αυτη των
ανθρωπων κι οι χαρες κι οι λυπες εκει μεσα μοιρασμενες.
Τρεχοντας μακρια απο το απαισιο στην αγκαλια της ζωης και
του χρωματος. Και περα απο τις θυμωνιες που καιγονταν τα
απογευματα σε σωρο,τα δεματια του σιταριου και του ερωτα του
νερου για τη γη και περα απο τον σπορο,τα υποστεγα

στεριωμενα στη γη,κι υστερα τα φρενα που στηθηκαν κατω απο τα τρενα να τα σταματησουν. Και πιο περα τα ζωκλησια

τα μικρα,περα και μακρυα απο τις λειτουργιες ,τα ασπρα και γαλαζια,με τα κατακόκκινα κεραμμυδια. Δυο και τρεις οι οροφοι στα συγχρονα σπιτια των χωραφιων κι αναμεσα τους κουνιες για τα παιδια. Και πιο κει το καμπαναριο μιας αλλη εκκλησιας να υψωνεται προς τον Θεο,θελωντας να υμνησει την ακρη του στη γη και την αγαπη του να θυμησει στον λαο. Μανα Ελλαδα με το κιτρινο στις θυμωνιες και το καστανο στις χαραδρες και τις ρεματιες με το γαλαζιο νερο απο κατω,ετρεξε ξανα και ξανα το γερακι να πει στη ακρη του νηματος πανω στο συρμα του ηλεκτρικου την ομορφια της φυσης. Και πιο περα τα σιλο να βγαζουν το αλευρι με την ασπρη σκονη του,απο το σταρι που θεριεψε στο καλοκαιρι μεσα.

Χωρισαν τη γη σε κομματια και σε καθε ζωντανο κομματι της φυτεψαν την τεχνη,τον ερωτα και την δημιουργια. Και κοκκινισαν τα δεντρα της βλαστησης πισω και μονο σταθερα με τη χωμα,φευγοντας με το νερο να ριζωσουν πιο περα. Και τα κτιρια ασπρα στον αφρο κ γαλαζια σαν τον ουρανο κ το νερο. Αποτυπωματα οι αναμνησεις πανω στις γεφυρε κι ενεργοποιηθηκαν τα κυματα της ηλεκτρομαγνητικης ακτινοβολιας με τον ψυχισμο πανω στου αχωρητου τη μερια και του μη ειδομενου. Προχωρησε ο ηλιος την πορεια του στη μερα και πηγε και σταθηκε στη μεση γεννοντας φως ,ζεστη και νεες ελπιδες στους ανθρωπους. Και περα το συννεφο εκρινε πως μεσα στην κορυφη του βουνου των θεων ειναι καλα να συναντησει την κορφη του,και να μισοπροβαλει παιζοντας κρυφτο στην παγωμενη στρωμενη με παχνη μυτη του,που περνωντας απο κατω ανταμωναν κοιταζοντας τα ματια. Και συνηθισαν να κοινουνται ολα τ.αδερφια συννεφα πανω κατω στον γκριζο ογκο,που πιο κατω χορταριαζει,τους θεους των αρχαιων

*ελλήνων προσκυνοντας και φερνοντας χαιρετισμους απο τα
περιστερια και τ.αμπελακια. Σε μια πηγη κοντα στην πετρα που
εσταζε νερο να δροσιζει απο τη ζεστη. Εχουν και τα βουνα την
ομορφια τους,με τη χαρη του ογκου τους και τα δαση τους.
Ξεπροβαλοντας πανω απο τα τουνελ και το μαυρο της
κατασκευης θελουν να αποδειξουν την αξια και την ομορφια
τους,ζηλευοντας την θαλασσα,που τοσο κοσμο μαζεφει στα
ακρογυαλια της. Κι ουτε τ.αστερια με τους δορυφορους τους δεν
μπορουν να κρινουν*

*τι ειναι το πιο ωραιο απο τα δυο,μα ειναι,λενε και τα
δυο,στοιχεια της φυσης. Και πιο κει χωμα γινανε με θαμνο τα
βουνα και εκριναν πως επρεπε η δυστυχια του ανθρωπου να
τελειωσει,γιατι τα ματια του εσταζαν δακρυ και πικρα κι επρεπε
πια να αγκαλιασει την γυναικα και την ευτυχια. Γιατι το χωμα
κινειται σαν δει πικρα και θελει να παει πιο κει. Κι επρεπε να
υπερασπιστουν τα βουνα το χωμα. Και πηγαν στων θεων επανω
την κατοικια και ζητησαν να τελειωσουν τα βασανα του. Και ο
Διας συμφωνησε,οπως κι ο αληθινος θεος και ολοι οι θεοι που
ενας ειναι και τον εναν παντα γυρευουνε οι αλλοι. Κι ητανε τα
βουνα εκει της Θεσσαλιας αμετακινητα χρονια χιλιαδες. Απο του
χρονου την αρχη ποσους αιωνες; Τον χειμωνα στο ασπρο
ντυμενα και το*

*καλοκαιρι πρασινα με λιγο ασπρο στην κορφη. Πιο παλια και
απο τον γερο χρονο και πιο απατητα και απο τα βαθη της
θαλασσας. Γεματα χαραδρες και γκρεμνους,γεματα ζωη απο
αγρια ζωα και πουλια,αιωνοβια ειδαν ανθρωπους να γεννιουνται
και να πεθαινουν και ειναι παντα τοσο ιδια. Καθολου δεν
αλλαζουν κι ουτε κουνιουνται και ποτε,οπως λενε οι ανθρωποι κι
ολων τα ματια ιδια τα ειδαν. Ανθρωποι με χλαμυδες,με
τιβενους,αρχαιοι μεσαιωνικοι με παραδοσιακες φορεσιες και με
συγχρονα ρουχα. Μητε ο αγερας τα φθειρει και μητε η βροχη*

*τ.αλλάζει. Μοναχα κανενας κεραυνος φωτια να βαλει πανω στα
δεντρα εκει ψηλα,μονο αυτο. Στις σπηλιες του βρηκαν
καταφυγιο οι ανθρωποι και ηρθαν να μεινουνε τα αγριμια. Και
εκει βρηκαν καταφυγιο οι κνηγημενοι επαναστατες.*

*Στου απατητου την αγκαλια και στου αστρου το λιχνο να
φωτιζει τις νυχτες,προστασια απο την ανθρωπινη τρελα που δεν
γνωριζει ορια στον μοχθο,την εκδικηση και τον πονο. Μοναχο
δεντρι μεσα στον καμπο,το κλαδι αντιηλιο σηκωσε και με το
μετρημα της αχτινας στον κοσμο περα το βλεμμα στηλωσε να
δει. Στα ελευθερα βουνα που απο πανω τους οι μαγισσες πετουν
με τους μαυρους μανδυες διαβαζοντας τα ανθρωπινα και
περιγελοντας τα με την δυναμη τους. Εκεινη την δυναμη την
αρχαια,που μπορεί να σαγηνεψει τον ανθρωπο και το μυαλο να
του παρει,ριχνοντας τον στην χαραδρα και την καταστροφη. Με
εκεινο το γελιο της ειρωνιας και της υπεροχης που υψωνεται και
πανω απο τα ταπεινα,καθως*

*τα συνορα δεν τα γνωριζει. Ετσι κι η μικρη η αθωα Βενετσιανα
που στις νυχτες μεσα πλανιοταν πανω στο χωμα της κορυφης
της σκεψης,ξεθωριασε καθε αντισταση της ψυχης του αντρα
της,που της παραδοθηκε ολοτελα. Ειρηνη ευθραστη σαν εγινε
και πριν η καταγιδα της ενετικης εκδικησης ξεσπασει,τοτε
εζησε διπλα της και μονη του σκεψη ηταν εκεινη και το στηθος
της που αλλαζε,καθως μεγαλωνε μεσα της η ζωη που ειχε
φυτρωσει. Κι ολο και το βλεμμα περιπλανιοταν πανω στα βουνα
που ειχαν γειρει να πιασουν τον χορο με τον ψειλοριτη και τις
αρχαιες αιγες του,και η πιστη η πλανενη οτι κατι τετοιο θα
μπορουσε να κρατησει για καιρο,μεχρι να γεννηθει και να
μεγαλωσει το παιδι του. Μα ποσο ευκολα ξεγελιεται ο*

*ανθρωπος,και ποσο απλα μπορεί να απατηθει απο αλλους
ανθρωπους και γεγονοτα. Η ευτυχια του ερωτα που της εκανε
καθε μερα βλεπετε. Μα η μαυρη ψυχη της κολασης απο τα νερα*

*και τα καναλια βγαλμενη,πατησε το στεφανι της,εκεινο το παλιο
απο δαφνες,που ξεθωριασε στο χωμα πανω παρατημενο κα
ξεχασμενο. Ειναι η γυναικα η μαγισσα,η πλανευτρα που
ξεθωριασε κι αυτη μεσα στον καπνο του ασπρου και του μαυρου
και της αποτυχιας το κυκλωμα. Πετρα που ειναι απο την φυση
της σκληρη κι αντιστεκεται στο χορτο. Που να χορταριασει δεν
θελει και που δακρυζει στην υγρασια της μερας και την ζεστη
που ξεκινα. Πετρα που κλαιει κι ας ειναι σκληρη με τα δακρυα
της κορης που βρεθηκε παγιδευμενη στο μεσο της επαναστασης.
Και περα στο βαθος της*

*νυχτας του Μαη,μια σκοτεινη φιγουρα ερχοταν να χτυπησει την
πορτα του σπιτιου της. Κι ηταν τοτε που στο φεγγος απο τη
φλογα του τζακιου φανηκαν οι ανθρωποι με τα μακρυα τους
ενδυματα,οπως συνηθιζαν πολλοι να φορανε τις καθημερινες
στην πολη,που ηταν ακομα τα ιδια με εκεινα των βυζαντινων
χρονων. Φορουσαν εξωτερικο χιτωνα μονοκομματο ή κομμενο
στη μεση και διχρωμο,ραβδωτος με πλατειες πλαγιες προσθετες
λωριδες ασπρες και μαυρες μονοκομματος και μακρυς. Με
ανοιγμα απο τα γονατα εως το στριφωμα για να διευκολυνει την
κινηση. Φορεμενος απο το λαιμο και κουμπωνει στον δεξιο ωμο.
Με φαρδια μανικια απ.οπου προβαλλει το μανικι αλλου
εσωτερικου χιτωνα. Το δεξι τμημα του στηθους και το δεξι
μανικι ειναι απο*

*καφε-κοκκινο πανι και το αριστερο ασπρο. Και στο κατω μερος
της φορεσιας τα χρωματα ειναι αντιθετα τοποθετημενα. Κατω
απο το κοκκινο του στηθους ειναι ραμμενο το ασπρο και κατω
απο το ασπρο του στηθους ειναι ραμμενο το κοκκινο. Κι αλλοι
πιο φτωχοι ντυμενοι με κουρελια,ισα ισα για να κρυψουν τη
γυμνια τους. Στην αρχη κιολας της εγκυμοσυνης της η
Φλωρεντία ντυμενη με μακρυ ασπρο
φορεμα,μονοκομματο,πλατυ με φρακτο λαιμο και στρογγυλο*

*ανοιγμα,κεντημενο στο στήθος και στον ποδογυρο κι απο τα
μανικια του εξωτερικου φορεματος φαινονταν τα κεντημενα
μανικια του εσωτερικου φορεματος,κι ειχε μια καπα ριγμενη απο
πανω που εκλεινε στο στερνο, ακουσε τα νεα για την ελευση των
ενετων να καταστειλουν την επανασταση. Και αναγκαστηκε να
φυγει παλι στον Γιουχτα*

*με τον Μανωλη της,καθως συσπειρωνοταν σε ενα ανταρτικο.
Γιαυτο και οταν ηρθε η Βενετια τις κτησεις της να διεκδικησει
ξανα,κυνηγημενοι βρεθηκανε πανω στα βουνα κι εκεινα,μα τους
πιασανε και σε φυλακες μεσα τους δεσανε. Τότε στην
Κρητη,στην Κνωσσο και τωρα στη Φαιστο και παντα της
Αριαδνης ο μυθος. Η τριχα απο το σωμα,απο τα χερια της
γυναικας που ξεμπλεκει το κουβαρι του ερωτα. Αυτο που εβγαλε
τον ηρωα απο τον λαβυρινθο του σεξουαλικου χαους και του
θανατου,αυτο που κραταει παντα τον κοσμο στη ζωη. Ο ερωτας.
Το μονο που στους αιωνες δεν αλλαζει. Ακομα και το νερο στο
λιμανι χρωματα αλλαξε μεσα στη νυχτα,κι ομως το σμιξιμο του
ανδρα και της γυναικας και της ζωης το νεο κυτταρο ειναι αυτο
που μενει στους αιωνες που φυγουν,απο τοτε που ο ανθρωπος
στη γη*

*πατησε ποδι. Ολο το συμπαν φτιαχτηκε με την αγαπη ενος Αδαμ
για την Εβα του και την αγαπη ενος Θεου που την ενωση αυτην
ευλογησε. Σε ολες τις φυλες,σε ολα τα χρωματα και τις γλωσσες
του ανθρωπινου ειδους,τιποτε αλλο δεν ηταν εκεινο που
παρεμεινε παρα αυτη η ενωση της αγαπης. Το ειπαν ολοι οι
ποιητες,το λενε και οι στιχουργοι των τραγουδιων,το εψαλλαν σε
υμνους και το χαραξαν σε τοιχους,κι εμεινε εκει μεσα στην
πετρα και την γη,στην καταγιδα που τραγουδησε κι αυτη και με
το νερο της ξεπλυνε καθε αλλη αμαρτια. Που ποτισε με το νερο
της το χωμα που πιο πριν ο ερωτικος ιδρωτας ειχε ποτισει. Και
το χορταρι εγειρε να γινει στρωμα και εδωσε την χαρη του στους*

πρωτους ανθρωπους κι επειτα το βαμβακι της η γη να γινει αυτο το στρωμα του ερωτα. Μεσα στη δινη της αρχαιοτητας,του Μεσαιωνα

και της συγχρονης εποχης,παντα μια Αριαδνη με σειρα μπλεγμενα μαλλια και ρουχα μακρυα θα κραταει την κλωστη αυτη,την τριχα του ερωτα. Παντα μεσα σε ενα λαβυρινθο στεναχωριας,αυτο το αγγιγμα του κουβαριου θα δινει παντοτε τη συνεχεια,πανω απο το χερι ενος Θεου που γραφει στον τοιχο. Κι ενος νεαρου στο λιμανι θα φουσαει τα σγουρα μαλλια. Και της νεας που γκρεμιζεται απο την ακρη του βραχου. Κι οταν θα μπλεξεις μεσα στην ροδα απο το μεταλλο και το σιδερο,οταν ενας τροχος τη μοιρα σου θα οριζει,αμετανοητος θα βγεις,εσυ που τωρα με διαβαζεις,να ψαξεις μεσα στα ονειρα σου για να βρεις αντρας εισαι ή γυναικα αυτο το κουβαρι και να πιασεις παλι την ακρη του μιτου της Αριαδνης,τον γοητευτικο αυτο μυθο,που σηματοδοτει παντα την ακρη της αγαπης. Ειπαμε πως ο

θεος της αγαπης ζει για παντα στην Κρητη. Σαν επιασαν τον Μανωλη και την Φλωρεντία,εκεινον τον εριξαν στο μπουντρουμι και εκεινη την οδηγησαν στον πατερα της. Ενω σαπιζαν μεσα στην πολη αταφα τα πτωματα των κρεμασμενων που συνεληφθηκαν και εκτελεστηκαν και τα αφηναν αταφα για εκφοβισμο και παραδειγματισμο οι κατακτητες. Και απειλησαν πως αν καποιος τους κατεβαζε θα του εκοβαν το δεξι χερι. Μεχρι να αποφασισουν οι ιδιοι να τα θαψουν. Αιφνιδια τον ειδοποιησαν της Φλωρεντιας τον πατερα οτι την φερνουν,οταν ανεκατελαβαν το ανακτορο και τον απελευθερωσαν και λιγες μερες μετα του εφεραν την κορη του μπροστα του δεμενη πισθαγκωνα και αναμαλλιασμενη. Ετρεξε να της λυσει το σχοινη απο τα χερια και

είδε στο δαχτυλό της την βέρα. Γύρισε το χέρι του και την χαστουκίσε κι ύστερα, αφού την έλυσε, την έκλεισε στην αγκαλιά του, την εσφίξε, την φίλησε, της χαιδεψε τα μαλλιά. -Θα γινούμε οικογένεια ξανά, θα δεις, της είπε. -Πατέρα μου, ψιθύρισε, και γονατίσε και του φίλησε τα χέρια. Είμαι γυναίκα του Μανώλη Λεβεντή, και είμαι εγκυος στο παιδί του. -Θα γινούμε οικογένεια ξανά, θα το δεις, της είπε πάλι. Και ξανά την αγκάλιασε ο πατέρας της, την φίλησε στο μέτωπο και την κρατήσε στην αγκαλιά του. -Θα γίνω παππούς, ψιθύρισε. Πηγαίνε τώρα στο δωμάτιό σου να ξεκουραστείς.

-Πατέρα, ο Μανώλης μου; Πατέρα, τι θα γίνει; Με συγχωρείς που παντρευτήκα χωρίς την εγκρίση σου, αλλά είχα μείνει εγκυος. Τον αγαπήσα και τον αγαπώ. Της χαιδεψε τα μαλλιά -Πηγαίνε στο δωμάτιό σου, θα τα πούμε αργότερα, είσαι κουρασμένη τώρα, της είπε, και έκανε ένα νεύμα στους φρουρούς να την συνοδεύουν. Λίγες ώρες αργότερα η Φλωρεντία ήταν που απεβαλε και ανέβασε υψηλό πυρετό. Όλη τη νύχτα, ο πατέρας της δεν κοιμήθηκε, και ήταν στο προσκεφάλι της, καθώς παραμιλούσε από τον πυρετό, να της κρατάει το χέρι, καθώς οι σκλάβες της άλλαζαν πανιά με κρύο νερό, κομπρέσες στο κεφάλι. Κι ήταν τότε, που κάλεσε τον ορντινατζί του και του έδωσε μια διαταγή, βγαλμένη από τον δικό του

πονο, την στεναχωρία, τον πληγωμένο πατρικό εγωισμό και την αγωνία για το παιδί του -Τον Μανώλη Λεβεντή, ούτε ένα κομμάτι σαρκας γερής δεν θα του αφήσετε. Αργά και επώδυνα. Να μην πεθάνει. Κάθε μέρα, να είναι ένας επώδυνος θάνατος γι αυτόν, αλλά να μην πεθάνει. Πολλές μέρες θα τον κρατήσετε και θα τον βασανίσετε. Πέρα απ'τα βουνά και στα υπόγεια μέσα τα κελιά ανθρώπων με τα χέρια δεμένους σε αλυσίδες που κρεμόνταν από τον τοίχο. Μέσα σε αυτό το απατητό, αλλά απατητά η σκέψη του δεμένου θυμάτος τριγυρίζε. Μέσα στον

*πονο απ. τα συνεχη μαρτυρια και μεσα στην αβολη θεση των
χεριων που επετειναν αυτη τη θλιψη,ζαλισμενη η σκεψη και το
κορμι μουδιασμενο και ακινητο ετρεξε στα αλλα τα απατητα*

*βουνα,που βρηκε να συρθει η σκεψη,σε εκεινα τα γυμνα τα πιο
ψηλα,τα κοντινα στον δρομο μετην χορταριασμενη πετρα και
τους γκρεμνους. Με το χαμογελο του ηλιου που ευλογησε την
πετρα που σαν απειλη κρεμοταν πανω απο δημοσιες και
δρομους μικροτερους,περα πιο περα και απο το αλαθητο της
δημιουργιας της φυσης. Και τα βουνα τα περηφανα
νοσταλγουσε και τις μερες της ελευθεριας νοσταλγουσε και
προσπαθουσε η ψυχη να κρατηθει και να μην λυγισει καθως
δοκιμαζοταν το κορμι και η θεληση. Βογγητα απο το πρωι ως το
βραδυ και αλλων κρατουμενων. Κι ηταν εκεινα τα βουνα
απαγκιο των αετων που πυροβοληθηκαν μες στον συγχρονο
οριζοντα και πληγωμενα στις κορφες τον ηλιο καθησαν να
αντικρυσουν*

*πριν πεσουν σκοτωμενα,θανατομενα κι αυτα πανω στην πετρα
των ανθρωπων. Κι ηταν αποτομα και κακοτραχαλα κι
αποκρυμνα και απο μακρνα μπορουσε η θωρια να τα κοιταζει
μονο. Και ηταν η αγαπη μεσα στη φυλακη αγαπη και
πονος,γιατι ακομα και παντα εκεινη σκεφτοταν,ακομα κι οταν η
σαρκα του επαιρνε φωτια,την γυναικα του ειχε στη σκεψη
του,παντα και παντου και πονουσε οχι μονο το σωμα του,αλλα
και η ψυχη του που ηταν μακρνα της και δεν θα την εβλεπε πια.
Οταν τον κρεμουσαν και τον χτυπουσαν οι δημιοι,καθως τον
μαστιγωναν ξανα και ξανα ετρεχε αιμα απο το στομα του,γιατι ο
τραυματισμος της πλατης οδηγουσε σε πνευμονικη εμβολη. Τοτε
η εικονα της ερχοταν στα ματια του,μονο εκεινη*

*σκεφτοταν,τραβοντας την σκεψη του μακρνα απο την φρικη που
ενιωθε,για να αντεξει. Την εβλεπε κοπελα να τρεχει με φορα
δυνατα κι αλλο ξανα,στην αιωρα να κουνιεται κι ο αερας να*

φυσα μεσα απο τα ξανθα μαλλακια της,κρατημενη απο τους
τειχους των μικρων σπιτιων και παιζοντας μαζι του κρυφτο
μεσα στο δασος και ξεσηκωνοντας την ζωη του,καθως
κρυβοταν αναμεσα στα δεντρα κι εκεινος ξαφνικα το χερι της
επιανε και την εσερνε να την αγκαλιασει. Την θυμοταν στην
αγκαλια του με τα ποδια της ανοιχτα και λυγισμενα γυρω
του,καθως ερωτα της εκανε και γλυστρουσε μεσα στο κορμι της.
Κι οταν ξεχνιοταν και επικεντρωνοταν παλι σε αυτο που του
εκαναν,και παλι οπως τα νευρα μουδιαζαν στο κορμι του απ.τα
χτυπηματα και το αιμα κυλουσε,μα ο πονος απομακρυνοταν και
χανοταν,εβρισκε και παλι την δυναμη να την σκεφτει. Να
μπορουσε να ανοιξει αυτο το χωρισμα και να χωθει στην
αγκαλια της. Να ακουσει και παλι το τραγουδι της. Και μοναχαν
οταν τον βασανισαν στα ποδια,βαζοντας ενα ξυλο να καιγεται
αργα αναμεσα στα ποδια του προκαλωντας του αφορητο πονο
και εγκαυματα λιποθυμησε. Επειδη ειχε παντρευτει την κορη
του,ο στρατιωτικος διοικητης διαταξε και οι δημιοι ειχαν εντολη
να του κανουν μερικα μονο μαρτυρια,αργα και επωδυνα,για να
μην πεθανει,αλλα η οδυνη να συνεχιζεται και μεσα στη φυλακη
οταν τελειωναν. Κι ηταν αραγε προδοτης και διεστραμμενος
κρητικος ο δημιος ή ενετος,καθως επινε ρακη,κατα τη διαρκεια
των βασανιστηριων,σφουγγιζοντας τον ιδρωτα απο τον κοπο
που εκανε για να χτυπαει,ξανα και ξανα,και κουραζοταν,με
το ιδιο βρωμικο πανι,γεματο απο το αιμα που ετρεχε απο το
θυμα που βασανιζοταν στο πατωμα,και το σκουπιζε,για να μην
γλυστραει. Μεθυσμενος απο την ρακη που επινε,προδοτης
κρητικος,μολυνοντας το αιμα του καθως συνεργαζοταν με τον
εχθρο,να βασανιζει τους ηρωες της κρητης. Και σε σεξουαλικη
διεγερση απο τον πονο που προκαλουσε. Ο ανθρωπος που δεν
δισταζε να σκοτωσει,ο ανθρωπος που πληρωνοταν για να
σκοτωνει. Ο πληρωμενος δολοφονος σωματος και ψυχων. Που

κανεις ποτε δεν αναρωτηθηκε ειτε φορουσε μασκα ειτε οχι,γιατι σκοτωνε; Και γιατι χτυπουσε; Γιατι και ο ιδιος ειχε χτυπηθει και κακοποιηθει,ισως και απο μικρη ηλικια,γιατι δεν ειχε γνωρισει αγαπη στοργη και αποδοχη,παρα μονο απομακρυνση. Γιατι η βια γενναι βια,και

την θρεφει και την θεριευει. Και η απομακρυνση και η αποσταση απο τα ανθρωπινα πλασματα γενναι την δυναμη της βιας. Την δυναμη της σκουληκοτρυπας και του χωροχρονου. Την μονη δυναμη που μπορεί να εχει μια τετοια ταλαιπωρημενη υπαρξη. Την μονη αληθεια και τον μονο λογο υπαρξης. Το χτυπημα και το θανατο,για την εκδικηση,την ανταποδοση,την δικαιοση και την ανακουφιση. Μια κοινωνια και στο μεσαιωνα και στο συγχρονο αιωνα παντοτε αναπηρη. Μια κοινωνια που σκοτωνει τα πλασματα της ποτε με το σπαθι και ποτε με τον λογο και την γραφη. Μια κοινωνια που απο μονη της γενναι την αντιδραση. Αυτην η μονη που μπορεί να καλεσει τις παγκοσμιες δυναμεις. Που δεν γνωριζει εμποδια και παρεμβολες. Η δυναμη που κατεβαινει τονδρομο που εκει παλια

υπηρχε το ανακτορο αυτο που στα υπογεια του ζωντανευε αυτη η δυναμη. Η δυναμη του φονικου και του θανατου. Χανδακας τοτε,οδος Θεοτοκοπουλου τωρα. Οπως οι συγχρονοι φυλακες των σωματος ασφαλειας,φυλακες της τυραννιας και των συγχρονων δυναστων,κι ας εχουν καταγωγη απο αυτον τον τοπο,που η ανασα του αερα του γεμιζει ξεσηκωμο και το πατημα της γης του μαγεια. Δεν ειναι κι ολοι οι ανθρωποι γεννημενοι απο την στοφα του ηρωα,μα καποιοι απο αυτην της ζηλιας,που ικανοποιηση στην μικροτητα τους περνουνε,τις ηρωικες οταν βασανιζουνε ψυχες. Μα κι εκεινοι που ειναι ηρωες και αγωνιστες,στον συγχρονο αιωνα της Ελλαδας,εγιναν δυναστες και τυραννοι,στη

*θεση των παλιων κυριαρχων που εδιωξαν. Καθως απεκτησαν
εξουσια,επεβελαν τις νεες ιδεες,τις
ανατρεπτικες,καταδικαζοντας σε αφανισμο οποιον δεν τις
δεχοταν. Υποτιμωντας και απομονωνοντας καθε εναν ανθρωπο
που θα ειχε διαφορετικες ιδεες. Κι ετσι εγιναν αυτοι απο την
αλλη πλευρα το ιδιο πραγμα που πολεμουσαν. Μονο που δεν
ειχαν την αντιληψη για να το καταλαβουν. Κι ετσι απλα η μια
τυραννια διαδεχτηκε την αλλη και εφτα αιωνες μετα δεν ειχε
αλλαξει και δεν ειχε καλυτερευσει των ανθρωπων η ζωη. Γιατι
κανενας δεν ειχε καταλαβει οτι το κλειδι της καλης ζωης,οχι της
ζωης χωρις δυσκολιες,αλλα εκεινης που βρισκεται τη δυναμη να
τις αντιμετωπισει,ειναι η αγαπη. Ο λογος του Θεου,η αγαπη προς
τον πλησιον. Και η αποδοχη. Οχι η απορριψη και να*

*πιστευουν οι ανθρωποι οτι ειναι ανωτεροι απο τους αλλους και
να προσπαθουν να τους αλλαξουν. Ουτε να τους φερονται με
περηφρονηση. Ενας Θεος ηρθε κι ουτε τις πορνες και τους
παρανομους δεν περηφρονησε. Κι ομως οι συγχρονοι
ανθρωποι,οι ηρωες,οι απογονοι των πρωην θυματων των
προηγουμενων καθεστωτων,εγιναν πιο θεοι απο τον
Θεο,κοιταζοντας ολους οσους δεν ηταν σαν κι αυτους με
περηφρονηση και γυρευοντας να τους αλλαξουν. Το μονο που
χρειάζεται καθε ανθρωπος,γιατι ολοι ειναι αμαρτωλοι και
παραστρατημενοι ειναι να διαβασει τον λογο του Θεου,και να
τον ακολουθησει. Αλλα το σκοταδι ειναι ακομα μακρυ,και το
καλο ξεχνιεται ευκολα. Και τωρα και τοσους αιωνες πριν. Παντα
επεφτε θλιμμενο το δακρυ του φθινοπωρου,πανω σε πετρες,σε
πλακες και*

*σε χωματα,κοιταζοντας απο ψηλα τους ανθρωπους που ειχαν
ματια,αλλα δεν εβλεπαν. Ωρες ατελειωτες μετα τον ετσουζαν και
τον πονουσαν οι πληγες,λιποθυμουσε και συνερχοταν ξανα,και
μεσα στον πονο και τις αλυσιδες των χειριων του,φανταζοταν την*

Φλωρεντία να τον φυλάει εκεί που πονούσε και να τον γιανει. Να του πάρει τον πόνο με καταπλάσμα από ματζουράνα και να του δώσει να πει το γιατρικό που βγαίνει από το ξύλο της ιτίας και παίρνει τους πόνους μακριά. Να μην τρέχει πια πύον από αυτές τις πληγές. Θάρρεις κι άλλη αγάπη πιο μεγάλη ο κόσμος αυτός δεν είχε γνωρίσει από την αγάπη αυτού του ανθρώπου για τη γυναίκα του. Εκείνης η υπαρξη ήταν η χαρά στην ζωή του και η παρηγορία στην οδύνη του. Και στα χέρια της αισθανόταν να βυθίζεται και πάλι. Κι

όταν του ερίχναν από πάνω ξύδι, τότε το τσουξίμο τον ξυπνούσε και πάλι την σκεφτόταν να έρχεται με το χαμογέλο και να τον παίρνει στην αγκαλιά της. Μερές τον αφήσαν στη φυλακή, και κάθε μέρα του τραβούσαν κι από ένα νύχι, ώστε και μόνο φόβος της επαναληψής να είναι ένα μαρτυριο. Κι όμως μόνο βογγούσε και δεν φώναζε ποτέ, δεν ουρλιάζε. Ήταν ένας δυνατός ήρωας, και ήξερε ότι ο σπόρος που της είχε φυτέψει μέσα της, θα συνέχιζε τη ζωή του καθώς αυτός χανόταν μέρα με τη μέρα. Μοναχά που δεν ήξερε ότι η γυναίκα του είχε αποβάλει και είχε χάσει το παιδί αυτό. Λούρια τον εσφιγγαν και τον σπαραζαν και έκανε υπομονή για να περάσουν όλα. Να λυτρωθεί μέσα από το θάνατο. Μόνο που ήθελε απ. την άλλη να ζήσει, να μπορέσει

να την αγκαλιάσει ακόμα και μέσα στα κομματιασμένα του χέρια και τα πληγωμένα του πόδια. Σαν και εκείνον κι άλλοι πολλοί μαρτυρήσαν και με χειρότερο τρόπο, κι άλλοι δεν άντεξαν και πέθαναν. Κι η Φλωρεντία, μετά την αποβολή της, πάνω στο ανακτορό ήταν, και κοιτόταν στην στρώμνη της μισοπεθαμένη. Με υψηλό πυρετό και από τον πόνο του χωρισμού και την αγωνία για την τύχη του δικού της. Παραδοθηκε σε έναν ύπνο λυτρωτικό και δεν ήθελε να ξυπνήσει, παρά τις προσπάθειες των γιατρών, γιατί δεν άντεχε να σκεφτεί τον Μανώλη της να σπαραζει από τους πόνους. Και πάλι βούνα, και πάλι χαραδρες

*και παλι η φαντασια και παλι ο πονος,το ριγος,το τσουξιμο,το
μουδιασμα,και παλι η*

*βυθιση,ξανα και ξανα. Εσβησε η ομορφια και το χαμογελο απο
την ψυχη του και το προσωπο του μια ματωμενη μελανια,σαν κι
εκεινα τα βουνα που τα εκοψαν οι ανθρωποι στα δυο,τρενα για
να περασουν και οπου το φως στο βαθος χανεται και το σκοταδι
καταπινει τα παντα και κυριαρχει. Ετσι κυριαρχησε το σκοταδι
και η ληθη στο μυαλο του,και οταν δεν ειχε πια νοημα,οταν δεν
ειχαν πια γερη σαρκια για να βασανισουν τον αφησαν λυτο μεσα
σ.ενα μπουντρουμι,να κειτεται εκει,μεταξυ ζωης και θανατου,να
περιμενει την εκτελεση του. Δεν φωναζε και δεν
διαμαρτυρηθηκε ουτε μια φορα,καθως ηξερε οτι δεν ηταν
εκεινος που εχανε,πεθαινοντας,αλλα αυτοι που τον σκοτωναν.*

*Δεν εχει τελος η λυψηση πανω στο ασπρο του φωτος. Δεν εχει
τελος η στεναχωρια. Μικρο μονο διαλειμμα οι ανθρωποι κανουν
κ νομιζουν πως βρηκαν την ευτυχια. Δεν ακολουθησαν δρομους
και δεν εβρισκαν διεξοδο. Οπου πατει η γης και εξουσια εκει εχει
μοναχα ο Ηλιος και ο Θανατος. Πανω στα χρωματα του
ουρανιου τοξου και της ελπιδας πατησε ο φοβος και με το
δρεπανι του ο θανατος εσκισε στα δυο τα χρωματα. Εσφυζε
αλλοτε απο ζωη και υστερα δεν απομεινε τιποτα. Μοναχα της
ελευθεριας ο αερας και η στροφη της φυγης που ακολουθησε τον
θανατο. Μονο αυτο ειχε στην κορη απομεινει πανω στα κλαρια
της λευκας,της κλαιουσας ιτιας που εριχνε το πρασινο αχναρι
της και εκεινο το καφε το χνουδι σκεπαζοντας το πλακοστρωτο.
Εκει βρηκε εξουσια και βαδισε το σκοταδι. Στην απειλη και τον
φοβο. Οπου οπλιστηκε*

*το μαχαιρι γυρευοντας να σκοτωσει ξανα. Οταν κυριαρχησε η
μοναξια και ο φοβος η μονη εκδικηση ηταν αυτο. Εκει μονο*

πανω στην απειλη και την εναρξη. Και τον ηλιο που χτυπησε το μαχαيري. Και εκεινη την ηλιθια σκοτωσε χαρα. Και εκεινο το ηλιθιο σκοτωσε βαδισμα. Οπου στην μοναξια τον μονο λογο ειχε η ψυχη. Και στη σιωπη. Και στην διεξοδο. Οπου αλλο δεν εμεινε παρα μοναχα η φυγη. Οταν δεν υπηρχε το σπιτι και η φωλια,οταν ολα ειχαν καταστραφει,οταν τη θεση της αγαπης ειχε παρει το μισος,τοτε δεν υπηρχε πια κανενας λογος να μεινει η κορη. Και εφυγε μακρια απο το απαισιο,γιατι τα δικα της ματια ηθελαν απλα εκδικηση. Απλα και πανω στις μηχανες του συγχρονου αιωνα κυλησε το δακρυ,πανω στην πετρα και στον τροχο,πανω στην εξελιξη του ανθρωπινου ειδους,που γυρισε τη ζωη του

πανω σε τροχους. Λευκο και κιτρινο κι υστερα πανω απο την ζωη οι ογκοι απο το σκοτωμενο σταρυ,και το πρασινο απο το χορταρι. Τα δικα της ματια ηθελαν απλα εκδικηση. Τι γυρευε αυτος ο κρητικος να μπλεχτει στη ζωη της; Ο υπηρετης που γινεται αφεντης,που γινεται συντροφος στη ζωη. Ενα αδικο αυτα τα ομορφα του ματια. Ενα αδικο αυτο το σωμα που δεν μπορεσε να αγγιζει,ενα αδικο αυτη η κατακτηση και ολη αυτη η ιστορια τελος παντων. Αυτη η αναμιξη,αυτος ο ερωτας και αυτος ο γαμος. Ενα λαθος μεγαλο. Στο βουνο ψηλα χαθηκε το φως κι ο ογκος του πια δεν διασταυρωθηκε με το βλεμμα. Ειχε γινει αορατος. Οπως και η Φλωρεντία. Ειχε γινει αορατη. Μονη πια χωρις το σωμα του ερωτα. Στα εκατον πενηντα μετρα πηρε εξουσια η αχερουσια λιμνη,ηταν μονο τοσο μακρια της. Τα καστανα μαλλια του φωτιζε τωρα το αιμα και το πυροξανθο στεφανι του μαρτυριου. Εκει βρισκοταν εκεινος. Μετα την υπερτατη εκδικηση των ενετων. Οι υπολοιποι συλληφθεντες επαναστατες ελληνες και λατινοι, αλλοι εκτελεστηκαν στο Ηρακλειο και αλλοι οδηγηθηκαν στα Χανια και εκτελεστηκαν εκει. Εχασε το παιδι και την ελπιδα της μαζι,τα εχασε ολα και

δεν της απομεινε τιποτα. Οταν συνηρθε απο τον πυρετο,προσπαθωντας να δυναμωσει το σωμα της, ομως καιγοταν απο ολα οσα της ειχαν συμβει. Δεν ειχε την παραμικρη αισιοδοξια οτι θα μπορούσε ποτε να τον κρατησει στην αγκαλια της και να δει απο κοντα τα ματια του. Μονο μια παγωμενη εικονα στα δικα της ματια ηταν τωρα η μορφη του. Στο πισω μερος του μυαλου της. Στην αναμνηση του χρησμου της

Ιριδας και του αρχαιου μαντειου,που το ενστικτο της ειχαν υπαγορευσει. Κρυφογελουσε ο χαρος,περιμενοντας να παρει τον επομενο. Κι ηταν ηδη νεκρη,γιατι δεν εχει φωνη το σωμα της ερωτευμενης γυναικας που στερειται τον αντρα της. Ειναι σιωπηλο γιατι της πατησε την καρδια το δρεπανι του χαρου,που χαιροταν να σπρωχνει τον κοσμο στο θανατο. Οπως πηρε και το αγεννητο παιδι,κι οπως δεν θα εκαναν ποτε ξανα ερωτα,δεν υπηρχε ξανα γεννηση ζωης. Κι υστερα η ζηλια για τις αλλες,μτατραπηκε σε οργη και αηδια για τις γυναικες που ειχαν αποκτησει παιδι και αποστροφη για καθε τι που ειχε σχεση με την αγαπη και τον ερωτα. Και δεν ειχε μονο εξουσια πανω της ο θανατος,αλλα και ο δρομος,αυτη πετρα που εφευγε κι εκεινη και γινοταν σκονη,ενα με την σκονη και φευγανε μαζι.

Να ψαξουν να βρουν τον λειτουργο των χριστιανων,να τους παραγγειλουν να γραψει υμνο και θρηνο μαζι. Και το φεγγαρι επανω τις νυχτες ηταν χλωμο και μαραζομενο,γιατι εχανε την γεμιση του και η σκια της γης τωρα εκρυβε παλι ενα μερος του. Ετσι ηταν τα βραδια εκεινα. Κι οπως ηξερε οτι δεν θα τον αγγιξει να τον χαρει ποτε ξανα,κι ειχε μεινει μονη αναμεσα σε εχθρους,αρχισε να τον μισει,για το πρωτο εκεινο χαμογελο που της ειχε χαρισει κι ειχε σπασει το γυαλι,τρυπωνοντας στην ψυχη της,οπου και εγινε η μοιρα της. Τον καταριοταν για εκεινο το χαμογελο και για ολα οσα παιρνουσε για χατιρι του. Αν εκεινος

μπορούσε να την δει να πονάει η ψυχή της τόσο πολύ, τότε αυτό και μόνο θα ήταν η μεγαλύτερη εκδίκηση που θα

μπορούσε ο πατέρας της να πάρει πάνω τους, γιατί τότε το ψυχικό του μαρτυριο, θα ήταν πολύ μεγαλύτερο από το σωματικό. Και μαζί με τον χαρο, πήρε και πάλι εξουσία η κουρελιασμένη μαγισσα με το χρώμα του ηλίου, που εσπερνε την δυστυχία αναμεσα στους ανθρώπους και το χαιροταν. Ανεγγιχτή και ανεραστή, λατρενε να σπερνει τον τρομο αναμεσα σ. εκείνους που αγαπιόταν. Κι όταν επεφτε η ασπίδα κάτω, τρυπημένη από το βέλος του ερώτα, αντίσταση στην κακία της μες στους ερωτευμένους κάνει δεν είχε αποκτήσει. Σανδάλια στα πόδια του φορούσε ο θεός ερώτας και πετούσε πάνω από το γαλαζίο της κυρας της θαλάσσης και σταμάτησε πάνω στα ομορφα ψυχρά ματια τα γαλαζία μιας γυναίκας, που ομορφη κι αυτή ετοιμαζόταν να παει στη γιορτή την μεγάλη την πρώτη που στηθηκε για την νίκη.

Κι ειδε ο θεός του εμπορίου, που γυρενει την ειρήνη, για να ανθισει, και τους νεους να στολίζει με την εργασία και την ανταλλαγή, τους στρατους τους αθλιους, με τα εργα τα ασχημα του πολέμου, που κατεβηκαν να κατεστρεψουν πολεις και χωρια. Και μαλώνε με τον θεο του πολέμου, που εσταζε δακρυα στα ματια άλλων γυναικων, εκείνων που ειχε καταστρεψει.

Και κάτω στην πόλη, η γυναίκα με τα γαλαζία ματια, φορούσε τα δικά της σανδάλια και το φορεμα της με τα φαρδύα μακρυα μανικια, που κατέληγαν σε φαρδύα

κεντήτα μανικετια και ανοιγε στα πόδια αποκαλυπτοντας άλλο εσωτερικο υφασμα κεντημένο σε στύλ επηρεασμένο ακομα από

το Βυζαντιο,στολισμενη με χρυσα κοσμηματα για να βγει μεσα στο απογευμα στην κεντρικη πλατεια εκεινη,που κατεβαινει μεχρι την θαλασσα χαιρετιζοντας το καστρο της. Στους ανθρωπους τους συγκεντρωμενους αναμεσα που με υποκλιση χαιρετιζαν την γυναικα την αρχοντισσα,που γυρευε να βρει μια θεση να παρακολουθησει εκεινη την γιορτη,που περα στα χωραφια,για να γινει,πολεμησαν ανθρωποι εξω απο την πολη,κι υστερα και σ.αυτην μπηκαν σαν κατακτηση,και σκοτωθηκαν. Κι αφου μαζεψαν τους νεκρους αποφασισαν να το γιορτασουν. Κι αναρωτηθηκε ο Θεος Ερμης γι αυτο που οι ανθρωποι ολοι δεν εβλεπαν κι εψαχναν μεσα στο σκοταδι,με

τα χερια ψαχουλεονοντας τους τειχους με την αγρια πετρα,που κραυγαζε γι αυτους,τυφλοι και με την αγνοια της ειρηνικης ζωης. Οταν ανεβαινε ο ηλιος προς την ανατολη και καθως η μερα μεγαλωνε,θελοντας να κερδισει την θεση της στην Ανοιξη,και τις πρωτες μερες του μηνα Μαιου,εξω απο το ανακτορα του αρχοντα του δουκα και πιο περα μεσα στις δυο πλευρες της πλατειας μαζωχτηκαν ανθρωποι,αλλοι μαγεμενοι απο την δυναμη της και αλλοι απο τον φοβο να δυσारेστησουν τον κατακτητη,κι απο πανω τα κοκκινα στολιζαν τα λαβαρα με τις χρυσες γραμμες και τον λεοντα της Βενετιας κι αυτον με χρυσο κεντημενο,ομοιο με εκεινον που ανεμιζε πανω στο καστρο και δεν ειχε απομεινει τιποτε απο το ξεσχισμα του αερα και της δυναμης εκει πανω. Κι υστερα στα χερια

σηκωσαν τον αρχοντα,τον κυριαρχο που βγηκε χαρουμενος να γιορτασει την καταστολη της επαναστασης,την πρωτη νικη απεναντι τους και την ανακαταληψη του Χανδακα απο τους Ενετους και στα χερια τον σηκωσαν να τον πανε μεσα απο εναν τεχνικο κηπο που εστησαν απο την προηγουμενη νυχτα στην πλατεια που ηταν η εκκλησια του αγιου Μαρκου και το ανακτορο,μεσα στην εκκλησια. Κι εγνεψε στον θεο που πετουσε

το πουλι πανω στο δεντρο,γι αυτην την γιορτη του
αιματος,χωρις να μπορεσει να καταλαβει το γιατι και το πως. Κι
ειχε και ο Ερμης την ιδια απορια,μαζι με εκεινη την ξενη,την
νεραιδα,το αερικο,που δεν χωρουσε να καταλαβει των
ανθρωπων τις πραξεις. Στη γουρνα βουτηξε με το νερο να
πιει,χαιρετωντας τον φτερωτο θεο,που κοντοσταθηκε πανω
στο φυλλωμα του δεντρου φτερωκοποντας και βλεποντας κι
αυτο το θεαμα. Και πανω στον παπυρο ζωγραφισε την εικονα
του συγκεντρωμενου πληθους,ο καλλιτεχνης που
παρακολουθουσε. Κι απο το ανακτορο σαν βγηκε ο δογης να
χαιρετισει προαναγγειλε πως εκεινη η μερα η 10η Μαιου θα
γινοταν απο εκει και περα εθνικη γιορτη στην Κρητη,και θα
γιορταζαν οι κατακτημενοι οτι νικηθηκαν για δευτερη
φορα....Και την απορια αυτη εβαψε μαβια ο ουρανος. Και
κελαηδουσε το πουλι το αηδονι κι ελεγε: δεν ειναι
λογια,αλλα ηχος λεπτος δεν ηθελε να τον ξαναπη ο αντιλαλος
κοντα του, αν ειν. δεν ηξερα κοντα,αν ειναι παραπερα,
σαν του Μαγιου τις ευωδιες γιομιζουν τον αερα, Γλυκιτατοι
ανεκδιηγητοι, Μολις ειναι δυνατος ο ερωτας κι ο Χαρος. Που
εγραφε αργότερα σε λογια το κελαηδισμα του ο ποιητης. Ο δογης
Λαυρεντιος,ο επισκοπος με ολο τον κληρο του και η γερουσια
μαζι με το πληθος με πομπη κατεβηκαν και μπηκαν στην
εκκλησια του αγιου Μαρκου και εξεπεμψαν δεησεις
ευχαριστηριες στον Θεο της αγαπης και της ισοτητας μεταξυ
των λαων ,για την νικη και την υποταγη της Κρητης.

Κι ακολουθως πηγαν στην γιορτη μαζι με τον βασιλια της
Κυπρου,που η γυναικα του ηταν ενετη. Ανεβηκαν σε εξεδρα
ξύλινη

επανω,που σημερα πια δεν υπαρχει,με τεσσερα χρυσα αλογα,που ηταν τοσο καλα σμιλευμενα,που λες πως ηταν ζωντανα και θα χλιμιντριζαν, που ειχε στηθει μπροστα στον Αγιο Μαρκο,ο δογης,ο επισκοπος και 40 γυναικες αναμεσα απο τις αρχοντισσες και πρωτες οικογενειες. Ο βασιλιας της Κυπρου και ο γιος του πηραν μερος μαζι με αλλους σε αγωνες κονταρομαχιας. Μα πριν απο ετουτο,γυρισε ο χωροχρονος να πει πως για χιλιους ανθρωπους που τον ανθρωπο μισουνε,αλλοι τοσοι και πιοτεροι θα βρεθουν αγαπη να του δωσουν. Και προδοσια. Κι οταν το συμπαν γραφει την μοιρα πανω στα αστρα της νυχτας,ερχεται βιαστικο το συννεφο για να γραψει με το δικο του περασμα το σβησιμο της αγαπης,που γαληνευει και καθαριζει απο την αμαρτια.

Πριν βρεξει και τρεχοντας πανω στον ουρανο τα πουλια συγκεντρωνει γυρω του και για την αγαπη τους μιλα,και τους διδασκει να κατεβουν κατω στην ομορφη γη και να ψιθυρισουν τους τη γνωση στους ανθρωπους. Με τη ζωη που φτιαχνει να σβηνει παντα τα χναρια του θανατου και να χαριζει φως ζεστο μεσα εκει που πηρε την εξουσια αυτος. Ο θανατος της προηγουμενης ημερας. Κι οταν απλωθηκε η σιωπη,σαν αερικο περασε μεσα απο τις 16 καμαρες του τριωροφου δουκικου ανακτορου χτυπωντας τον τοιχο χωρις να ακουστει. Σαν να ηθελε να ξυπνησει τον ανωτατο αρχοντα,τον Δουκα και την ανωτατη διοικηση της πολης,απο τον υπνο,γιατι τι ηταν υπνος αυτη η ναρκωση της συνειδησεως,κρυφοκοιταζοντας στο κρεβατι απο το μπαλκονι του δευτερου

οροφου με τις πεντε καμαρες,μεσα στο ανακτορο. Και αυτι στηνοντας,προσπαθοντας να πιασει καθε ψιθυρο και ηχο. Και απο τα υπολοιπα παραθυρα τα νεκρα στο σχημα του πεταλου κτισμα με εσωτερικη αυλη ανοιχτη στον ηλιο και το φεγγαρι. Εκει στην λαμψη ακριβως της εξουσιας που κατακεραυνωνει το

συννεφο του ερωτα. Κι ομως αυτο σηκωνεται μετα το χτυπημα της λαμψης και συνεχιζει,γιατι η αγαπη δεν μπορεί να σβησει μεσα σε μια νυχτα. Την νυχτα νικαιει και προβαλλει με της αυγης το πρωτο φως ξανα,σταλαζοντας βαλσαμο και αιωνιοτητα στις πληγωμενες ψυχες. Και πιο περα η πυλη απεναντι με τον φτερωτο σκαλιστο μαρμαρινο λεοντα με τα φτερα στην πλατη απ.οπου εισηρθε κι

υστερα περασε τις καμαρες και προχωρησε. Η γυναικα,η μανα. Και σταθηκε μπροστα στους φρουρους με τις πανοπλιες που φυλαγαν μια μεγαλη βαρια ξυλινη πορτα,κι αρχισε να φωναζει - Φλωρεντια,αρχοντισσα κυρα μου. Φωναζε πολλες φορες λεγοντας: -Εγω ειμαι κυρα μου,η μανα του Μανωλη σου. Μπροστα στους αμιλητους και ακινητους φρουρους με τα διασταυρωμενα σε σχημα Χ ξιφη. Ωσπου εκεινη κατεβηκε. Ωχρη και ταλαιπωρημενη απο την περιπετεια της υγειας της. Ανοιξαν τα ξιφη και πηρε την γυναικα,την μανα,μεσα στην εισοδο του ανακτορου. -Κυρα μου,ο Μανωλης τι απεγινε;

Περασαν μερες και τον εχω χασει. Εσυ ξαναγυρισες σπιτι σου,εκεινος τι απεγινε; Πηρε τα χερια της μεσα στα δικα της η Φλωρεντία και τα φιλησε. -Κι εγω τον εχω χασει,κι ο πατερας μου δεν λεει λεξη. Τον εχουν πιασει ειναι σιγουρο,μα δεν ξερω που τον εχουν. -Ειναι ζωντανο το παιδι μου,σε ποια φυλακη τον εχουν και τον πονουν; Και τι θα γινει. -Μπορει και να εχει ξεφυγει. -Μαθε σε παρακαλω,μας εχεις καταστρεψει. Λυπαμαι που το λεω,κι εχεις και το παιδι του στα σπλαχνα σου,μα ηταν καταστροφη που σε γνωρισε. Η Φλωρεντία την αγκαλιασε κι αρχισε να κλαιει και ψιθυρισε μεσα σε λιγμους -Δεν ειμαι πια εγκυος,το εχασα το

παιδι,απεβαλε την μερα που με συνελαβαν και με φεραν εδω. - Θεε μου,τι αμαρτιες εχουμε κανει και μας τιμωρεις τοσο πολυ,απαντησε η μανα. Αχ γιατι να αγαπηθειτε εσεις οι δυο. Να

που εβγαλε αυτος ο ερωτας. Τιποτα δεν εμεινε. Το παιδι μου,κυρα μου,ο γιος μου,τι θα απογινει; -Προσπαθησα να μαθω,ειπε σκουπιζοντας τα δακρυα της,αλλα δεν μου λεει κανεις και τιποτα. -Χρηματα,δωσε χρηματα,δεν εχεις; Δεν εχεις; -Εχω. -Δωροδοκησε,πληρωσε,μπορεις να βγεις απο δω μεσα; -Εχει δωσει εντολη ο πατερας μου να μην με αφησουν να βγω.

-Στειλε μια βαγια σου να μου πει,μολις μαθει. Πρεπει να ξερω. -Κοιτα τι εγινε,χαραξαν το κορμι του παιδιου μου για χαρη σου. Ποσο υπεφερε για σενα; -Ειμασταν καλα μαζι,περασαμε πολυ ομορφα,και μετα που παντρευτηκαμε...δεν προλαβαμε. -Δεν ειναι σωστη αυτη η ενωση,εμεις σκλαβοι,εσυ απο την γενια των κατακτητων. Ακομα και την θαλασσα,το λιμανι αλλαξατε. Ειναι λαθος αυτο που γινεται. Εσεις οι Ενετοι να παντρευεστε με μας τους Κρητικους. Μας τα πηρατε ολα,τι μελλον θα εχει με σενα το παιδι μου. Τι θα απογινει; Θα τον αφησει να ζησει ο πατερας σου,τωρα που σε πηρε πισω; Δεν ηταν σωστος αυτος ο ερωτας,δεν επρεπε να γινει. Με συγχωρεις που σου τα

λεω,αλλα αν δεν ειχες χασει αυτο το παιδι,αν ειχες γινει μανα,θα με καταλαβαινες. -Θα μαθω,και θα σας ειδοποιησω. Θα κανω οτι μπορω. -Καντο παιδι μου,πεφτω στα ποδια σου. Κανε οτι μπορεις. Ειπαν και αποχαιρετιστηκαν,περνωντας καθε μια τον δρομο της δικης της μοναξιας και της δικης της εξοριας,μεσα στην ιδια πολη,μεσα στα δικα τους σπιτια. Φυλακισμενες και οι δυο απο τον ιδιο εχθρο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

(Πεθαινοντας στην Κρητη)

Πως μπορεσε η στοργη ενος πατερα και η απελπισια και οι μηνες στην φυλακη να μετατραπει μια επομενη Ανοιξη σε ερωτα; Μερεις μετα που η Φλωρεντια συνηρθε μετα την αποβολη,τριγουριζε στο μυαλο του πατερα της η ιδεα. Του ειχε ερθει η διαστροφη και την σκεφτοταν σαν γυναικα. Χηρος και μονος απο χρονια ηθελε να βεβαιωσει την εξουσια του πανω στο παιδι του. Κι ενα μιανο βραδυ,ξαπλωσε στο κρεβατι της,ενω εκεινη κοιμοταν. Πεθαινοντας στην Κρητη,οπου η απελπισια ελαβε λογο και καταληψη στην ψυχη της κορης,οταν ο εφιαλτης και ο

φοβος εγιναν πραγματικοτητα. Το αληθινο,το απαισιο,η αποφορα του να βρεθει κατω απο το σωμα εκεινου που την γεννησε,καθως εκεινος παλευε να την ακινητοποιησει. Πετωντας η σκεψη της στον αγαπημενο της Μανωλη,για να αντεξει στα ανιερα χαδια και τα φιλια του,οταν βρεθηκε ο ερεθισμος του μεσα της να κινειται πανω της κανοντας ερωτα μαζι της. Ο Σατανας,η μαγισσα κι ο ιδιος ο θανατος ξαπλωσαν σε εκεινο το κρεβατι. Κανεις βοηθος δεν βρεθηκε να την γλυτωσει,κανεις υπηρετης δεν ακουσε τα ουρλιαχτα της,κινητοποιοντας το μελλον και το συμπαν γυρω τργυρω της. Η απελπισια,το κουκουλι που τυλιγεται μοναχικο και τρεχει με χιλια να ξεσκισει τις ψυχες. Και το περιστερι που μαχαιρωθηκε φορες χιλιαδες. Κι η μαγισσα με τα μαυρα που χαρηκε τον θανατο αυτο

πετώντας με τα μαυρα της μαγία περα και εξω απο την στεγη της αμαρτίας. Ετριξαν τα λιονταρια τα μαρμαρινα σε καθε στιγμή και σε καθε αναγλυφη εικονα. Και εκει διπλα στην εκκλησια κουνηθηκαν οι μεγαλοι ξυλινοι πολυελαιοι για την αμαρτια να μιλησει της εκκλησιας του Αγιου Μαρκου,εκει διαγωνια απο το ανακτορο. Ανατριχιασαν της εκκλησιας οι κολωνες οι πετρινες οι γκριζες με τα χρυσα κοιανοκρανα επανω και την μαρμαρινη την σκαλιστη την βαση. Και περα το μαρμαρινο του ιερου το χωρισμα,που εβγαινε ο καθολικος ιερεας και μιλουσε για την αγαπη του πλησιον. Μονο που δεν εβρισκαν τα λογια του απηχηση. Και πιο περα το τριπλο παραθυρο με τις μυτες σαν προσευχη προς τον Θεο να εκπεμπεται φωτιση να βαλει στων ανθρωπων τη γνωση. Εκλεισαν οι βαριες ξυλινες πορτες

της εισοδου με τους μεταλλικους μεντεσεδες τις προσευχες εκει μεσα. Και ετριξαν τα δεντρα απο αντιδραση μεσα στη νυχτα και πεταξαν τα πουλια μακρυα και ακομα πιο μακρυα απο το απαισιο θεαμα που το λιχνο φωτισε,με το αστερι της αυγης να θρηνησει,πως ειναι δυνατον να πλαγιασει ενας πατερας με την κορη του. Κι οταν τελειωσε για πρωτη φορα μαζι της,σηκωθηκε και πηγε στο επιπλο του καλλοπισμου στην κρεβατοκαμαρα της και πηρε ενα οβαλ γαλαζιο δοχειο με ψηλο λαιμο κι εχυσε στο χερι του το αρωμα που ειχε μεσα. Και πηρε τα μακρυα μαλλια της κορης του μεσα στα χερια του και της αλειψε τα ιδρωμενα μαλλακια της με το αρωμα,απλωνοντας το σε ολο το κεφαλι της. Και χαιδεψε το προσωπο της,σφραγιζοντας τα χειλη της μ.ενα φιλι.

Και ετριξε το συμπαν σε μια μεσα κατακοκκινη απο το αιμα της αμαρτίας αυγη που χαραζε,δυο θυματα βρεθηκαν βασανισμενα μεσα στο ιδιο αυτο κτιριο. Τον Μανωλη στη φυλακη,και την Φλωρεντια στο δωματιο της. Και την βιαζε ο τρελαμενος γονιος

της ξανα και ξανα,πολλες μερες,κι ολο ηθελε να την κανει δικη του ατελειωτα,χωρις να εχει πια συναισθηση του τι εκανε. Κι ειχε χαθει η πραγματικοτητα κι ουτε η καμπανα της εκκλησιας που χτυπουσε και το μαρμαρινο συντριβανι του αγιασματος που ετρεχε μπορούσαν να τον σταματησουν απο αυτην την τρελα της αιμομιξιας. Ουτε ο ηλιος ο λαμπρος που υπαγορευε φως και καθαροτητα μπορούσα να του αλλαξουν τα μυαλα. Ουτε ο αερας που φυσουσε μπορούσε να του ξεκαθαρισει το μυαλο. Ουτε το νερο που με ταχυτητα

ετρεχε στις κρινες και καθαριζε και εξαγνιζε τις ψυχες και ψιθυριζε με τα κυματα αγνες φωνες. Ουτε η φωτια,το λιχνο της νυχτας που ζητουσε να παρει εκδικηση απο την μερα,ουτε αυτη μπορούσε να καψει αυτες τις πραξεις,ουτε το μεταλλο που πετουσε ψηλα στον ουρανο και τα πουλια συναντουσε,κι ειχε γινει σπαθι,κι ειχε γινει συμβολο που ελιωσε απο την φωτια,ουτε τα αστρα που κατεβηκαν στην γη και φωτιζανε τον ουρανο τις νυχτες,δεν μπορούσαν να τον σταματησουν. Κι ετσι απλα ηρθε στην γωνια αυτη της κεντρικης πλατειας της Κρητης ο θανατος. Και κατω στην παραλια που ανοιγεται αριστερα του καστρου,μια μεγαλη παραλια που ρυτιδωνεται απο της θαλασσας το κυμα,στην ακρη οροσειρα που ανοιψωνεται απο την ακρη της θαλασσας

με τα περιστερια στο ακρογιαλι,που ανυψωνεται,κι ολο ανυψωνεται μεχρι να φτασει σε μια μυτη,στην κορφη γυμνη μα και πρασινη,που ολο κορυφωνεται και παει περα ως οτου βλεπει το ματι. Εκει με τα μαλλια της ξεπλεκα ετρεξε ενα πρωι η Φλωρεντια,μεσα σε απογνωση,βιασμενη απο την αγκαλια του πατερα της,με τον αντρα της στη φυλακη,να προσευχηθει στο μοναστηρι με την εκκλησια,το καθολικο των Αγιων Πετρου και Παυλου,καθως ειχε γινει ορθοδοξη,μα σαν καθολικη μεγαλωσε,και στην εκκλησια του ταγματος των δομινικανων

ετρεξε και γονατισε στη Θεοτοκου μπροστα την εικονα να προσευχηθει. -Λογικη να ερθει στου πατερα μου το κεφαλι,Παναγια μου και να σταματησει να μου κανει κακο και να γλυτωσει,να σωθει ο Μανωλακης μου. Φοβαμαι,Μαντονα μου και μονο εσυ μπορεις να τον σωσεις. Εκει στην εκκλησια με τις πετρινες πτωχωσεις στην πλευρα της θαλασσας, που κατεβαινει και απλωνεται απο την ακρη της οδου Θεοτοκοπουλου ως την παραλια. Αυτην με το μακρυ κλιτος που σκεπαζεται απο δικλινη ξυλινη στεγη και καταληγει στο ιερο με δυο τρουλους απο πανω και με τα παρεκκλησια πιο περα και τον στρογγυλο φεγγιτη ψηλα την εισοδο. Του Θεου το ματι. Να δει και να ακουσει ο Θεος. Τρεις βιδες σκουριασμενες απο το χρονο κρατουσαν την μεγαλη αλυσίδα που ο Μανωλης ηταν δεμενος και κρεμασμενος μεσα στη φυλακη. Εκεινη δεν ηξερε λεπτομερειες,μα ο Θεος τον εβλεπε και ακουγε τα βογγητα του πονου του και τις ρυτιδες απ.αυτον στο προσωπο του. Στα χερια του ανδρα πεθαινε η Ανοιξη και

η πρωτη νιοτη με τα ροδα. Που εβλεπαν τον οριζοντα μεσα απο την φυλακη της θλιψης και της μελαγχολιας,που σταματουσε μονο στον υπνο. Γυρευοντας αυτον να βρουνε,εμεναν στη νυχτα μεσα ανοιχτα απο την εννοια. Μερα γεματη χρωματα μετα την πρωτη βροχη και το ουρανιο τοξο,μαυριζαν στην ψυχη της. Ο πατερας και τωρα πια αντρας της,της ψιθυριζε λογια αγρια στο κρεβατι,θελοντας να την τιμωρησει για τον γαμο της και την αλλαγη δογματος,κι εβγαζε επανω της ενα παθος πρωτογνωρο. Πανω στο ξυλινο πατωμα με τα μαρμαρα και τα αστερια,ειχαν φυγει σκυμμενες μορφες τοπικα βασανιζομενες,απο τον αγριο χαρακτηρα και την αλλη μορφη του ερωτα,την βιαιη,την διεστραμμενη. Που γνωριζε την εξουσια πανω στο κορμι του αλλου,και την υποταγη. Νυχτες μαυρες

*χωρις ξημερωμα, που διεσχισαν τα ομορφα ματια,εχοντας απο
πισω το κυνηγητο του απαισιου. Τρελος εκεινος,και δεν
καταλαβαινε το κακο που εκανε. Τρελαμενος και το θεωρουσε
ως και φυσιολογικο να κανει ερωτα στο παιδι του. Μεχρι την
ημερα που μια προσευχη ξεχασμενη ελαβε χωρα και καποιο φως
αστραψε στο θολωμενο το μυαλο του,κι εγινε βρογχος η θηλια
απο την οποια τον βρηκαν να κρεμεται απο το δοκαρι του
δωματιου του γυμνος και νεκρος. Οπως θα επρεπε να εχουν την
τυχη αυτη του Ιουδα,ολοι σαν κι αυτον,απο την διακιοσυνη του
χεριου τους,για τα εγκληματα τους. Κι εκεινη,η βιασμενη
κορη,να κλαιει πανω απο το πτωμα του,οταν τον κατεβασαν.
Γιατι ηρθε και εσωσε το τελευταιο λυχναρι και σβηνοντας μαζι
του πηρε την ντροπη και το σωστο κι*

*εμεινε θαρρεις στην ταραγμενη ψυχη,μοναχα της αγαπης ο
ψιθυρος,λες και ηταν αγαπη αυτος ο βιασμος. Λες και η
αναμνηση του πονου της ψυχης και του σωματος,ηταν αυτος ο
ερωτας. Λες και της αιμομιξιας η διαστροφη,μπορει ερωτας κι
αγαπη να καλειται. Εκεινος πηγε στον ταφο,κι εκεινη δεν
κουνιοταν απο την πολυθρονα στο δωματιο της. Για μερες
μετα,την φροντιζαν κρατωντας την στη ζωη οι υπηρετες της.
Τρομος κατελαβε τον κοσμο κι εξαπλωθηκε το κακο σαν ειδηση
και σ. εναν κοσμο με το σπαθι,παραξενο και περιεργο αυτο
φανηκε. Κι υστερα περασε καιρος και ξεχαστηκαν τα
δεδομενα,και κατω απο το φως ξεθωριασε η αναμνηση. Και ολες
οι αναμνησεις ξεθωριαζουν κι οι μνημες δεν κρατανε ποτε πολυ.
Κι η δαδα η σβηστη την μαυριλα μεσα της κραταει*

*απο το φως που εσβησε. Κι απ.το σκοταδι στο φως,με την αμαξα
ταξιδεψε ο ενετος μνηστηρας,κι απ.τη νυχτα ξημερωθηκε,και
σαν ηρθε το πρωι και φαγανε ψωμι κινησαν παλι για τον
Χανδακα. Εφυγε μακρυα με την επανασταση και ηρθε μετα την
καταστολη της να διεκδικησει αυτο που νομιζε πως ηταν δικο*

του,την Φλωρεντία. Και πηγαινε κι ολο πηγαινε,κι ηταν ο δρομος του μακρυσ και ατελειωτος θαρρεις,τραχυς,ποτε με εμποδια και ποτε αναμεσα απο χωραφια και δρομους χωματινους πλαι στα κιτρινα σπαρτα,με το σημαδι του ηλιου και το χλωμο της σεληνης. Με το φιδι να σερνεται αναμελο και με τις συσταδες των δεντρων. Με την ησυχια και τον θορυβο,με την κατηφορια που ανεμιζει τα κληματα της προς την

θαλασσα. Και με το περιστερι να πεταει ψηλα στο αγνο και ανωθευτο του ουρανου. Και περα,πιο περα,το βουνο που φαινοταν,και δεν γνωριζε πως μεσα σ.αυτο το βουνο εγινε γυναικα η Φλωρεντία,πριν γνωρισει την αποτροπαια πραξη του πατερα της,και πως,με κανενα τροπο,δεν ηταν πια δικη του. Πανω στην πυλη,την πορτα,την μια απο τις εισοδους της πολης,το μαρμαρινο λιονταρι αγριεμενο,δεσποζε,και προειδοποιουσε οτι θα κατασπαραζε σαν προβατα τους ατυχους κατακτημενους που εξεγειρονταν. Κι απο εκει αριστερα στημενοι οι παγκοι της αγορας σωρο με τιςπραματιες και τα τροφιμα. Κι απεναντι απο την πυλη η εκκλησια,η βασιλικη του Αγιου Μαρκου,κι απεναντι ως κατω σχεδον στην παραλια το δουκικο ανακτορο με τα παραθυρα και τις πορτες του. Και ολο πισω και πιο περα στα δεξια η εκκλησια του Αγιου Τιτου,η εκκλησια της επαναστασης. Κι οσο πιανει το ματι απο πισω και ως περα τα σπιτια,αλλα μικροτερα κι αλλα μεγαλυτερα. Αλλα τετραγωνα κι αλλα μακροστενα στο σχημα. Κι εξω απο την πυλη με τον λεοντα κι αριστερα ενα μεγαλο,τεραστιο μακροστενο κτιριο ορθογωνιο με εξωτερικα δυο σειρες καμαρες εκατερωθεν στο ισογειο και τρεις οροφους,οι σιταποθηκες της πολης χτισμενες πανω στο παλιο βυζαντινο τοιχος,σβηνοντας τα αχναρια του αρχαιου ενδοξου παρελθοντος. Και πιο πανω ο δρομος που οδηγει στην πυλη του Ιησου και στον περιτειχισμα

*γυρω γυρω με την πολυ μεγαλη ταφρο κι απο εκει γυρνώντας
προς τα αριστερα και περνώντας απο το*

*κομμενο τμημα του τειχους κατεβαινε προς την θαλασσα. Στην
ιδια θαλασσα,στα ιδια νερα και στο βουνο που υψωνεται στην
ακρη της θαλασσας,εκει που αραζει να βλεπει της θαλασσας τον
αφρο και τα δεντρα πιο περα,φωλιασε και φωλιαζει για παντα ο
θεος ερωτας με τα βελη του παραφυλοντας τις ανθρωπινες
καρδιες να τρυπησει. Εκει που ο ζεστος ο ηλιος του Αυγουστου ο
χρυσος ζεστεινι τα σωματα και καιει τις καρδιες για παντα. Ο
ερωτας φωλιαζει στην Κρητη. Ο ερωτας φωλιαζει στο Χανδακα.
Και εκει παραμενει.*

Τεταρτη 16 Αυγουστου 2017

Στην Ελλαδα τη συγχρονη με τα

*τηλεγραφοξυλα,τις κεραιες και τα τρενα,με τα πλοια και τα
αεροπλανα,ταξιδεψε του Χρηστου η γυναικα,για να τον βρει. Ολο
το καλοκαιρι,απο θαλασσα σε καμπο,σε ξηρες και σε νησια,τον
ακολουθησε,για να τον ακουει να τραγουδαει ζωντανα,και να τον
καμαρωνει πανω στη σκηνη. Να τον βλεπει να της χαμογελα
χαρουμενος. Με δυσκολιες και εμποδιες,με κοπους,πονους και
ταλαιπωριες,τον ακολουθησε,κι ολα τα ξεχνουσε οταν τον εβλεπε
μπροστα της. Κι ειμαι εγω εδω για να σας τραγουδησω μια
αληθινη ιστορια και μια φανταστικη. Κι εσεις θα κρινετε,αν ειναι
το τωρα ή το τοτε η αληθεια,κι αυτο θα κρατησετε μεσα σας.
Και εφευγε ξανα και ξανα το τρενο,κι ερχοταν,κι εκεινη μια
απομακρυνοταν και μια ερχοταν και παλι κοντα του. Μηνες
πολλους,και ωρες,ταξιδια και παλι ταξιδια,και υστερα μεσα
απ.το σκοταδι*

του τουνελ,εβγαινε παλι στο φως. Κι ειχε δυσκολια και πονο και τουτη η σχεση. Και πονουσε κι ο Χρηστος και η γυναικα του,μα ποτε δεν αφησαν ο ενας το χερι του αλλου,και περιμεναν την ωρα και την στιγμη που θα ενωνοταν οι ζωες τους,για παντα και στα ματια ενος θεου. Γιατι καθως εκεινη ηταν γιατρινα και του εκανε βελονισμο,κι οπως ερωτα καναν,οι ενεργειες τους,τα σωματα τους ειχαν γινει ενα. Σαν λευκα εκεινη,μεσα στο κιτρινο φουστани της εκεινη σιοταν και λυγιοταν,μεσα σε κουνιες,με τα ξανθα μαλλακια της να ανεμιζουν και πανω στον χορο και το τραγουδι και το γλεντι. Κι εκεινος αναβε και περιμενε να γυρισει να κανουν ερωτα ξανα και ξανα. Και την λαχταρουσε και ολο ζηλευε κρυφα της,κι εκανε υπομονη και ηταν η χαρα του κρυφη σαν γυριζε στο σπιτι και μεσα κλεινοταν

και δεν την εβλεπαν ανδρων αλλα ματια. Κι ηταν η λαχταρα του μεγαλη,που ησυχαζε μονο στον υπνο του,σαν με χειροπεδες βελουδινες τα χερια τους εδεναν μεσα στον υπνο τους. Και κοιμοταν αγκαλια. Πανω στην σκηνη του,καθως τραγουδουσε την ειχε ευλογησει εκεινον τον Αυγουστο του 2017,με το σημειο του σταυρου,για να την φυλαει ο Θεος,και να την εχει καλα. Πιστη κι ερωτευμενη η καρδια του,της ειχε αφιερωθει και δεν μπορούσε να ζησει μακρια της. Και της ειχε πει να το ξερει,πως χωρις εκεινη δεν μπορούσε να ζησει και το ηξερε. Κι αλλαξε εκεινη κοντα του,κι εγινε πιο ηρεμη και γλυκια,κι ειχε σχεδον παντα ενα γλυκο χαμογελο στα χειλη της,γιατι σκεφτοταν ποσο τον αγαπουσε,μα πιο πολυ,ποσο εκεινος την αγαπουσε. Πανω στην σκηνη της Λαρισας,που εκεινη ειχε αγαπησει

τοσο,ωστε να την θεωρει δευτερη πατριδα της,μετα την Κρητη,και την Θεσσαλονικη,εμοιαζε με αγγελο καθως ειχε ντυθει στα ασπρα. Με το ασπρο του παντελονι και το λευκο πουκαμισο του,εμοιαζε με τον αγγελο της δικης της ζωης. Σαν βεβαιωθηκε για την αγαπη της,εκεινο το καλοκαιρι,την πηρε απο

το χερι,γιατρευοντας τις πληγες της ψυχης της,που η απανθρωπια και η σκληροτητα του κοσμου της ειχαν ανοιξει,με την κλωστη της ψυχης του. Την πηρε απο το χερι,και τη γυρισε στην Ελλαδα,και καλημεριζε τον Ολυμπο και τον Ψηλορειτη στα ταξιδια της. Κι εγινε το αλλο μισο της,ο γονιος,ο συζυγος και συντροφος,η αγαπη και το αλλο μισο της. Σαν πεταλουδα ριχνοταν στην αγκαλια του,ελκομενη απο τα φωτα της σκηνης του,και απο τη γλυκα που ειχε σαν να τανε

ενα μελισσι. Και καλοι οι συναδερφοι του,τα τραγουδια τους τα αγαπημενα,της τραγουδουσαν και σε ολες τις συναυλιες που πηγε εκεινο το καλοκαιρι κι εκεινο το φθινοπωρο. Χωριουδακια περνουσαν μεσα στους καταπρασινους προποδες του Ολυμπου περνουσαν για να φτασουν στο ιδιο μερος και να αγκαλιαστουν και παλι. Να γιατρεψουν κ τις πληγες που ανοιγαν ο ενας στον αλλον,γιατι η αναμονη ηταν δυσκολη και για τους δυο. Κι εφευγαν οι μερες και τα ταξιδια ερχοταν,και ανυπομονησια ειχε πιασει την κορη,που το μονο που ηθελε να ειναι κολλημενη στο κορμι του,για παντα κοντα του,ν.ακουει την καρδια του να χτυπα σαν ξαπλωνε στην αγκαλια του. Κι επινε και μεθουσε και φωναζε να βγαλει τον πονο της,που δεν μπορουσε συνεχως να ειναι διπλα του και που τον αποχωριζοταν. Κι ηταν το αγορι

της,κι εκεινη το μικρο του κοριτσακι,γιατι αν και στα χρονια ηταν μεγαλυτερη του,στην ψυχη ηταν παιδι,κι εκεινος της βοηθουσε με καθε τροπο,οχι μονο να την κανει γυναικα και δικη του,αλλα να την φροντισει και να την βοηθησει σε καθε αναγκη της. Παντα διπλα της,ακομα κι οταν ηταν μακρια της. Ενας ερωτας αληθινος,που απο νωρις ειχε δωσει τα σημαδια τους,κι ηταν αυτοι οι δυο ανθρωποι μαζι,πριν ακομα συναντηθουν,γιατι κι ο Θεος κι η μοιρα τους ηθελαν μαζι. Απο την Χαλκιδικη και στην Κρητη,απο την Λαρισα και την Αθηνα,μαζι φευγαν και μαζι γυριζαν,συντονιζοντας τις ζωες τους. Κι ηταν της Κρητης

*τα φαραγγια απο την θεα του αεροπλανου ομορφα,οπως κι ο
Ολυμπος τρανος κι αγερωχος και την ψυχη*

*της γεμιζαν με αγαπη πιοτερη για τον Χρηστο της,γιατι την ειχε
βγαλει απο το σπιτι και τον φοβο της,και ειχε μαζι του ταξιδεψει
παντου,κι ειχε ομορφυνει για χατιρι του πολυ. Ομορφος κι
εκεινος και παληκαρι καλο και γενναιο,οτι ζητουσε απο την ζωη
της. Ανεξικακος κι ερωτευμενος πολυ μαζι της. Ενας στοργικος
συντροφος,με την εγνοια και την φροντιδα και την αγωνια ενος
πατερα για την κορη του. Κι ητανε εκεινη ορφανη και της ανοιγε
δρομους να περασει,και καθε φορα που εκεινη λυγιζε,εκεινος
παντα διπλα της να την κρατησει,ακομα και μονο μ.ενα
τραγουδι. Τελικα και οι αντρες μπορούν να αγαπησουν
πολυ,βαθια ,απολυτα κι αφοσιωμενα. Δεν ειναι προνομιο αυτο
των γυναικων,μα του ανθρωπινου πλασματος. Κι οταν ακομα
εκεινος δεν ηταν καλα,η σκεψη της τον*

*απασχολουσε,να ειναι εκεινη καλα. Κι οταν εκεινη
αρρωσταينه,και η δικη του ψυχη πονουσε μαζι της. Γιατι τον
ειχε μαγεψει με την αθωοτητα και την τσαχπινια της,με το ποσο
μοιραια γυναικα ειχε γινει για το δικο του μυαλο και την δικη του
ψυχη,τα οποια ειχε ολοτελα καταλαβει και τα κρατουσε δικα
της. Μια μικρη μαγισσουλα,ενα πονηρουτσικο κοριτσι,η μικρη η
κορη,η γυναικα του Χρηστου. Κι ομως τιποτε τελειο δεν υπαρχει.
Γιατι κατορθωσε να τον πληγωσει πολυ και να χασει την
εμπιστοσυνη του. Οταν εκεινος αρρωστησε στην Σαντορινη,κι
υστερα μετα ηρθε στην Κρητη και τον ακουσε να λεει οτι ποναει
επανω στη σκηνη,της ηρθε τρελα. Εκεινο το βραδυ,μετα την
συναυλια,ξημερωθηκε να του αλλαζει κρυες κομπρεσες στο
λαιμο και να του κανει βελονισμο. Κι ομως την επιασε*

*απελπισια. Και την αλλη μερα σαν μαζεψε τα πραγματα της και
θα πηγαινε να γνωρισει την αλλη μερια του Ηρακλειου και θα
πηγαινε για μπανιο μετα στη θαλασσα,αποφασισε οτι ηθελε να*

πεθάνει. Αποφασίσε ότι θα πνιγόταν. Είχε άνεμο 4 μποφορ και η θαλάσση ήταν πραγματικά αγριεμένη. Και αποφασίσε με τέτοιες συνθήκες να μπει όσο πιο βαθιά γίνεται και να χαθεί στα κύματα. Χωρίς να λογαριασει, μέσα σε μια κρίση εγωισμού, ότι εκείνος θα πεθάνει από τον καημό του, όταν την έχανε. Και διαβαινοντας ένα παρκο αναψυχής, είδε μια κουνία, από αυτήν που κουνιούνται τα παιδιά. Κι έβαλε στο ίντερνετ το τραγουδι "το παρτυ", ανέβηκε στην κουνία και αποφασίσε να το ακούσει. Και το άκουσε τρεις φορές, καθώς έκανε κουνία, και έκλαψε η ψυχή της και ξέσπασε ο πόνος

που ενιώθε, επειδή της αρρώστησε, και δεν πέθανε. Μοναχά συνέχισε να του κάνει θεραπείες για να συνέρθει. Του έβαλε όμως στην ψυχή την αγωνία και την σκέψη ότι μπορεί και να την χάσει. Και για ένα μήνα έκανε τα πάντα για να την αποτρεψει από κάθε σκέψη και να την στηρίζει σε κάθε δυσκολία της. Γιατί τέτοιος άνθρωπος ήταν ο Χρήστος. Η μαύρη τρυπά, το χωροχρονικό συνεχές, η δημιουργία πάνω από τα σύννεφα, εκεί ψηλά τον ουρανό, τραβήξε και πάλι την ακμή της πίσω στην Κρήτη, επιστρέφοντας πάλι εκεί. Τότε που στον ουρανό υπήρχαν μόνο πουλία. Και τότε και τώρα. Και κάθε φορά που ένας άνθρωπος αρρώσταίνει και βιάζει ένα παιδί, και το καταστρέφει για μια ζωή, και μαζί με αυτό καταστρέφει και κάθε ψυχή που αυτό το παιδί θα τύχει να αγαπήσει όταν μεγαλώσει, κάθε μελλοντικό

του συντροφο. Και τότε και τώρα και πάντα υπάρχουνε δημιοί. Μόνο που τότε ήταν επίσημη δουλειά και τώρα είναι ανεπίσημη διαστροφή. Ποσες ζωές εφύγαν από την κακία των ανθρώπων, ποσοί αυτοκτονήσαν και ποση δύναμη θέλει για να στηρίξεις ένα τέτοιο θύμα; Τα φώτα της νυχτας τα πολλά γυρεύανε να βρουν παρηγορία μες στο χορτάρι. Χωνόταν κι αγκαλιαζόνταν μαζί να κυλίστουνε πάνω στο χώμα. Κι είναι τα

φωτα που τουτο μπορουνε να κανουνε. Στης πλατειας της
μεγαλης το αρχιτεκτονημα με την κυματιστη τη στεγη,ζωη
τραγουδανε στον κοσμο οι τεχνες. Ανυψωνοτανε θρασυ τα γηινα
περηφρονωντας και τα μικρα. Ανυψωνοταν πιο πανω απο τα
ανθρωπινα. Με τα καταστηματα και τις σκαλες του,με τις
πινακιδες,πολυτελες,αρχοντικο και

περηφανο στον κοσμο επανω και στην αρρωστια δεν γυρευε να
σκυψει. Περηφρονωντας την αδυναμια,και τον θανατο,καθως
εφτανε ψηλα στον ουρανο και στον καθαρο αερα,και
περηφρονωντας τα βραχια απεναντι πανω στο κυμα. Τα
βραχακια τα διασπαρτα στον γυαλο,τα αγρια που αποβιβαζοταν
και ορμουσαν προς την πολη οι πειρατες. Δεν το νοιαζει της
πλατειας το ψηλο το πονημα,γιατι εχει φωτα. Ειναι ψηλο και
λουζεται και στο φως του πρωινου. Και προς αυτο ξερει πως οι
ψυχες τρεχουν των καλων ανθρωπων. Προς το φως. Με τη
σειρα του που τα χει. Με τους οροφους του ψηλα ψηλα
μηδενιζοντας. Στους αιωνες τους παλιους,σειρα το ανακτορο
ψηλο και περηφανο κι αυτο με τις φωτιες τη νυχτα,για
φωτισμο,τους πυρσους και τις δαδες,να αναβει τη νυχτα

των ενετων αρχοντων,την περηφανια και την περηφρονηση προς
τον κατακτημενο φερνανε λαο. Αυτον που καθυποταξαν με την
βια και τον πελεκυ. Να ψαλλουν τωρα οι φωτιες την αδυναμια
την υπεροχη της δυναμης του κατακτητη και της αδυναμιας του
κατακτημενου,που μονο εκει η πραγματικη βρισκεται δυναμη.
Κι απεναντι το κτιριο το ταπεινο να μετραει τις πληγες του,σαν
τον λαο τον κατακτημενο. Φτωχο,χλωμο,πονεμενο και ταπεινο
σαν το φεγγαρι,που δεν φτανει την λαμψη την εκτυφλωτικη του
αστεριου της μερας,σαν χανεται μες στου φθινοπωρου τις
νοτισμενες νυχτες,κρυφοκοιταζοντας και παραφυλλοντας πισω
απο τα ταπεινα τα παραθυρια τα λαξεμενα μεσα στην πετρα.
Σαν ηρθε του Σεπτεμβρη η νυχτα,μετα το

δραμα του καλοκαιριου,και απλωσε τα χερια του το κτιριο,σαν
κι ηθελε ανθρωπος να γενει,που τεντωνεται να φτασει του
βουνου πανω το προσωπο φευγοντας. Απομακρυνθηκε κι εκρυψε
το φεγγαρι που δυναμη δεν ειχε να το φτασει. Να το πιασει. Να
το γεμισει με τ.ασημι του. Κι εφυγε ετσι απλα το ταπεινο φεγγαρι
ξεχνωντας,μεσα στην αλαζονεια του. Κι ομως δεν μετακινηθηκε
στ.αληθεια,μα εμεινε καρφωμενο εκει με την ψυχη του. Σαν
πετρα του ασβεστολιθου που τις φωνες κραταει,ζωντανευοντας
την ιστορια και την αγαπη δυο ανθρωπων. Νικητης και
τροπαιουχος ο αιωνας των πεντακοσιων αλλων αιωνων της
ενετοκρατιας,πετυχε μονο να κρατησει την αξιοπρεπεια του και
προλαβε μονο να αναρωτηθει για τα αισθηματα των
κατακτημενων,που εγινε ο πονος τους μια

ακομα συνηθεια,και εχαναν την ζωη τους κατω απο το σπαθι με
του χρονου το περασμα. Και προλαβε να χαρει το θαυμασιο της
Κρητης,το ακεрайο τοπιο και μαγεμενος απ.αυτο να κοιταζει
ερωτευμενος αυτην την υπεροχη φυση. Πετυχε να κατακτησει
και να κατακτηθει ζηλευοντας για κατι που ητανε μονο
προσωρινα δικο του. Δανεικο το πηρε απο την προσεγγιση του
μεσα και πανω απο την θαλασσα,τρεχοντας να αρπαξει,κι
απορημενος κοιταγε ο γλαρος που στη θαλασσα κολουμπουσε και
για τις ψυχες των ανθρωπων αναρωτιοταν. Μερα της
κατακτησης και μηνες μετα μετρωντας. Απο την Ανοιξη,στο
Φθινοπωρο φυλλομετρωντας το κιτρινισμα της φυσης. Φεγγαρι
του Σεπτεμβρη στο βαθος του οριζοντα. Κι υστερα νυχτωσε. Ενα
φεγγαρι καρφισωμενο στον ουρανο

ολογυμνο τα μεσανυχτα,ακροβατει στη οχθη της σιωπης
του,αφουγκραζεται πισω απο τους τοιχους τις ψυχες των
ανθρωπων,υπομονευοντας την ασαλευτη μοιρα του,σκυβει απο
το μπαλκονι της νυχτας,κρυβεται στους ισκιους και στις
φυλλωσιες,νυχτοπερπαταει στα ερημα δαση,στην πολη,στα

λιμανια,βαρια τα βηματα του ταξιδευει και κλαιει την ερημια του,το εκτυφλωτικο σκοταδι το πληγωνει. Ολο που ονειρευεται ν.ανοιξει τα ματια του στο φως. Να ζαλιστει με την γλυκια πνοη του ανεμου στον ουρανο,να ακολουθησει τα κυματα της ατελειωτης θαλασσας και χειρι χειρι μ' εναν ξεκουραστο ηλιο,να κανει το γυρο του κοσμου. Μα σαν υψωνεται το σωμα,της μεταξενιας αυγης μαζευει την πληγη του,τυλιγεται στα παγωμενα του πεπλα και πνιγεται στο μαυρο παραπετασμα πνιγοντας μαζι του τα

ονειρα μας. Χρόνια εκατον πενηντα μετα,εριξε σε ερειπια παλατια και κτιρια,και τα περηφανα και τα ταπεινα και εκκλησιες,αυτο που οι ανθρωποι δεν μπορούν να ελεγχουν. Το κοντινο και το μακρυνο,το πανω και το κατω απο της γης το φλοιο το τρεμουλο,εκεινο που κανει το χωμα μπρος και πισω και πανω -κατω να παλλεται και να αποχωριζει τα σπιτια απο το χωμα του και να τα ριχνει στα θεμελια τους πανω και γυρω,σκορπιζοντας τις πετρες τους. Ο σεισμος του 1508 στο Ηρακλειο. Κι εριξε της αλαζονιας το κτισμα και της αμαρτιας κι ηρθαν οι ανθρωποι στην αναγεννηση και χτισανε πιο περα,αλλο κτιριο,μαρμαρινο και σκαλιστο,με τις μαρμαρινες γιρμαντες,τους μικρους και μεγαλους κιονες στη βαση του και την μυτερη του στεγη,τις δεησεις και

τις ικεσιες να ανεβαζει. Κι εγινε μια λεσχη,μια συναθροιση των πολιτων. Των ενετων η λεσχη. Με τις μεταλλικες στο σημερα στρογγυλες προτομες,επιφανων ανθρωπων. Απο το τοτε ως το σημερα. Και εκει απεναντι ,κι απ' εξω εκει,απ' του ανακτορου της θλιψης στραβωναν των δεντρων οι κορμοι και περιστρεφονταν τα κλαδια,συστρεφονταν,οπως τα μελη των βασανιζομενων εκει περα,απο την ηλεκτρομαγνητικη ακτινοβολια,που ειχε σημαδεψει την περιοχη και ραδιενεργεια εβγαινε απο τα κυτταρα του συμπαντος,που θρηνοουσε για

τοσους αδικους και ασκημους θανατους. Κι αλλα απο εκεινα της φυσης αναπτυσσονται κανονικα,κι αλλα στρεβλωνονται επηρεαζομενα. Και σκιαγμενα εφευγαν απο εκει τα πουλια. Σκιαγμενα μες στην επομενη ανοιξη τα φυλλα σαλευανε στο ακουσμα οτι η Βενετία θα εστελνε εναντιον τους στρατο να καταστειλει την επανασταση. Και να πως εγινε τouth η ιστορια,να πως καταληξε αυτη η επανασταση. Ανοιγει βιβλιο και αφηγεται τα γεγονοτα της και το πως φτασαμε ως εδω. Ενω οι Ενετοι ζητησαν την βοηθεια του Παπα και αναζητουσαν συμμαχιες και στρατο χιλιαδων ανδρων ετοιμαζαν και γαλερες πολεμικες, οταν τα νεα αυτα εφτασαν στον Χανδακα,επεσε διχογνωμια αναμεσα στους αρχηγους και επικεφαλεις της επαναστασης,και ο Τιτος Βενιερ,που ειχε διοριστεί διοικητης των Χανιων προσπαθουσε να κρατησει την ενοτητα. Κι ετσι καπως στις 7 του Μαη του σωτηριου ετους 1364,εφτασε ο στολος των ενετων στο λιμανι του Χανδακα προσεγγιζοντας απο τα δυτικα.

Για να φθασουν ομως σε αυτο το σημειο,οταν εμαθαν τα νεα για την επανασταση στην Κρητη και μετα το πρωτο σοκ,πρωταντικριζοντας τα νεα δεδομενα,και μετα την αποτυχια των διαπραγματευσεων για ειρηνικη επιλυση και παραδοση των επαναστατων,οπου οι τρεις απεσταλμενοι της Βενετίας,δεν πατησαν καν το ποδι τους στη γη,μετα την απειλη οτι θα αποκεφαλιστουν και εφυγαν απρακτοι απο το λιμανι για πισω, αποφασισαν να στειλουν αλλους πεντε πιο επιφανεις πολιτες για να διαπραγματευτουν ξανα. Κι οχι απο διαθεση κατανοησης προς τους κατακτημενους,αλλα απο πονηρια και φοβο,μετα τις αποτυχιες που ειχαν και οσους ανδρες εχασαν σε ολες τις αλλες εξεγερσεις. Μα κυριως για να μην πληγωθει αλλο το γοητρο της γαλονοτατης δημοκρατιας,πως δεν μπορουσαν τις

κτησεις τους να κρατήσουν υπο την εξουσία τους. Αυτή τη φορά οι επαναστατες τους αφήσαν να αποβιβαστούν, αλλά για να τους εξευτελίσουν τους έβαλαν να περάσουν κάτω από μια ανθοστολιστή ασπίδα με την επιγραφή γραμμένη ως εξής; " Ζητώ η αυτονομία Κρητική πολιτεία". Και με την σημαία του Αγίου Τίτου επάνω. Και με φρουρά τους πήγαν μέσα στην πόλη ενώ ο λαός εκραυγάζε ότι δεν θέλουν τους Ενετούς, δεν θέλουν ξένη κυριαρχία, μοναχά την δική τους γη να είναι λεύτερη. Κι έτσι τρομαγμένοι μπήκαν στην αυλή του μεγαρού όπου ο Μαρίνος Γραδενίγος και οι δέκα σύμβουλοι του τους περίμεναν, κι αναρωτιόταν αν καταντήσουν κι αυτοί να φυλακιστούν μαζί με τον ενετό αρμοστή Δανδόλο, που ήταν ήδη αιχμαλώτος τους. Κι όταν τους υποδεχθηκε ο πρόεδρος της επαναστατικής κυβέρνησης, καθισμένος μπροστά σε μια τεράστια εικόνα του Αγίου Τίτου στολισμένη με αργύρα καντηλία κι όταν οι πρεσβευτές προσκύνησαν, ο κόσμος ξέσπασε σε επευφημίες. Της αλαζονίας και της εξουσίας η δύναμη καταστρεφοντας στην αλήθεια και τις δύο πλευρές. Και πήραν απάντηση στην πρόταση για παραδοχή, ότι οι εξεγερμένοι και ελεύθεροι κρητικοί και ενετοί, θα υπερασπίζοντας μέχρι θανάτου την ελευθερία του νησιού και την ορθοδοξία, που είχε στο μεταξύ εξαπλωθεί και προσηλυτίσει πολλούς. Και έτσι εφύγαν και αυτοί απράκτοι. Κι από την οργή των κατακτητών για το θράσος των κατακτημένων και την απόφαση της συγκλήτου σταλθηκε διπλός ενετικός στόλος ο οποίος επέλεξε στην Κύπρο και την Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου και προσέγγισε και σταθμεύσε στη Σητεία.

Κι ούτε νερό δεν είχανε σαν έφτασαν οι ναύτες του στόλου, κι ούτε σταγόνα δεν τους έδωσαν οι κάτοικοι, όταν αυτοί αποβίβαστηκαν στο νησί. Κι έτσι διέρεσαν τον στόλο στα δύο, στον κυπριακό και αιγυπτιακό, ανάλογα με το από που είχαν

αποπλευσει. Και η δευτερη επειτεθηκε στα τειχη,ενω η πρωτη διαλυθηκε,καθως την ετρεψαν σε φυγη και μαλιστα λιγοι αγωνιζομενοι. Λυσασμενη η μητροπολη της Βενετίας,μαθαινοντας τα νεα,και φοβουμενη οτι θα μπορούσαν κι αλλες κτησεις να εξεγερθουν κατα της κυριαρχιας της,απεστειλε γραφη και εγκυκλιο σε ολα τα κρατη κατηγορωντας τους κρητικους σαν αιρετικους και αχαριστους. Ο παπας και βασιλιαδες ελαβαν την επιστολη εκτος απο τον τελευταιο βυζαντινο αυτοκρατορα τον

Κωνσταντινο Παλαιολογο,που δεν του εδειξαν εμπιστοσυνη. Δεν μπορούσαν να βασιστουν στη βοηθεια του,για να καταστειλουν τους ετερους ελληνες. Τον Μαρκο Γραδενιγο και τους ακολουθους του,τους καταδικασε ως προδοτες και απαγορευσε να τους εφοδιαζουν με τροφιμα με οποιονδηποτε τροπο. Κανένα φιλικο πλοιο προς την Κρητη δεν θα εβρισκε λιμανι να σταθει σε ενετικη κτηση,ελεγε η εντολη. Οι επαναστατες παλι,αρχισαν να θωρακιζονται. Ολοι εδωσαν οτι ειχαν,κι οι γυναικες τα κοσμηματα τους,και μαζευτηκε στρατος 10.000 ανδρων και ιππικο και 4 ναυτικες τριηρεις. Και τα φρουρια και τους πυργους επισκευασαν. Κι ομως εχασαν το μεγαλυτερο οπλο τους,που ηταν η ομονοια. Υπηρχαν και στρατιωτες

μισθοφοροι αναμεσα τους,με μονο ιδανικο το χρημα. Η εξουσια δοθηκε στον Γραδενιγο και απεστειλαν τον Ιωαννη Καλλεργη,να φυγει απο τον Χανδακα και να παει σε αλλα μερη που υπηρχαν βιαοπραγιες και ηταν απαραιτητη η παρουσια του. Κι αυτος εξαγριωμενος και απο την φυση του βιαιος,και παρεξηγημενος απο την σταση αυτη των συνεπαναστατουντων μαζι του,σκορπισε τον τρομο,τον πανικο και τον θανατο κι απο προστατης της επαναστασης,εγινε ο φοβος και ο τρομος των ανθρωπων. Καθως η προδοσια υπηρχε παντα στους ανθρωπους, κι οσους επιαναν οι ενετοι απο τους κρητικους

επαναστατες,τους ελιωναν στον πονο των μαρτυριων,τοτε ηταν που κι αυτος ο φοβος επεδρασε κι εκανε τον Καλλεργη απο υπερασπιστη της επαναστασης,να το παρακανε κι οσους

θεωρουνταν υποπτοι για προδοσια στους ενετους,θανατωνονταν και τα υπαρχοντα τους καιγονταν. Κι ηταν μαζι του κι ανθρωποι οι οποιοι εκμεταλλευτηκαν αυτην την κατασταση,και κατηγγειλαν σαν ενετοφιλους και ανθρωπους που ηθελαν για δικους τους προσωπικους λογους να βγαλουν απο τη μεση. Ετσι καπως μαζι με τους πραγματικα προδοτες χαθηκαν και αλλοι που δεν εφταιγαν. Και επεδρασε η ληστρικη φυση των ανθρωπων,που φτωχοι και ξεριζωμενοι,εκαναν λεηλασιες σε ολους οσους μπορουσαν,με την δικαιολογια της επαναστασης,σε πλουσιους,αλλα και σε αλλους που δεν ηταν πλουσιοι. Κι ετσι ξεφυγε η κατασταση απο τις διαστασεις τις πραγματικες τις οποιες θα επρεπε να ειχε παρει. Κι ηταν αραγε αυτη η αμαρτια της σφαγης,που οταν τον εσερναν

αλυσοδεμενο,αφου τον ειχαν πιασει απο το Ρεθυμνο στο Χανδακα,πληρωνε,καθως στο συμπαν γραφονταν με αστρικα γραμματα η φραση " Μαχαιραν εδωσας και μαχαιραν θα λαβεις";. Που στρατος ποτε κανεις μεσα στον αιωνα χριστιανικος δεν ακολουθησε αυτην την συμβουλη ενος Θεου. Ακομα και μετα την ρηση του βασιλια Δαυιδ στον ψαλμο " Η αμαρτια μου ενωπιον μου εστι δια παντος". Ετσι πηγε αυτος ο αρχηγος,ο ανδρας ο δυναμικος και αδιστακτος,ο ατρομητος. Γιατι καποιο δακρυ που ειχε μεινει πισω απο το δρομο που χαραξαν οι θανατωμενοι εγραφε αυτην την φραση " Η αμαρτια μου ενωπιον μου εστι δια παντος". Κι ακομα στο σημερα δεν εχει γινει παραδειγμα για μια ειρηνικη ζωη χωρις τον πολεμο. Και τα δεινα του φυσικα. Παγίδα στηθηκε απο τους ιδιους τους υπολοιπους επαναστατες που εμειναν πισω στο Χανδακα θελοντας να τον πιασουν και να τον σταματησουν. Καθως οταν

του γυρεψαν να σταματήσει να γυρνα τις κρητικές επαρχίες και να κάνει εκκαθαρίσεις,εκείνος αρνήθηκε επανειλημμένα. Στην επαρχία των Χανίων το φεγγαρι μέσα στη νυχτα,που στα ματια του καθρεφτίστηκε στο βλέμμα του,είδε μια κοπελίτσα δεκαπεντε ετών,που ήταν κορη ενός παππα και την είχαν αρραβωνιάσει με έναν ελληνα αλλά που είχε ιταλική καταγωγή. Αλλά την περιουσία του ιερέα την είχε βάλει στο ματι κι ένας κρητικός,που θέλησε να την παντρευτεί. Αυτός κατηγγείλε το προξενιο στον Καλλεργη,οτι ήταν αποτελεσμα προδοσίας και ενετοφιλίας. Και εκείνος διατάξε και απηγάγαν την κορη και δυο βδομαδες

μετα,παρα τα παρακαλία του πατέρα της,την παρέδωσε να την παντρευτεί αυτος που είχε κάνει την καταγγελία και παρα τον πονο και την δυστυχια που με το κλαμα της εξέφραζε η ίδια η κορη. Κατοπιν αυτου επικρατησε γενικη αναρχια,και σφαγες κι άλλες αδικες. Και έγιναν λεηλασίες ακομα και στα ιερα σκευη των μοναστηριων απο ανθρωπους που ξεχασαν πως ήταν κι αυτοι χριστιανοι και ορθοδοξοι. Σαν είχε λοιπον ο Καλλεργης αγαπητικια μεγαλη στην πολη το Ρεθυμνου,που με τα ξεπλεκα μαυρα μαλλια της μπροστα στο ενετικο λιμανι με τα φωτα χαμηλα που χρυσιζαν και τον μαγεψαν. Κατεκτησαν την καρδια,το μυαλο και το κορμι του. Κι εκείνη η πλανευτρα,η επαγγελματίας της αγαπης σκλαβωσε την ζωη του και την αγαπησε πολυ. Αυτος ο αγριος

επαναστατης,ο σκληροτραχηλος,εγινε ενας φλογερος εραστης,παραδομενος στα καλλη της. Εκει που στα ρηχα της η θαλασσα νυχτωνει και το νερο της βρεχει την στερια και την αμμο,χαιρετιζοντας τα φοινικοδεντρα που πολυ δεθηκαν αναμεταξυ τους σειρα,κι ουτε ο ανεμος που τα κουναγε και σαν χορος αεναος τα φυλλα τους κουνουσε,ηρθε μα δεν μπορούσε να ταραξει την ηρεμια της νυχτας με τον θορυβο του. Ψηλα

*σηκώθηκε το συννεφο,τον ήλιο να χαιρετίσει,κι ήτανε μερα
ακομα σαν εμπαινε στην καμαρη της και το ξημερωμα τους
εβρισκε να κοιμουνται αγκαλια ακομα,μετα την νυχτα του
ερωτα. Αυτηνης ο αδερφος,που ηταν υπαξιωματικος σε ενα απο
τα στρατιωτικα*

*ταγματα που την εδρα τους στο Ρεθυμνο,και πηρε χρηματα για
να προδωσει αυτον τον εραστη της αδερφης του,τον Ιωαννη
Καλλεργη. Στο υπογειο του εκρυψε δωδεκα στρατιωτες και οταν
ο Καλλεργης με δυο συνοδους του ηρθε γυρευοντας την αγαπη
της γυναικας,του ριχτηκαν και τον συνελαβαν κι αυτον και τους
αλλους δυο και τους οδηγησαν σιδεροδεσμιους στο Χανδακα. Τι
να περνούσε απο το μυαλο του στο δρομο του μαρτυριου,τι θα
περνούσε απο το μυαλο καθε αντρα στη θεση του; Προδομενος
απο την αγαπη,σαν αλλος Σαμψων απο τα χερια της συγχρονης
Δαλιδα,ζητωντας μονο την αγαπη και τον ερωτα,πηρε αντι για
χαδια και φιλια,τα σιδερα στα χερια και τα ποδια οταν τον*

*εδεσαν. Με χερια τρεμαμενα εκεινη και με φλογισμενα χειλη του
εδωσε ενα τελευταιο φιλι κι ειδε τον πονο και την απορια στα
ματια του,πριν τον συρουν εξω στο δρομο,οταν τον εσυραν εξω
απο το σπιτι της. Το φιλι της προδοσιας,θαρρεις,του
αποχαιρετισμου,καθως αφησε να τον στείλουν στο θανατο. Κι
οταν εφτασαν στον Χανδακα, τον ειδαν
ταλαιπωρημενο,βρωμικο,κουρασμενο, ισως και να σκεφτηκαν
το μεγαθος της δικης τους προδοσιας και συνεργασιας με τον
εχθρο κι ενω δεν ειχαν σκοπο να τονε συρουν σε δικη,η
αντιδραση του,γιατι ειχε θαρρος κι ηξερε οτι ο στρατος ηταν
αφοσιωμενος σε αυτον, κι ο πονος της προδοσιας της αγαπης, κι
η ταλαιπωρια που ειχε περασει,τον εκαναν να εξοργιζεται κι ετσι
οταν τον εφεραν μπροστα στο*

*συμβουλιο,δεν δεχτηκε να γονατισει και να προσκυνησει,οπως
του ζητησαν,μοναχα γρυλιζε φιμωμενος σαν πληγωμενο αγριμι*

κι όταν τον ελευθέρωσαν από την φιμώση,αρχισε να βρίζει τον κυβερνήτη και άλλους. Κι έτσι αποφασισαν και τον εκρίναν αξίο θανάτου δια πλειοψηφίας και τα ξημερώματα της επομένης μερας,τον εριξαν από το παραθύρο με το κεφαλι προς τα κάτω να καρφωθεί πάνω στις στημένες λογγες των στρατιωτών που στεκοταν ακριβώς από κάτω και έτσι τρυπώντας το κορμι του τον θανάτωσαν. Για δεύτερη φορά στο δουκικο παλατι απ.εξω σκοτώναν έναν άνθρωπο με τέτοιο τρόπο,κατα τη διάρκεια αυτών των δυο διαδοχικών επαναστάσεων. Και το αίμα του που κυλήσε,ποτίσε το χώμα και μέσα στη νύχτα θρήνησαν τα μαυρα πουλια την

προδοσία αυτή του ερώτα,του αγώνα και της πατρίδας. Προχώρουσε η μερα,ανασηκωνοντας τα βλέφαρα της από απογνώση και το κρυο ερχοταν καθώς μια σκουληκοτρυπα που είχε σχηματιστεί από την εκτέλεση αυτή,ερίχνε το κρυο της μέσα από τα μαγνητικά ρεύστα της απορίας και το κρυο του σκοτεινού υλικού της,και το συμπαν προχώρουσε κι αυτό διπλά στη νύχτα,κρατώντας της παρέα. Και μέσα στα σπιτία αγρία εβράζε το νερό του φαγητού μέσα στο αρχαιο τσουκαλι,από την φωτιά κι εξατμιζοταν στον αέρα ενός ακόμα δειπνου. Συνάντηση είχε μετά με τα φωτα του δρομου και της από την αρχή ορισμου της ανθρωπινής φύσης. Ερωτηματικο και απορία για την

αντιφατική φύση της ανθρωπινής υπαρξης,που δεν συμβαδίζει με το υλικο γιγνεσθαι και την εκφραση του συνηθισμενου. Οπου το δέντρο δεν ξέρει πως να κινησει τα κλαδια του στην αρχική συνάντηση,ακουγοντας τα τραγουδια των ανθρωπων και την εικονα περα την αργη και θολη μέσα στην υγρασια. Και ρώτησε το νερό στην οχθη πως το ονομα του πήρε και πως επρεπε να κινηθει και δεν είχε το νερό απαντηση. Κι απεναντι τα χτισματα του χθες και του σημερα σκιες κρυβοντας,μην μποροντας κι αυτά να δωσουν απαντηση στα γιατί της προηγουμενης

μερας,στο γιατι να υπαρχει καταπιεση,γιατι να υπαρχει κατακτηση και γιατι να υπαρχει επανασταση. Κι ειναι σαν να βαριεται ο ανθρωπος την ειρηνη του και συναντιεται με το κοκκινο και το μαυρο,με το αιμα και το σιδερο,με την

αναμνηση και το παρον,για να σπασει με τον θανατο την ανοια της ειρηνης και της γαληνης. Ποιος σκεφτηκε να αναρωτηθει αυτο το γιατι και το τι πρεπει να κανει μετα. Και ποια θα ηταν η συνεχεια. Παγωσε ο χρονος ο φιλος,που το χερι της μοιρας οδηγει,μεσα στα καμμενα σπιτια και τους αγρους ολων εκεινων που δικαια και αδικα ειχαν ξεκληριστει και γραφτηκε αυτη η αδικια πανω στο χαρτι της κατηγοριας και της καταδικης που αναρτηθηκε την ιδια μερα,οταν το φως του ηλιου επεσε πανω στο τοιχοκολλημενο χαρτι με το γιατι της εκτελεσης αυτης. Κι εμεινε πιο περα ερημη η εκκλησια του αγιου Τιτου που καποτε ελαμψε με τους ορκους,τις φωνες και τη δυναμη των φλογερων πατριωτων που ξεκινουσα την

επανασταση. Κι ο κοσμος δυσारेστηθηκε απο την αναρτημενη κατηγορια της προδοσιας για τον στρατηγο και γυρω απο την πλατεια,που θα στοιχειωνε τη σκεψη ανθρωπων πολλων, συγκεντρωθηκαν αποκλειοντας το ανακτορο,το παλατι της αμαρτιας,τα γυρω στενα και τονδρομο προς την προκιμαια. Και χωρικοι απο τα προαστια συγκεντρωθηκαν και μπηκαν κι αυτοι στην πολη,την ειδηση σαν εμαθαν. Αλλοι ηταν υπερ της εκτελεσης κι αλλοι κατα και τελικα επιτεθηκαν προς το ανακτορο,που μεσα βρισκοταν το συμβουλιο που εκτελεσε τον Καλλεργη. Το δευτερο κυμα επιθεσης ηταν αγριότερο και σκοτωθηκαν πολλοι. Κι ετσι και με αλλο αιμα σφραγιστηκε αυτη η μερα. Απο τους νεους ταφους που θα ανοιγοταν μεσα στις ωρες που θα ερχοταν, το συννεφο της συμφορας και της εκδικησης,που μονο

εκείνο το γερασμένο δέντρο, που εγείρε από την περιδύνηση της ενεργείας μαυρής τρυπας που αορατή, ξεπηδήσε μέσα από αυτήν την σφαγή, από την ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία. Και σκεπάσε με τον καπνό του θλίβερα τις σκηνές των ξαπλωμένων νεκρών θυμάτων. Και μέσα στο συμβούλιο σφαχτήκανε καθώς ο εβδομήνταχρονος Γραδινικός θανατώθηκε με μαχαίρι. Και έτσι φάνηκε πως οι αιώνες δουλείας που είχαν προηγηθεί, είχαν τόσο πολύ σημαδεψει τις ψυχές των σκλαβομενών, ώστε να μην μπορούν αυτοί να διαχειριστούν μετά την επανάσταση την ελευθερία τους και να κρίνουν και να διοικήσουν. Η καμπάνα της εκκλησίας λοιπόν, που την άλλη μέρα στις 15 Οκτωβρίου του 1363, σημάνε για τις δύο κηδείες, χτυποντας λυπητέρα, σημάνε και την αρχή του τέλους αυτής της πρώτης προσπάθειας για ελευθερία. Ο λαός κηδεψε τον πρωτεργάτη Καλλεργή με τιμές και σπαραγμό και εβγάλαν και εγκωμιαστικό λόγο πάνω στο μνήμα του. Ενώ πάνω στον τάφο του άλλου θυμάτος, λειτούργησε, από το χέρι της μοίρας, ο ιερέας που την κορή του είχε απαγάγει ο Καλλεργής. Κι όταν μέσα στο βράδυ ετρεξε και πάλι το φαντάσμα της αδικίας, και εφυγε από το σπιτί να καθήσει μετά τον καυγά πάνω στη σκάλα, χαλαρώνοντας τη συνειδηση του ερχομού, που ξανά εφερνε τις μνημές του αέρα, ήθελε να ψαλλει, σαν να μην είχε τίποτε συμβεί, τον ύμνο τον αιώνιο που εγραψε με μπογιά του κοκκινού πάνω στο ξύλο την φράση "Το πεπρωμένο φύγειν αδύνατον", πάνω από το λιμάνι κι απεναντί από τον φάρο, που το φως του, όχι

δεν εβλεπαν οι άνθρωποι, γιατί δεν είχαν μάτια να δουν, και μοναχά τα συννεφά κραυγαζαν την αλήθεια, που εκείνοι δεν μπορούσαν να διαβάσουν στο φως του. Την άλλη μέρα, καθώς ο χώρος και ο χρόνος είχαν διαταραχθεί ανεπανορθωτά, έγινε σεισμός μεγάλος και καταστρεπτικός και στο Χανδακά, που εκτελεστήκαν τόσοι άνθρωποι μέσα σε μια μέρα μα και στο

Ρεθυμνο χτυπησε,που έγινε η προδοσία του Καλλεργη,που ανεξαρτητά με το τι είχε κάνει,οι άνθρωποι δεν είναι δικαστές και κυρίαρχοι των ανθρωπινων ζώων,για να αποφασίζουν αυτοί αν μια ζωή θα συνεχιστεί ή όχι. Εξω από το παλάτι της αμαρτίας θολώσε η ατμόσφαιρα,καθώς ήταν το σύννεφο της ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας που είχε εξαπλωθεί. Κι ύστερα μαύρα σύννεφα μαζεύτηκαν,και το βράδυ ξέσπασε

καταιγίδα. Η γη που ακτινοβολήθηκε από τις πράξεις των ανθρώπων,αλληλεπιδράσε,οπώς πάντα γίνεται,τεχνητά ή φυσικά,με τον ουρανό και έριξε βροχή να ξεπλύνει θάρρεις των ανθρώπων τη βλακεία και τις αμαρτίες. Κι η μόνη δικαιολογία ήταν του Μεσαιώνα το σκοτάδι και η αγνοία. Τότε. Αλλά σήμερα; Σήμερα ποια είναι η δικαιολογία,σήμερα,οταν ίδια έργα επαναλαμβάνονται;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Και πιο περα μετα,μεσα στη νυχτα η κορη η λευκη,το φαντασμα,η καταχνια,η κορη με τα μαυρα η μαγισσα να παιρνει τις ανθρωπινες ψυχες. Κατατρεγμενη και σημαδεμενη εγινε αγγελος του θανατου και της σιωπης που ποτε δεν εστερξε ανθρωπος να κοιταξει. Μεσα στη ροδια και διπλα στο μαρμαρινο λιονταρι της λोटζια κι ως κατω στην προκυμια του Ρεθυμνου,ετοιμαζοταν να χτυπησει με τα μαλλια της μπλεγμενα μεσα στα κλαδια. Και σκαρφαλωσε καθισμενη πανω στην επιπεδη οροφη και μολις ξεχωριζε απο το αετωμα,στα ματια των περιεργων που κοιτουσαν το ενετικο κτισμα μεσα στη νυχτα.

Μεσα στο κυμα το κλειστο πιο περα ηρθε κι εγλυψε ο γυαλος κλαιγοντας στο αραξοβολι να θυμηθει την καταστροφη και τη δικη του αιωνιοτητα. Στην θαλασσα κατεβηκε κι η αμμος πιο κει με τον γλαρο και το κοκκινο αποτυπωμα του αιματος σταθηκε να μυρισει πιο μετα τα χναρια της ανθρωπινης ανοησιας,που δεν μπορούν να κρατησουν το καλο και μονο το κακο προσκυνανε και συχνα χωρις συναισθηση του τι κανουν,το ακολουθουνε.. Τιμια πληρωμη,δινει το συμπαν,για το μαχαιραν εδωσες και μαχαιραν θα λαβεις. Κι εκει,πιο πριν καποιοι απο τους επαναστατες αιχμαλωτισαν ενετους και εκαψαν τα σπιτια τους και οτι ειχαν. Κι υστερα εκεινοι με τη σειρα τους,αιχμαλωτισαν επαναστατες που ειχαν καταφυγει στο τσιριγο,μετα την καταστολη της εξεγερσης,και τους πηραν αιχμαλωτους στα μπουντρουμια της Βενετίας. Γιατι δεν μπορεί η ανθρωπινη ψυχη να δειξει ανωτεροτητα και να μην κυλησει το σιδερο της βιας,παρα μοναχα να σερνεται στα χαμηλα και τα ασκημα,βουτωντας μες στον βουρκο την ψυχη της. Στο δρομο

σωρο οι πεθαμενοι κι απο τα πουργια τους πανω στο χορταρι,κοκκινισμενα απο το αιμα,σκορπισμενα νομισματα. Της εποχης τα χρηματα των συναλλαγων σταλμενα απο την Βενετία. Χαλκينو νομισμα που επανω τους ειχε απο τη μια χαραγμενη τη λεξη CANDIA και απο την αλλη τη μορφη ενος λεοντα με φτερα και σπαθι και φωτοστεφανο,καθιμενο σε συννεφο πανω απο το νησι της Κρητης. Και με διαμετρο γυρω στα 14 χιλιοστα.

Κι αλλα αργυρα με την επιγραφη soldino σαν τα μικρα σελινια που ειχαν τοτε στην Αγγλια. Κι εμελε αυτα τα μεταλλα,που τα μαζεψαν ανθρωποι,τροφιμα να αγορασουν,καπου να βρεθουν θαμμενα,σε χωμα,σπιτια,αγγεια,και να σωθουν στις μερες και τους αιωνες τους κατοπινους. Βρεθηκανε στα συγχρονα τα χρονια και γιναν εκθεμα και κομματι της ιστοριας και της αρχαιολογιας. Τα μεταλλα,αν και χτυπημενα,ταλαιπωρημενα,με τις εικονες τους φθαρμενες,ομως διατηρηθηκαν. Ουτε η σκονη των ανθρωπων που γι αυτο το χρημα σφαχτηκαν δεν εμεινε,και μειναν αυτα. Να θυμιζουν το "ου θησαυρησατε υμιν θησαυρους επι της γης". Κι ομως αυτα τα χρηματα,το εμποριο,οι κτησεις,οι αποικιες,η εξουσια που εφερναν περισσοτερο χρημα,ηταν το κινητρο των ενετων να καταπνιξουν αυτην την

εξεγερση. Να εξασφαλισουν τα κεκτημενα και το χρημα που εβγαζαν. Γι αυτο και γιναν ολα. Θαφθηκανε με τους σεισμους και πιο πολυ απ.ολους εκεινον μεσα στο 19ο αιωνα,ενα βραδυ Σαββατου της 30 Σεπτεμβριου του 1856 μ.Χ. Οπου 7,7 ριχτερ,κι εναν τρομερος σεισμος ισοπεδωσε τον Χανδακα και οτι ειχε απομεινει απο το ανακτορο του δουκα,το παλατι της αμαρτιας,που φυλαγε τα μαρτυρια τοσων αγωνιστων στα υπογεια και στο τμημα του ισογειου του. Σ.εναν ιδιο και μονοτονο χτυπο του ηλιου η αχτινα πανω στο ρολοι που φτιαχτηκε για κεινην και για το μεταλλο,ξεχνωντας των ανθρωπων τη δημιουργια,μετρουσε το χρονο και τις ωρες που οι

ανθρωποι αφηναν το σημαδι τους πανω στους αλλους και πανω στη γη. Μεσα στις νυχτας τη σιωπη εκρυβαν τα ξυλα που ειχαν σκαλιστει και στολιστει με χρυσο και σμυρνα και απο των ζων το σωμα φτιαγμενα,υπενθυμιζαν την κυριαρχια των αιωνων. Αυτο για το οποιο ανθρωποι και ζωα εδιναν τις μαχες τους,και μονο θαρρεις της μεγαλης λεσχης η μυτερη ακρη τους περηφρονουσε,γιατι δεν υπηρχε δικαιολογια γι αυτην την μαχη,γιατι δεν υπηρχε δικαιολογια γι αυτην την συμπεριφορα. Κι αν τα ζωα κυριαρχουνε το ενα πανω στο αλλο για την δημιουργια,οι ανθρωποι το κανουν για την περιγραφη. Κι ηταν εκει ενα κομματι επιχρυσωμενου ξυλου που επιβιωνε κατω απο την βροχη ρημαγμενο και πεταμενο,για να θυμιζει την ματαιοδοξια των φιλοδοξων ανθρωπων που σκοτωνονταν για την κυριαρχια της δυναμης και του πλουτου. Ξανα και ξανα ειπωμενο,οσες και οι μαχες αυτης της

επαναστασης,οσο και αυτος ο αλληλοσκοτωμος. Απο λαγουτο σε λαγουτο,κι απο την μια φωνη στο αλλο τραγουδι,κατω απο τα κιτρινα φωτα της αρχαιας φωτιας με την οποια φωτιζονταν οιδρομοι,να ξεχωριζουν απο το σκοταδι. Μερα και νυχτα συνεχιζοταν ο αγωνας,πηγαινοντας απο χερι σε χερι και απο σπαθι σε σπαθι. Μετα την καταστολη της επαναστασης στον Χανδακα,αυτη συνεχιστηκε απο τα παιδια του Λεοντα Καλλεργη τον Γεωργιο,τον Αλεξιο και τον Ιωαννη στην επαρχια του Μυλοποταμου. Κι απο κει στις ανατολικες επαρχιες του Λασιθιου και ως τα Χανια,εχοντας ουσιαστικα επαναστατησει ολη η Κρητη. Κι οταν νικηθηκαν και εκει,αποσυρθηκαν στα Σφακια και στον Αποκορωνο,και οι Ενετοι ανακαταλαμβανοντας τις περιοχες εριζαν στην πεινα για αντιποινα τους εναπομειναντες κατοικους,που δεν ειχαν παει με τους επαναστατες. Ο Καλλεργης και ο Μολινο,συνεληφθησαν και τους εστειλαν στο Χανδακα οπου τους αποκεφαλισαν στην

πλατεια των εκτελεσεων,καθως και πολλοι αλλοι επαναστατες ειχαν την ιδια τυχη. Ειχε πια μπει το 1367 και ειχαν περασει σχεδον 3,5 χρονια απο την εναρξη της επαναστασης. Οι γυναικες και τα παιδια τους κατεληξαν οι περισσοτερη στην μητροπολη Βενετία και στις φυλακες. Κι ηταν εκεινη η ειρωνια,για την πρωτη απο αυτες τις συζυγους,εκεινη την γυναικα του Λεοντα,που τον εχασε απο το κρεβατι και τον ερωτα,οχι μονο για την επανασταση,αλλα και γιατι ειχε ερωτευτει κι αυτος αλλη ενετη αρχοντισσα,και κατεληξε αιχμαλωτη. Ο ενας της γιος ο Ιωαννης,οδηγηθηκε μαζι με τον Τιτο Βενεριο και αποκεφαλισθηκαν στον Χανδακα. Καθως τους εριζαν στη φυλακη,γραφει η ιστορια οτι ο Βενεριος ειχε πληγωθει στο αυτι,και ζητησε απο τον φρουρο να του δεσει το τραυμα,εκεινος του απαντησε οτι δεν χρειαζοταν,προαναγγελοντας ουσιαστικα την ζωη που σε λιγο θα υψωνοταν στους ουρανους,πανω απο τα βουνα και τα δεντρα και των ανθρωπων τη δραση,και σε λιγη ωρα,τους εβγαλαν απο τη φυλακη και τους εκτελεσαν και αυτους. Καποιοι προδωσαν τους επαναστατες,κι ας ηταν κι αυτοι κρητικοι,καποιοι συνεληφθησαν και εξοριστηκαν και καποιοι ζητησαν συγχωρεση. Η αδυναμια της ανθρωπινης φυσης μπροστα στο

μαρτυριο και στο θανατο και στη δημευση της περιουσιας,κοινο γνωρισμα και αλλων καταπιεσμενων λαων,που με παρομοιους τροπους βασανιζονταν και εκτελουνταν,καθως απο χωρα σε χωρα της δυτικης ευρωπης,ειχαν μεταδοθει οι ιδεες για αυτες τις πρακτικες. Ο Αλεξιος και ο Λεων,τα εγγονια του Λεοντα Καλλεργη,σταλθηκαν και θαφτηκαν ζωντανοι στα μπουντρουμια,στις υπογειες φυλακες,στα πιο βαθια κελια για να μεινουν εκει μεχρι το τελος της ζωης τους. Ομως ο Λεων δραπετευσε και κατεφυγε στη Βικεντια,οπου ζητησε χαρη,και του δοθηκε και σ.αυτον και στα αλλα εγγονια,τα παιδια του

*Γεωργίου Καλλεργή και μαζί μ.αυτους και τα παιδια καποιων
απο τους ενετους οι οποιοι ειχαν επαναστατησει. Μετα το τελος
της επαναστασης,εγιναν*

*καινουρια οχυρωματικα εργα και ερημωθηκαν τα χωρια που
ειχαν επαναστατησει. Αφησαν τα ζωντανα να πεθανουν απο την
πεινα και τα χωραφια να ερημωσουν,καθως οι ενετοι εκοβαν το
ενα ποδι και αποκεφαλιζαν τους χωρικούς,που πηγαιναν να
βοσκησουν τα ποιμνια τους και να καλλιεργησουν τα χωραφια
τους. Αλλους τους εσυραν στο Χανδακα για να εκτελεστουν κι
αλλους τους εσυραν για να τους εκτελεσουν στα χανια,οταν μετα
την επανασταση του Αγιου Τιτου που συνεχιστηκε και στον
Μυλοποταμο, επιασαν αιχμαλωτους οι ενετοι,οσους συνελαβαν
απο τους εξεγερμενους,οταν αυτοι ηττηθηκαν,τους περασαν απο
ενα καλο μαστιγωμα κι οταν εκλεισαν οι πληγες τους,τους
εδεσαν με μια κοινη μακρυν αλυσίδα ξυπολητους,με τα ρουχα
σκισμενα και βρωμικα απο τις μαχες και*

*ποτισμενα απο το αιμα,γεματα μαυρους λεκεδες,που ποτισαν
απο το πορφυρο επανω,με τη ραχη τους γεματη κοκκινες
λουριδες που αστραφταν φριχτα κατω απο του ηλιου το φως και
τους εσυραν εξω απο την φυλακη τους,στο δρομο για το
Ρεθυμνο και τα Χανια. Με τα χερια κατω με μαυρες αλυσιδες να
δενουν γυρω απο τους καρπους τους και να συνδεουν τον εναν
με τον αλλον. Και περασαν αναμεσα απο βραχια και
κακοτραχαλα σημεια,αγρια και τραχια,στον δρομο που τα кара
οδηγουσαν, μεταφερονταςπραματια απο τον Χανδακα στο
Ρεθυμνο και σ.ολη την Καντια. Και σαν εφτασαν κατακοποι στο
Ρεθυμνο,με τις μυγες ακομα να τους τραβα η μυρωδια του
αιματος,οχι τοσο του παλιου στη ραχη,οσο εκεινου στους
καρπους τους δεμενους τοσες μερες και*

*τοσες νυχτες αδιακοπα,εχοντας κοψει το δερμα απο κατω
σχηματιζοντας πληγες που πονουσαν συνεχεια,καθως τριβονταν*

συνεχως και πουν. Περπατωντας μερες ολακερες με τους δεσμοφυλακες στο δρομο,ωσπου να φτασουν στην πολη την ενετικη του Ρεθυμνου. Απο πανω απο την αρχαια ακροπολη της Ριθυμνας,εκει στο Παλαιοκαστρο που το ειπαν οι ενετοι,και που το 1573 πηρε τη θεση της το νεο οχυρο η Φορτετζα,στο καστρο με το περιτοχισμα και την μικρη μεσα του πολη,χτισμενο σ.αυτον τον βραχωδη λοφο,απο εκει επανω τους κοιταγαν οι στρατιωτες που περνούσαν ταλαιπωρημενοι,ποτιζοντας με φρεσκο αιμα απο τα πληγιασμενα τους ποδια τον ανθο της λευτεριας. Δυναμη τους εδινε ο μαρτυρας Θεος,να

αντεξουν,για να γινουν οχι παραδειγμα προς αποφυγη,οπως ηλπιζαν οι ενετοι,που προσπαθησαν ετσι να τρομαξουν τους κρητικους,για να μην τους ερθει η ιδεα να επαναστατησουν ξανα,αλλα παραδειγμα ανδρειας και θαρρους να υπομενουν καρτερικα πεινασμενοι,πονεμενοι και διψασμενοι και κουρασμενοι το μαρτυριο αυτο. Και μεσα τους ευχοταν οι ενετοι στρατιωτες ποτε αιχμαλωτοι να μη βρεθουν σε παρομοια θεση. Φωναζαν τα πουλια,χτυπουσαν τις φτερουγες τους και τα πευκα μυριζαν την χαρακτηριστικη μυρωδια τους κι εριχναν κατω στο χωμα και τις πετρες τα κουκουναρια τους θρηνωντας. Κι ετριζαν τα ξυλα απο τις καρεκλες με την ψαθινη βαση και τη πολυθρονα με τα μαξιλαρια με το κοκκινο το πλεχτο και το

κεντημα με τα πουλια,μεσα στα σπιτια γυρω τριγυρω στα χωρια και στις πολεις των κατακτημενων,μεσα στην νυχτα με τον αναμμενο τζακι στα ορεινα,κι εκεινο το πρασινο χορταρι στα πεδινα με το υγρο και το χωμα. Με τα σκευη τα σιδερενια και τα χαλκινα τα γανωμενα,τα τσουκαλια που βραζανε στη φωτια με το φαγητο της οικογενειας κι εκεινη την πινακωτη την ξυλινη,την παρατημενη απο το πρωι,που φιλοξενησε το ψωμι να ψησει,που τωρα ο πατερας εκοβε σε κομματια με τα χερια του,για να το μοιρασει στην οικογενεια του. Κι ας ηταν ξυλινη

*είχε την ψυχή του αρτού,που σύμβολο του σώματος ενός Θεού
εγίνε για να φωτίσει το δρόμο των ανθρώπων και να αγιασει τις
ψυχές τους. Κι ως την άλλη μέρα το ξημερώμα περιμένε,να
γεμίσει ξάνα με το ζυμαρι της και να μπει στον ξυλοφουρνο για
να ψηθεί*

*ετούτο το ψωμί της επομένης της μέρας. Και πιο πέρα ο αέρας
πήρε το πλεχτό το χαλί του τοίχου που στολίζει την γωνία και
πάνω από το κρεβάτι με τα έντονα χρώματα του και την
παραστροφή του κυνηγιού και της θεάς Αρτεμίδος,ελληνες οι
Κρητες και των αρχαίων η συνέχεια,η σκλαβία, την Ελλάδα από
την ψυχή τους δεν την εσβηνε. Και το διπλό κρεβάτι των γονιών
στην μέσα καμαρή,να περιμένει την αγάπη να φιλοξενήσει,την
ξεκούραση,τον έρωτα και τον ύπνο. Με τα κεντημένα σεντόνια
και τις κουβερτες τις λευκές. Με τον εργαλείο πιο πέρα,με το
χαλί μισοπλεγμένο στα στιφάδια του ακομα. Που ώρες επάνω
υφαινουνε μητέρα και κορες κάτω από το φως των κεριών.
Πίσω από τοίχους πετρινούς λειούς και σοβατισμένους,χοντρούς
που πασχίζουνε*

*μέσα να κρατήσουνε την δροσιά της μέρας και της νυχτας την
ζεστασία. Τοίχοι της λεβεντίας και της αγάπης,της οικογενείας
και της θαλπωρης. Με την γιαγιά και τον παππού γερμένους και
ρυτιδιασμένους παραμυθία να λένε στα μικρά παιδιά για σημεία
και τεράτα και για θρύλους,μύθους,κι ιστορίες με ήρωες
αληθινούς της Κρητης. Κι απ.έξω να παραφυλάει ποτε το
τζιτζικι πάνω στο δέντρο με το τραγουδι μυρίζοντας το άρωμα
του δέντρου και τη ζεστή της νυχτας και ποτε η αστραπή και
του κεραυνού το φίδι το υπόλο,γυρενοντας να καψει τα δέντρα
με την δύναμη του. Σαν να θέλε να μιμηθεί τους ανθρώπους που
γυρεουνε να εξασκησουνε την δύναμη τους και με την χρήση
της φωτιάς να κατακτησουνε τον κόσμο. Από τους πρώτους
αιώνες*

ορμητήριο λεγανε οι προπατορες στο παραμυθι,ειχαν την
θαλασσα,κι οι πειρατες,οι κουρσαροι ερχοταν κι ορμουσαν να
αρπαξουν ανθρωπους και θησαυρους της γης ετουτης. Κι
υστερα ηρθαν οι σταυροφοριες κι οι ιπποτες,φερνοντας στο
περασμα τους τους ενετους εδω και 200 χρονια. Κι εσκυψε το
γερακι το κεφαλι του με νοημα κουνωντας το θλιμμενα,να ψαξει
αναμεσα στα σκοτωμενα της τρελας τα κουφαρια να βρει και να
ριξει μεσα του τροφη ο γυπας, τα ορνια και τ' αρπαχτηκα,της
φυσης και των ανθρωπων,που τα σπιτια και τις ζωες τους
εδωσαν θυσια σ.αυτην την κατακτηση. Γυρω απο το τραπεζι του
δειπνου συγκεντρωθηκε η οικογενεια να φαι κι ισως να ηταν το
τελευταιο,καθως

επαναστασεις κι ενετικες αντδρασεις,μαχες ειχαν εξαπλωθει
παντου,στην προσπαθεια της υποταγης,και κανεις κατοικος δεν
ηξερε αν δεν ηταν αυτη η νυχτα η τελευταια,κι αν δεν το επαιρνε
η ζωη μακρια την αλλη μερα. Πισω απο τα ξυλινα παραθυρα
και πισω απο τις πετρινες σκαλες εκαιγαν τα φωτα των
κεριων,κι ωρα περνουσε με το φαγητο και το ποτο των μεγαλων
και τα γελια των μικρων παιδιων,τα χοροπηδητα και των
μεγαλων τα τραγουδια. Σε εκεινη την εποχη ειχαν καταλαβει οτι
μονο το σημερα υπαρχει,οι ελευθεροι σκλαβοι της εποχης
εκεινης,που σκεφτοταν απο τις εικονες και τις περιγραφες αλλων
οτι μπορουσαν να καταληξουν σε μια φυλακη ενετικη,σε ενα
πετρινο θολωτο και με καμαρες,πετρινη υπογεια αιθουσα,με το
σκοταδι και το

κρυο,δεμενοι με αλυσιδα απο εναν μεταλλικο κρικο που
προεξειχε απο τον τοιχο. Ετριζαν τα ξυλα στη φωτια στο
τζακι,κι απ' εξω περασε η λαμψη που φωτισε τη νυχτα,που
προμηνυσε την βροχη και οταν πυκνωσαν οι λαμψεις,αρχισαν να
πεφτουν οι σταλες κι υστερα ακουγοταν ολη τη νυχτα ο
μονοτονος και συρτος θορυβος απο τις σταγονες που επεφταν

*πανω στο πλακοστρωτο. Μετρωντας με το καρδιοχτυπι και το
σπαθι,με το βελος το μεσο της νυχτας και βρισκοντας το μικρο
να το επεκτεινουν με το νερο τους. Πανω σε σπασμενα αγαλματα
μετρωντας και βρισκοντας να τελειωνει η ζωη. Και κυλουσε ετσι
απλα,προσπαθωντας να ξεκαθαρισει την αμαρτια. Μεσα στα
χωρια και μεσα στις πολεις,γυρω στις αυλες που περιτριγυριζαν
τα σπιτια στην υπαιθρο κι*

*αναμεσα στα στενα δρομακια,που αν ανοιγαν διαπλατα τα
ξυλινα παραθυρα,το ενα μανταλο εμπλεκε με το αλλο,στο αεναο
σμιξιμο του ξυλου και του σιδερου,και το εναν ανθρωπινο
προσωπο καλα το αλλο ξεχωριζε. Εσβησε πιο περα η φωτια
μεσα στο φαναρι του δρομου στην παλια πολη απ' τη βροχη και
το σκοταδι ταιριαζε με την ψυχη των ανθρωπων αυτου του
κοσμου. Που προσπαθουσαν μεθυσμενοι μεσα στον υπνο τους να
ονειρευτουν οτι το αιμα απο τα χερια τους ξεπλενουν στη βροχη.
Ανθρωποι της μιζεριας,της ατιμιας και της θλιψης. Της κακιας
και του θανατου. Κατοικοι αυτου του πλανητη. Μονο οι πετρες
μισογκρεμισμενες θα μεινουν στον αιωνα και σε αλλους
πολλους,ωσπου να πεσουν στο επιπεδο το χαμηλο,που μητε
σεισμος πιο κατω δεν μπορεί να κατεβασει.*

*Ασπρη πετρα,και κιτρινωπη και γκριζα,να θυμιζει μονο οτι σε
αυτον τον κοσμο,μονο να σκοτωνουν ο ενας τον αλλον ειναι ο
προορισμος. Των πρωτων μηνων του κατατρεγμου της
επαναστασης,και μετα την φυγη του κρητικου αρχηγου
Καλλεργη και της οικογενειας του,στου Μυλοποταμου την
επαρχια,επεσε το πρωτο μελος σκοτωμενος στις μαχες και μια
μαρμαρινη λευκη σαρκοφαγος ηταν η καταληξη του,λευκη
σκαλισμενη με παραστασεις αετων και γιρλαντες με λουλουδια
και ανθρωπων σε ενα συντριβανι μπροστα,οπου εκει μεσα
θαφτηκε. Ωσπου δεν απομεινε παρα μοναχα σκονη κι εκεινη*

*εσπασε στα δυο μεσα στη γη και αποκολληθηκε. Ταφος
σκεπαζει των ανθρωπων τη μοιρα*

*για να τιμησει την ζωη μεσα στην αμαρτια. Θανατο πνευματικο
κι υστερα της ζωης,τιμωρια θεικη για την λατρεια και την
ακολουθηση των δαιμονων. Ζωη αιωνια εχασε κι εναν
παραδεισενιο κηπο ανθρωπος ακολουθοντας το βαρβαρο
ενστικτο,αυτο που κτιζει παλατια διπλα και μεσα στις
φυλακες,με τοιχους χοντρους για να απομονωνονται οι κραυγες
των θυματων. Αυτων που ζουνε πανω στο αιμα και κοιμουνται
ξεροντας οτι κατω απο το δαπεδο τους στο υπογειο,σβηνει το
φως της ζωης,βασανιζοντας και θανατωνοντας ανθρωπους. Το
ανακτορο του Δουκα στο Ηρακλειο,και καθε σπιτι χτισμενο σε
τοπους μαρτυριου,λες και τοπος χλοερος αλλου δεν θα υπηρχε να
χτισουν οι ανθρωποι,παρα μονο μεσα στη μνημη της
αναισθησιας. Οι αναπηροι στην ψυχη ανθρωποι,οι μισοι,οι
κατοικοι αυτου του*

*πλανητη,χωρις συναισθηση και χωρις γνωση. Χανοταν η σκεψη
του ανθρωπου μεσα στη νυχτα. Και απο τα δεντρα φυσαγε κρυος
και κοφτερος ο αερας,τη θαλασσα,την κυρα ρυτιδωνοντας. Και
πιο περα στο κυμα της επανω επεφτε το λαμπυρισμα απο τις
φωτιες των πλοιων να βαψουν πορφυρο και χρυσο το
αντιφεγγισμα της,και ασημενιο απο την γεμιση του
φεγγαριου,που εστεκε απο πανω. Και πηγαιναν κι ερχοταν πανω
και κατω,και δεξια κι αριστερα και στ.αλλο το λιμανι της ακρης
της γης,στον αντιμαμαλο,που ταραχτηκε με τα νεα που ηρθαν
απο την κεντρικη πλατεια. Στο ενετικο λιμανι των Χανιων. Το
απιστευτο της πετρας που τρυπησε. Τρυπανε οι πετρες; Κι ομως
το απιστευτο*

*της ζωης και της πραγματικοτητας. Οταν η στοργη του ασπρου
αφρου κι ο ασπασμος προς το αστρο κατεβαζουν συννεφα στις
ψηλες κορυφογραμμες κι ο αερας φυσαει θαλασσινος με την*

*αρμυρα προς την πετρα και την τρωει. Κι αυτη σαν τον
ανθρωπο που τον τρωει η εννοια και η φροντιδα. Κι απο την
ακρη του χασματος,ο κεραυνος που γελασε βροντερά και
γκρεμισε τη μια απο τις δυο καμαρες και γκρεμισε τη μια απο
τις δυο καμαρες του πετρινου πυργου καγχαζοντας απο την
αλαζονεια. Κι απο απεναντι το αλλο ψηλο κτιριο με τα δυο
μακροστενα παραθυρα με τις καμαρες. Εκει οπου σφυριζε η
αισθηση του αριστερου. Και πισω του τα τειχη,που διπλο το
μερος τους και κατεβαινει,και πυργος*

*μεσαιωνικος,που στην παλια πλατεια και περα λουζονται στο
φως του ηλιου Δεν λουζονται στο φως του ηλιου,στο παλιο το
ξεραμενο το αιμα των εκτελεσεων που γινοταν απεναντι στην
προβλητα του λιμανιου,στον λιμενοβραχιονα,αιμα που
ποτισε,σ.αυτο λουζονται. Κι ηρθε ξανα η μνημη,το φαντασμα,η
κορη με τα μαυρα δακρυα και το σχισμενο,λερωμενο φουστανι.
Που κρεμαστηκε πανω στα μπαλκονια απο τις πετρες του
φαρου,να λαμψει με την φωτια του στα караβια,που ηρθανε στο
λιμανι. Κι ηταν σε караби οι αιχμαλωτοι κι αλλοι γυριζαν με τα
ποδια τη γη. Των ανδρων το περιεργο,που ειναι μικρι στην ψυχη
και κρυβονται πισω απο τα μεγαλα πλοια με τα ξυλινα
καταρτια,τα σπαθια και τις πανωπλιες,σε εναν χρονο*

*αλληλο-θανατου. Με τις αδειες ψυχες και τις ανυπαρκτες
ζωες,κατακτητες του χωρου και του χρονου σε ενα συνεχες
κατηγορω,που ευθυνεται κι αυτο,μοιραζοντας το δικο του
κομματι ενοχης σε καθε αρχη του χρονου. Ανδρες που δεν ητανε
ανδρες και δεν ητανε ανθρωποι. Τον βραχο σπασαν με τα χερια
και τα σιδερα. Γιατι ητανε βραχια που απο τα βουνα κατεβαιναν
ως κατω στο λιμανι,φροντιζοντας να μικραινουν και να βουτουν
ως και μεσα στη θαλασσα. Κι απο αναμεσα τουςδρομο ανοιξε ο
ανθρωπος για να περασει την πολη του. Και περα στο λιμανι
εσπασαν τα βραχια και τα πηραν το ενα διπλα στο αλλο να τα*

κολλησουν φτιαχνοντας τειχη και στενα δρομακια διπλα τους,πανω στον προμαχωνα. Κι ητανε ακανονιστα κομμενα με το χερι,κι αλλα μεγαλα και μικρα,αλλα

φαγωμενα απο την αρμυρα του νερου του θαλασσινου,κι αλλα ακομα ορθια και θαμπα ,θελανε να το αγνοουνε. Κι αναμεσα τους το βροχινο και το θαλασσino νερο σχηματιζε νερα στις λακουβες που υπηρχαν αναμεσα τους. Κι ετσι μες στην ενετικη κατακτηση της Κρητης εγιναν τα εργα τα οχυρωματικα και οι θωρακησεις. Κι οι φυλακες κι οι τοποι εκτελεσεων,οσων τολμουςαν να σηκωνουν αναστημα και να αντιδρουν στην σκλαβια. Των εξεγερμενων σκλαβων το τερμα. Εκει πανω στον λιμενοβραχιονα,στο ενετικο πια λιμανι,γεματο ολο με τα βραχια που απεμειναν απο τον ανθρωπο,παντα εκει παροντα και κοντα τους να σκαει το κυμα ησυχα και ψιθυριστα σαν λιτανεια. Βραχια σπαρμενη ολη η ακτη,που ξεπροβαλαν και

μεσα απο την θαλασσα,λαμπυριζοντας αυθαδικα κατω απο την επιφανεια της. Βραχια κι ωσπου βλεπει το ματι,μεχρι μεσα στο βαθος της θαλασσας,και γυρω γυρω στο λιμανι,στα ρηχα και τα πιο βαθια νερα. Αιωνοβιοι βραχοι,αντεχοντας τον κατατρεγμο της αξινας και της διαλυσης,απο βραχια χτισμενο λοιπον και το τειχος που σ.ολο τον λιμενα υψωνεται. Σ αυτο το μακροστενο και πετροχτειστο που υψωθηκε σε δυο επιπεδα και πιο στενο προς τα πανω ειναι με τη βια αφηνοντας να περασει ακροβατοντας ενα ατομο.σ.αυτους συρανε τους σκλαβους με τα ματωμενα ποδια,που τους ελεγαν αλητες. Και τα κρινα με τον ανθο του ηλιου και το εργατικο μεσα εντομο να φουσα τη γυρη του. Μεχρι τον προμαχωνα του Αγιου Νικολαου τον χτισμενο πανω στον μακρυ λιμενοβραχιονα. Που δεν γνωριζαν οι

ανθρωποι το σκοταδι,μα ουτε κι ο φαρος που στην ακρη αυτη δεσποζε πανω στα βραχια,κι ουτε μπορουσε τους καταδικασμενους μελλοθανατους να βοηθησει. Γιατι ητανε

πετρα,οπως κι απεναντι του,στην αλλη ακρη ενας πυργος ψηλος στην αρχη του λιμενοβραχιονα κι απεναντι περα το κτιριο το διοροφο με τα τεσσερα ανοιγματα στον οροφο του στην μια πλευρα και με δυο παραθυρα στην αλλη κι απο κατω δυο πορτες βαριες με μαυρες αμπαρες κι αυτο,θελοντας να ψαξει και να βρει που ειναι το αωνιο του καλου μεταλλου. Κι διπλα σ.αυτο ενωμενη μια πορτα πιο χαμηλα,να οδηγει στα υπογεια σε αποθηκη και σε φυλακη. Οχλοβοη και αλογων ποδοβολητο και συρσιμο αλυσιδων ακουστηκε και εξαπλωθηκε μεσα στην πολη. Φωνη μεγαλη σαν ηρθε κι εκατσε στις ρουγες

οταν η κουστοδια των μελλοθανατων περασε απο την πυλη του Ρεθυμνου,εκεινη την κεντρικη πυλη των τειχων που οδηγουσε στο δρομο για το Ρεθυμνο,μια πυλη ξεχωριστη γιατι πανω στο αετωμα της,πανω απο τον λεοντα της Βενετίας,υψωνονταν τρεις πετρινες μυτες,με την μεσαια πιο ψηλη απο τις αλλες δυο και μπηκε στην πολη. Την σιωπη της μεγαλης θαλασσας και την ρουτινα της καθημερινοτητας διεγραψε διακοπτοντας η ματωμενη φιγουρα του αρχηγου Καλλεργη που ηρθε να σταθει δεμενος αναμεσα στους αλλους αιχμαλωτους. Κι οταν κατεβαιναν στην πολη και περασαν απο το μοναστηρι του Αγιου Φραγκισκου,μεσα απο την εκκλησια του ακουσαν και πηγαν οι καλογεροι στα παραθυρια της να δουνε τι συμβαινει.

Χτισμενη απο τους φραγκισκανους μοναχους στο δρομο που οδηγουσε προς το λιμανι,μακροστενος ναος με μια σειρα απο μυτερες καμαρες με μαρμαρινα λευκα χωρισματα αναμεσα τους και θολωτα ανοιγματα δεξια και αριστερα,πετρες στα χρωματα του κεραμμουδιου με αλλες λευκες δεμενες παντου. Και κατω ψηφιδωτα και παραθυρα με καγκελα και μυτερες καμαρες στο πλαι,στην πλευρα που εβγαινε προς την αυλη της εκκλησιας του μοναστηριου. Εκει που στεγαζεται σημερα το αρχαιολογικο μουσειο των Χανιων. Κι αλλα παραθυρα απο την αλλη πλευρα

*και μπρος και πισω,ανοιγματα του φωτος και της επικοινωνιας
με τον εξω κοσμο. Και σειρα κολωνες δεξια και αριστερα να
ενωνονται μεταξυ τους με θολωτες στρογγυλεμενες καμαρες.
Ενας νεος μοναχος βγηκε και σταθηκε*

*στην πορτα. Στο προσωπο του ζωγραφιστηκε η απορια και ο
πονος του οικτου για τους ανθρωπους. Καθολικος αυτος και
ενετος μα λυπηθηκε οπως τραβοπαλουσαν τους ανθρωπους ετσι
με τις αλυσιδες και το αιμα τους να σταζει απο παντου. Κι οταν
προχωρησαν κι εστριψαν δεξια,εκεινος πηγε στην ακτη και
προχωρησε μες στο ενετικο λιμανι να σταθει μπροστα κι
απεναντι απο τον προμαχωνα του Αγιου Νικολαου και κοιταγε
κατα πανω και περα στο δρομο. Τους ανεβασαν και τους
περασαν απο το καστελλι το παλιο το μινωικο ανακτορο στο
λοφο κι υστερα απο τον δρομο που ανοιγοταν και μετα τους
κατεβασαν και τους εβγαλαν στην ακτη. Κι ο νεος μοναχος τους
κοιταζε απο μακρυα κι αναρωτιοταν που πηγε η αγαπη για τον
πλησιον,που ειπε ο Χριστος. Κι ηταν απο τη γενια των*

*κατακτητων,μα ενιωθε πως κατακτηση μεσα απο τον πονο των
αλλων μοναχα στεναχωρια φερνει. Και βγηκαν κι αλλοι απο τους
ενετους πολιτες που εμεναν μεσα στην παλια πολη και κοιταζαν
το μακαβριο θεαμα. Κι ανεβηκε κι ο μοναχος κι ακολουθησε με
βημα βιαστικο,και ζητησε και πηρε ενα μεγαλο φλασκι και το
γεμισε νερο και πλησιασε τους καταδικους. Να τους δωσει να
πιουν,οπως καποτε η Βερονικη πηγε να σκουπισει το ματωμενο
προσωπο του Θεανθρωπου. Μα οι στρατιωτες τον εσπρωξαν και
τον απομακρυναν πριν προλαβει. Κι αργοτερα ανελαβε να
ξεπλυνει την αμαρτια των ανθρωπων ο ουρανος. Κι επεφταν οι
σταλες της βροχης,την θαλασσα ριτιδωνοντας,και με τις
πιτσιλιες τους της χαλουσαν την ησυχια της.Κι*

*ητανε στα αληθεια αγνωστος ο καιρος μα τι καιρο θα κανε στην
μερα,αλλο απο μελαγχολια,σαν εσυραν τον τελευταιο*

επαναστατη αρχηγο αλυσοδεμενο,τον Γεωργιο Καλλεργη και τον πεταξαν μεσα σ.αυτην την φυλακη. Και τι καιρο θα εκανε στη μερα που τον εσυραν εξω,αναμεσα στο κτιριο και την αποθηκη πιο διπλα και εκει στο ισιωμα με το κουτσουνο,για να καταστειλουν την επανασταση και την εξουσια τους οι κατακτητες να επιβαλλουν. Κι ετσι και εγινε. Ετσι απλα,χωρις αλλους σκοτωμους,λουφαξαν οι σκλαβοι,καποιοι τρομαγμενοι και καποιοι που δεν μπορουσαν ακομα να αντισταθουν κι ησυχασαν τα πραγματα,οπως περιγραφουν στα βιβλια τους οι ιστορικοι της εποχης. Εκατον πενηντα χρονια μετα την πρωτη κατακτηση που ξεσηκωσε μια θυελλα απο ξεσηκωμους και εξεγερσεις.

Ετσι πηγε εκει στο ικριωμα των εκτελεσεων κοιταζοντας για τελευταια φορα την θαλασσα,πριν σφαιλισει για παντα τα ματια του,ενας απο τους αρχοντες της οικογενειας Καλλεργη,ο γιος του αλλου επαναστατη του Λεοντα,που ειχε για οικοσημο τον δικεφαλο αετο του Βυζαντιου και δυο ασπρες και δυο γαλανες ριγες στη μεση. Την θαλασσα και τον αφρο,τα συννεφα και τον ουρανο. Την οικογενεια που ο ιδιος ο βυζαντινος αυτοκρατορας Φωκας ειχε εγκαθιδρυσει και εγκαταστησει στο νησι και πηραν το επιθετο αυτο,απο τα εργα τα καλα και τις ευεργεσιες οπως λενε,που οι ειχαν κανει οι γεννητορες της γενιας,στα χρονια του Βυζαντιου. Και μαζι του κι αλλοι εκτελεστηκαν και πριν και μετα απο αυτον,κι αλλοι που συνεληφθησαν και χαθηκαν με την εντολη

του προβλεπτη των Χανιων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

(Το κεφάλαιο αυτό αφιερώνεται στον πατέρα μου Σπυρο Βάλμα)

Την γη τρυπησα με την ακτινα των έργων τους κι έγινα ενα με τα χωματα της και τις πλακες της θρηνωντας με την μετακινηση τους και του ουρανου τα μαυρα δακρυα για την καταληξη του ανθρωπινου γενους. Ητανε μια φορα μια εκκλήσια που εβγαζε στην κεντρικη πλατεια απεναντι απο τον προμαχωνα του λιμανιου. Κι εκει γυρισε στεναχωρημενος ο μοναχος κι αποσυρθηκε στην ηρεμια των μεγαλων και ψηλων τειχων του μοναστηριου,μαζι με τους αδερφους του. Κι απεναντι γονατισμενος μπροστα στο

κουτσουρο του αποκεφαλισμου,ο πρωην αρχοντας,ο πρωην ηγετης και οδηγος,και τωρα φυλακισμενος και σκλαβος και ετοιμοθανατος Καλλεργης,θυμηθηκε τον αλλον ηρωα της γενιας του,τον Λεοντα Καλλεργη. Τιποτα δεν θυμιζε την αληθεια. Και κανεις δεν μπορουσε να φανταστει τι γινοταν πραγματικα. Του μοχθου ανθρωποι αποικοι και γηγενεις,απασχολημενοι με την εργασία τους,πρωι να ξυπνησουν και να σηκωθουν να πανε στην εργασία τους και γυναικες με τα παιδια τα ωραια να συνεχισουν τις φροντιδες του νοικοκυριου που αφησαν την προηγουμενη νυχτα για να ξεκουραστουν,κι υστερα το γευμα,το φαγητο της οικογενειας,η αγαπη τα παιδια,τα ζωα και τα φυτα που αναθρεφε καθε οικογενεια,δεν προσεξαν και στη ζωη τους ολοκληρη περασε απαρατηρητη η

αληθεια. Που ηταν κρυφη,μα αν κοιταζες λιγο πιο περα,η αγαπη για την γυναικα,την γη και την λευτερια σε αφηναν να την δεις

και να την παρατηρησεις. Ανθρωποι της καλοσύνης, όπως είναι οι απλοί άνθρωποι, που αναλώνονται μέσα στη δύνη της ενεργείας των χρόνων που περνάνε και των τόπων που φθείρουν, άνθρωποι που κανείς δεν θα θυμάται κι η ιστορία δεν θα τους γράψει. Οι λαοί, όλου του κόσμου οι λαοί. Οι ασήμαντοι και τόσο σημαντικοί. Που αγωνίζονται και ένα ψιχουλό μόνο γι' αυτούς απομένει από τον αέρα που παίρνουν και την ανασα, όσων ξεσηκώνονται εναντίον στον κατακτητή και ζουν ελεύθερα, εστω και για λίγο. Και έναν σύντομο παίρνουν αποχαιρετισμό σε κάθε φεύγα, κι ύστερα χάνονται. Αυτοί που παλεύουν κάθε μέρα, και δεν πετυχαίνουν

πολλά, παρά μονάχα να μεγαλώσουν καλά τα παιδιά τους, όσο γίνεται. Και που δεν φτάνουν να φανταστούν την αλήθεια. Ότι ο χωροχρόνος σημαδεύει κάθε τόπο εκτέλεσης και μαρτυρίου, μετατρέποντας τον σε χρονική πυλή και ενώνοντας παρελθόν, παρόν και μέλλον στην καμπυλότητα του. Για να "διαμαρτυρηθεί" για τον αλληλοσκοτωμό των ανθρώπων παντού στη γη. Αλήθεια που αιώνες μετά θα είχε περιγράψει η επιστήμη. Οργανώθηκαν οι αρχόντες κι όλοι όσοι εξουσία είχαν, σε μια προσπάθεια να διώξουν την τυραννία. Κι όχι μόνο στην μεσαιωνική Κρήτη. Εκεί τα πρώτα 150 χρόνια της ενετοκρατίας, έγιναν 27 επαναστάσεις, από ανθρώπους που έχουν από την καταγωγή τους, από τους μινωίτες

και τους βορειο-ηπειρώτες που κατέβηκαν ως την Κρήτη και μαζί τους εσμιζαν στα χρόνια τα αρχαία, για να γίνουν ένας λαός, από την καταγωγή τους έχονε το πείσμα για τον αγώνα και την λευτερία. Μα και σε όλη την Ελλάδα, και τότε και ύστερα στους συγχρόνους αιώνες και τώρα και ίσως και στο μέλλον, οργανώνονται οι Έλληνες σε ομάδες που δουλεύουν για να αποτιναξουν κάθε τυραννία. Άλλους τους έγραψε η ιστορία, άλλους όχι. Γιατί δεν μπορεί. Γιατί μόνο δυο τύχηρα και

ξεκουραστα απο τον μοχθο της ζωης ματια,μπορουνε να δουνε και να διακρινουνε αυτην την αληθεια. Την κρυφη αληθεια. Που παντοτε δεν φανερωνονται ολα τα κινηματα της αντιστασης. Στα υπογεια κελια των ενετικων φυλακων μετα το τελος της επαναστασης,τα εγγονια

του ηρωα Λεοντα Καλλεργη και της επαναστασης των Ψαρομηλλιγων,θυμοταν τις ατελειωτες ωρες της μοναξιας και της κρατησης,πως ξεκινησε αυτο το κουβαρι των επαναστασεων για την δικη τους οικογενεια. Ο μιτος της Αριαδνης. Πως οι δρομοι της Κρητης γεμισαν με αιματα για να καταληξουν πολλοι να πεθανουν,ωστε αυτη να εχει απο το 1367 και μετα 50.000 κατοικους μονο απο 350.000 κατοικους που υπηρχαν οταν ξεκινησε η ενετοκρατια. Πως η εκκλησια της επαναστατης των δικων τους γονιων,του Αγιου Τιτου και πως ολες της Κρητης οι εκκλησιες βασταξαν τις ικεσιες των σκλαβομενων που ζητουσαν την ελευθερια τους,για να μετατραπουν στο τελος στους ναους των μεγαλων λυγμων. Ενας απο τους πρωτους επαναστατες ηταν και ο νεος της οικογενειας Καλλεργη,που

ακουγε στο ονομα Λεων. Κι ηταν Λεων στην καρδια. Ειχε γυναικα και δυο παιδια,ηταν ομως αρχοντας και ετσι μοιραια επαναστατησε ακολουθωντας την γενια του και κοντρα στον θειο του Αλεξιο,που ειχε συναψει συνθηκη υποταγης στην ουσια,στον ενετο δουκα. Σαν αναμνηση μοναχα η εκκλησια των καθολικων,ο Αγιος Μαρκος,πισω στον Χανδακα,ακουσε με τις μαρμαρινες κολωνες του,τον θρηνο της βενετσιανας,που κι αυτον τον ειχε ερωτευτει και τον εχασε ξαφνικα και την θυσια εκεινου,που βασανιζοταν στα υπογεια του καστρου της θαλασσας. Κι εγινε ο τοπος εκεινος κι ο ναος εκεινος,οπως κι ολοι οι αλλοι που βρισκονταν και βρεθηκαν στο παλιο Ηρακλειο,οι ναοι των μεγαλων λυγμων,και το αποτυπωμα της δυστυχιας,που φερνει η

επιθυμία του ανθρώπου για κατακτήσεις. Μπροστα από τα μάτια του Καλλεργή που ενώπιον του ικριώματος βρισκόταν στα Χανιά,πέρασε η ιστορία,οπως την έμαθαν μετά την εκτέλεση του ηρώα. Σε γεύμα που ήταν παγίδα τον κάλεσε ο θείος του Αλέξιος και πήγε,γιατι ήταν νεος,και ενθουσιωδής,και δεν φανταστηκε ότι αν και υποδικός,καθώς τον είχαν πιασει ξανά οι ενετοί και το είχε σκάσει από την φυλακή,οτι θα βρισκόταν σε παγίδα,οπου σ.αυτο το τραπέζι στο Χανδάκα, παραβρισκόταν και ο δούκας,κι ενώ δειπνούσαν,ορμηζαν οι φρουροί και τον αρπάξαν. Τον έσυραν στη φυλακή και ο ανακριτής του έδειξε τα εργαλεία των βασανιστηρίων που θα τον ξέσκιζαν μ.αυτά. Αλλά ο Λεοντάς δεν λυγίσε και του αποκρίθηκε:

-Κοινωνήσα ενώπιον του Θεού και είμαι έτοιμος να παραδώσω την ψυχή μου. Και γυρίζοντας προς τον άνθρωπο που είχε την δουλεία του γραμματέα και να γράφει τα όσα λεγόταν στην ανακριση,του είπε: -Και σημείωσε,οτι αν οι πονοί με κάνουν να ομολογήσω κάτι εναντίον των συντροφών μου,αυτο θα είναι προιον βίας και όχι η αλήθεια. Και το έγραψε ο γραμματέας κι έμεινε έτσι να λέγεται και να γραφεται σε κάθε ιστορία στον αιωνα. Υστερα απλώσε τα αλυσοδεμένα του χέρια προς τον δημίο,κι εκείνος τον οδήγησε στα μαρτυρία. Του έσπαζαν κοκκαλά,τον ξέσκιζαν,τον εκαίγαν,τον μαστιγωναν,μεχρι που δεν αντέξε και ομολογήσε οτι ήθελε να φέρει τους Τούρκους στο νησι για να διώξει τους

Ενετούς. Αλλά όπως είπαμε,η καταγραφή της αλήθειας είχε ήδη γίνει. Τρεις μέρες μαρτυρήσε σε εκείνα τα υπογεία ο ηρώας,ο νεος,κι η αγαπημένη του και η μητέρα του,εψαχναν να τον βρουν. Ωσπου την τετάρτη μέρα οι υπηρέτες έμαθαν και τους είπαν,οτι τον έκλεισαν μέσα σε ένα τσουβαλι,δεμένο με μια αλυσίδα και μια πέτρα και τον έριξαν στην θάλασσα,πίσω από καστρο,το castello comunis και τον επνίζαν. Κι έτσι εφύγε και η

αγαπημενη του και πηγε εκει πισω απο το καστρο και στοργικα ζητησε απο τα βραχια να την πανε κοντα στο πεθαμενο κορμι του αγαπημενου της. Να σμιξει μαζι του κι ετσι επεσε στη θαλασσα. Για λιγο κολουπησε και οπως τα ρουχα της βραχηκαν και βαρυναν την παρεσυραν κατω απο την

επιφανεια του νερου,και μεσα απο τα ανασηκωμενα απο το νερο μαλλια της,σταματησαν να βγαινουν και οι τελευταιες φυσαλλιδες του αερα και πνιγηκε,συναντωντας ετσι στης θαλασσας το τερμα το κορμι του αγαπημενου της. Αυτα σκεφτηκε ο νεος μαρτυρας Καλλεργης,που σε λιγο θα εκοβαν και το δικο του κεφαλι,συμπληρωνοντας με αυτον τον θανατο,την ηρωικη επανασταση του. Ετσι τελειωσε η επανασταση των Καλλεργων,που ακολουθησε αυτην του Αγιου Τιτου,κι ετσι επεσε το λαβαρο του Βυζαντιου που κρατησαν οι επαναστατες αυτη σαν σημαια και σαν συμβολο,για να κερδισει το αλλο συμβολο,το μαρμαρινο,ο Λεων της Βενετιας,το φτερωτο μαρμαρινο λιονταρι που στολιζε ολα τα ενετικα κτιρια,κι ηταν το συμβολο της πολης του

Αγιου Μαρκου. Ελεγε ο μυθος οτι καποτε το λιονταρι το ειχε σωσει ο Άγιος Μάρκος,ο ευαγγελιστης και μαθητης του Χριστου,και με το ποδι του κρατουσε ανοιχτο βιβλιο που εγραφε επανω την φραση : "Pax tibi, Marce, evangelista meus,δηλαδή "Ειρήνη σε σένα, Μάρκε Ευαγγελιστή μου. Και για πολλους ακομα αιωνες,εμεινε αυτη η φραση να κυριαρχει και αυτη η σημαια με το λιονταρι της ενετοκρατιας. Κι οταν περασαν οι μερες και κυλησαν οι ωρες της μοιρας,κανεις δεν θυμηθηκε και κανεις δεν σκεφτηκε οτι οι επαναστασεις καταληγουν παντα με το αιμα να τρεχει κατω. Κι υστερα ξεχαστηκαν ολα. Ετσι απλα. Περασαν οι μερες,τα χρονια και ολα εγιναν ενα παραμυθι της γιαγιας γυρω απο το τζακι. Μεταφεροντας σε θρυλους και μυθους την ιστορια. Κι εγινε το σπαθι

τουφεκι και τα βελη εγιναν κανονια. Κι οι πετρες εγιναν λειες κι υστερα εγιναν ασφαλτος. Και κανεις πια δεν σκεφτοταν την ιστορια. Παρα μονο σαν μυθο και σαν απομειναρι στην ακρη των ματιων των μικρων παιδιων που φτανοντας μπροστα απο τα τειχη,χαζευαν με ανοιχτο το στομα τα μεγαλα και πελωρια,οπως φαινοταν στα μικρα τους ματια,τα θεωρατα τα πετρινα κατασκευασματα. Που νομιζεις και θελανε να υπενθυμησουνε στον θεο την αδυναμια της ανθρωπινης υπαρξης. Και καποτε εγινε και τραγουδι η ιστορια και κανεις δεν ηξερε αν αυτο ηταν παγίδα στον αστικο μυθο της οικογενειας,οπως αυτη ειχε γινει τον συγχρονο αιωνα,οπως ειχε καταντησει, ή αν ηταν μνημη το παραμυθι. Κι υστερα ξεχαστηκαν ολα. Οπως ολα ξεχνιουνται,οπως ολα γυρεουν να παρουν τη θεση τους πισω απο το παραπεταμα του νου που καλειται υποσεινηδυτο. Γιατι την αλλη μερα τα χωραφια ηθελαν οργωμα και το σιδερο ηθελε πελεκισμα και το ψωμι ηθελε ζυμωμα. Κι οι εισπραχτορες θελανε τους φορους τους. Και δεν αλλαξε τιποτε ποτε. Μονο ξεχαστηκε. Και χρονια πολλα μετα δεν θυμιζε τιποτε αν ελεγες την επικεφαλιδα,το ονομα αυτης της ιστοριας. Ολοι ηξεραν την εκκλησια του Αγιου Τιτου,οσοι εμεναν στο νησι και στην πολη,μα καποιοι δεν θυμοταν την ιστορια των επαναστασεων. Γιατι δεν υπηρχε χωρος για την μνημη. Γιατι ολα περνουσαν και ξεχνιοταν και μοναχα σε καποιες στιγμες καποια αναμνηση σε καποιο βιβλιο μαθησης περνουσε αδιαφορα απο τα ματια των μαθητων που δυσανασχετουσαν κιολας,γιατι δεν τους αφορουσε νιωθανε.

Κι ετσι ξεχαστηκε το αιμα που κυλησε και σαν κανεις περνουσε απο το σημειο δεν ενιωθε τιποτα. Εκτος απο εναν,αυτον που αποφασισε να πει την ιστορια με λεπτομερεια. Γιατι αυτη ειναι η μοιρα ολων των αντιδρασεων και ολων των εξεγερσεων. Και τοτε και τωρα. Κι υστερα χαθηκε η εμπιστοσυνη.Γιατι ξεχνιοταν

*παντα γρηγορα οι μεγαλοι ηρωες. Κι οι μικροι που τους
συντροφευαν. Κι ετσι εκλεισε αυτος ο κυκλος της αντιστασης
του κρητικου λαου,και το νησι υποταχθηκε για λιγο στη μοιρα
του,και σ.αυτην την περιοδο της αναγκαστικης
ειρηνης,ανθιζοντας οι τεχνες και τα γραμματα,σαν μοναδικο
διεξοδο σε αυτη τη σκλαβια,που ξεκινησε το 1204,με την
προδοσια του βυζαντινου εκεινου πριγκιπα του Αλεξιου του Γ'
της δυναστειας των Αγγελων,που για να καθισει ξανα στον
θρονο της βυζαντινης αυτοκρατοριας,παρεδωσε σαν
ανταλλαγμα την Κρητη στους Ενετους και τον Βονιφατιο τον
Μονφερατικο. Κι αν ηταν ανθρωπος απλως θα εκανε το αδικημα
της ηθικης αυτουργιας για τις ζωες που μαρτυρησαν στους
απελευθερωτικους αγωνες που ακολουθησαν,κι επειδη εγινε
βασιλιας,ηταν ενας ακομα απο τους προδοτες του ελληνικου
εθνους. Κι απ.ολον αυτο τον αλληλοσκοτωμο των ανθρωπων και
τον κυκλο βιας που ποτε δεν εκλεισε,ακομα κι οταν περασε ο
σκοταδισμος,ο Μεσαιωνας και ο φοβος,εμεινε ενα λαδι να
στολιζει τα φαγητα και να απαλυνει τις πληγες κι ενα δεντρο στο
σημερα,με τον κορμο του στραβωμενο και παραμορφωμενο,απο
την ραδιενεργεια της ηλεκτρομαγνητικης ακτινοβολιας,στην
πλατεια εκει εξω οπου*

*βρισκοταν το δουκινο ανακτορο,που αν και δεν υπαρχει πια
παρεμεινε για παντα ανεξιτηλη η μνημη της ενεργειας που εκει
δημιουργηθηκε,να κοιταζει απεναντι το αλλο που στολιστηκε για
τις γιορτες,εκει εξω απο τη λεσχη.*

Επιλογος

Επι των λογων ο ποιητης γραφει παντα ενα τελος,ομως το τελος το γραφει η ιδια η ζωη. Κι ειναι μονο μια αφηγηση μια ζωης και μιας ιστοριας αυτοι οι λογοι. Για να πουν και να καταλαβουν το πως και το γιατι αυτου του κοσμου. Σαν κοπασε η εξεγερση και νικηθηκε, ξεσπασε η κατακτηση. Δενοντας τα γυμνα σωματα πανω σε ξυλινους σταυρους και κομματιαζοντας την πλατη και τα οργανα του σωματος,προχωρησαν γεμιζοντας τη φυλακη του καστρου και του ανακτορου και σημαδευοντας ανεπανορθωτα τον χωρο και τον χρονο. Κι αυτο οχι μονο στο Χανδακα. Ολη η Κρητη εγινε μια μεγαλη φυλακη κι ενας μεγαλος θανατος,για οποιον θα τολμουσε στο μελλον να

ξεσηκωθεί. Μεσα στα χρυσα φυλλα των δεντρων που κοκκινιζαν κατω απο τις ηλιαχτιδες,κρυφτηκαν οι δυο ερωτευμενοι νεοι καταφευγοντας μεσα στο δασος κυνηγημενοι. Εκει τους βρηκαν,οπως ηδη ειπαμε και τους χωρισαν οι διωκτες τους. Την αρχοντισσα την ανεβασαν με τη βια πανω σε ενα αλογο,και τον νεο τον εσυραν αλυσοδεσμιο μεχρι την φυλακη. Στερεψαν οι πηγες και τα ποταμια και ξερα και λασπη μονο που απεμειναν. Κι οπως εκεινη την νυχτα της αρρωστιας,ξημερωθηκαν οι ανθρωποι του τρομου,πισω απο τις πολεμιστρες με το μαυρο και το κοκκινο,να κανουν δεησεις στον αγνωστο Θεο. Κι απο εκει επανω εχασαν τα φτερα τους τα γερακια κι αρχισαν να γινονται αερικα και κλαρια των

δεντρων που εγερναν τραγικα συμπασχοντας και αυτα. Κατω απο τα φορεματα των γυναικων και τις πουκαμισες των ανδρων,

γεννηθηκαν οι στρατιες που γεμισαν τον οριζοντα,βγαινοντας
απο την κορυφογραμμη της θαλασσας και εφορμησαν στη
στερια την ξεραμενη και καμμενη,ξεπερνωντας τα ανθρωπινα
ορια,οπως καποτε βγηκε ο πιθηκος μεσα απο το νερο. Ηταν
παλια σεμνο και κατακοκκινο και σιγα σιγα η αναμνηση γεμισε
χρωματα και στολιδια,μεσα στο πρασινο και το γκριζο της ζωης
και της ανανεωσης. Κι η χαρα της πετρας με τις σημαιες που
επροκειτο να κατεδαφιστουν. Νεοι και
μεγαλυτεροι,στριμωγμενοι στα τειχη,ολα τα γενη και οι φυλες
και ολες οι θρησκειες,να υπερασπιστουν το νεο γεννημα,που
βλασταινε για μηνες,οπως το

μικρο παιδι. Οποιος δεν κοιταζει τα γυαλια δεν μπορούν να
κοπουν τα ματια του. Εσπασαν σε κομματια τον καθρεφτη οι
στρατιες κι ετων ελιωσαν το γυαλι,στροβιλιζε θανατομενο το
αλουμινιο. Και τωρα,στο χρονο του αιωνα,οπως και τοτε,τα
στοιχεια της κολασης εβγαλαν το χρωμα τους ασημενιο πανω
στα πρωτα βλασταρακια της να πνιξουν. Γιατι εκει περα εξουσια
ειχε μονο η φυση κι οχι οι στρατιωτες της αντιδρασης. Και
περασανε μερες πολλες,κι ακομα λιγοτερες,καθως η πετρα η
αγιασμενη στερεψε πανω στο κιτρινο. Κι ολα αυτα μαζι
τραγουδουσαν για την ελευθερια. Μα τους περιγελουσε η
προσωρινη ευτυχια και το σημερα. Και γνωριζε ο ερωτας χαρες
μα και τραγωδιες βαθιες. Γιατι δεν εξησε αισθημα αληθινο και
παθος,χωρις την δικη του λυπη και τον δικο του οριστικο
χωρισμο.

Χωρις τον ιδιο τον θανατο και την ζηλια που μαλωνει την
σκεψη. Στρατιες ανθρωπων που σφαχτηκαν για μια ιδεα,την
Ελευθερια. Πανω στο τζακι στο μεσαιωνικο καστρο με τα
υπογεια του ερεβους,εκαιγε το ξυλο ψιθυριζοντας στη θρακα
λογια παραξενα για σημεια και τερατα,για νεραιδες και αλλα
αερικα. Μα ουτε που ακουγαν ή και που μπορούν να

*καταλαμβάνουν οι άνθρωποι, που γυρίσαν στα πετρίνα σπιτι τους.
Λίγες ώρες και μέσα στη νύχτα που την εσύραν πίσω στο
ανακτορο, τα ποδια της γεμισαν αιματα. Όταν ανασηκώσε το
νυχτικό της το αιμα έτρεχε απο επανω. Απο την τρομαρα, την
συγχιση και την αγωνια, έχασε το παιδι που κυοφορούσε καθώς
απεβαλε, και δεν ήταν γραφτο να*

*ερθει σ.αυτον τον κοσμο αυτη η ψυχη που φωλιαζε σε ενα
εμβρυακο ακομα μικρο σωμα που πεθανε, καθώς ο πλακουντας
αποκολληθηκε απο την μητρα. Γιατι δεν ειναι γραφτο να ερχεται
η ζωη, εκει που κανει λημερι το σκοταδι και ο χαρος. Οπως
ζουνε και θα ζουνε αιωνες τωρα οι άνθρωποι, που με τις πραξεις
τους το χειρι κρατανε της αρρωστιας και του θανατου και
χτυπιουνται μεσα στην αμαρτια και ειναι το σκοταδι που
φωλιαζει και το κριμα μεσα στις ψυχες τους. Αιωνες και τοτε
και τωρα και παντα. Και η ζωη ετσι απλα δεν γεννιεται, και
καταστρεφεται. Εκει μετρηθηκε το οριο αντοχης της
ανθρωπινης ψυχης. Γιατι μεσα στα μαρτυρια και τους πονους, ο
ανδρας της, ο νεος, καταφερε να κρατηθει στη ζωη μεσα στην
εκδικηση των τυραννων του, νηστικός μερες με λιγο νερο
μονο, με αναπαυση στο*

*πατωμα ριγμενος. Ποσο μπορεί να αντεξει μια ηρωικη ψυχη και
να μην δώσει την χαρα του θανατου στους βασανιστες του;
Ηξερε ομως το συμπαν κι ο Θεος τι εκαναν και για ποιον λογο
εμεινε ζωντανος ο νεος μεσα σ.αυτην την φρικη. Για να μπορεσει
να τον αποχαιρετισει η αγαπημενη του, η γυναικα του, γιατι
γυναικα του στο μεταξυ την ειχε κανει. Και να προλαβει να τον
αποχαιρετησει κι αυτη. Να φυγουν μαζι απο αυτην την ζωη την
εφημερη, που μονο ο ερωτας ειναι αθανατος, οπως λενε και οι
άνθρωποι. Γιατι τον ερωτα τον αληθινο τον θυμουνται κι ολοι
οσοι συναντησαν τους ερωτευμενους, κι ο ερωτας ειναι εκεινος
που γενναι την ιδια τη ζωη. Μεσα στην απελπισια της εκεινη*

την μερα του Αυγουστου του 2017,η κορη,η γυναικα του Χρηστου ευχηθηκε να φυγει η ψυχη απο το σωμα της,να γινει ενα πουλι και

πανω στο καταπρασινο δεντρο να κρυφτει. Ηθελε να πεθανει,για να μην ποναει πια,γιατι δεν αντεχε πια την σκεψη οτι ποναει η ψυχη της,καθως τον ενιωθε αρρωστο και ειχε παιγιδευτει σε μια κατασταση απο την οποια δεν μπορουσε να ξεφυγει. Πανω στον εθνικο δρομο,που ενωνε την Ελλαδα,θελησε να γινει ενα απο τα δεντρα που συσταδα στολιζαν την ακρη του δρομου. Ενα απο τα δεντρα ειπε και η Φλωρεντία,να γινω ενα απο τα δεντρα,Πατερα Χριστε μου,μεταμορφωσε με σε δεντρο,οπως εκανε καποτε ο Διας που σε τουτο το μερος γεννηθηκε. Πανω στο ασπρο νυφικο της επεσε κλαιγοντας κι αγκαλιαζοντας το μπροστα στο εικονισμα,κανε με να χτυπησω το κεφαλι μου στο δρομο και να πεθανω,δεν αντεχω αλλο να ξερω οτι η αγαπη μου ποναει και

βασανιζεται φυλακισμενη. Ενα φορτηγο να με χτυπησει απο αυτα που στο δρομο βρισκονται,σκεφτοταν η μια,η συγχρονη κορη,η γυναικα του Χρηστου. Ενα καρο σκεφτηκε η αλλη κορη,η μεσαιωνικη. Δεν αντεχω αλλο να φοβαμαι οταν θα τον δω,κι η μια χρονικη στιγμη την αλλη συναντουσε. Φοβαμαι να τον δω,φοβαμαι τι θα πει και πως θα αντιδρασει. Φοβαμαι να δω τον πονο στα ματια του και να φταιω κι εγω,ετσι ή αλλιως. Φοβαμαι,Θεε μου,και θελω να πεθανω. Δεν θελω να συνατησω τη μοιρα μου. Κι η μια ανεβηκε πανω σε γεφυρα με τον βαλτο απο κατω που ο ηλιος πηγε να κρυφτει,νυσταγμενο της μερας το αστερι κι η αλλη το δηλητηριο που φυλαγε στην κοσμηματοθηκη της εβγαλε. Σαν η δουλα της ειπε το μαντατο που ακουσε στην ορκτη,οτι αυριο θα του

κοβανε το κεφαλι,το ανοιξε και το ηπιε. Τοτε,οταν επιστροφη δεν υπηρχε,κατεβηκε η κορη,η γυναικα του Χρηστου,και αποφασισε να τον βρει και να του κρατησει το χερι και να διαλυσει τον φοβο

της στην αγκαλία του μέσα. Και όταν το δηλητηριο ηπие η Φλωρεντία,επαψε πια να φοβάται. Απο εκεί και υστερα δεν ειχε γυρισμο. Πηγαινε να συναντησει τη μοιρα της η μια. Ειχε αφησει πισω στα ταξιδια της καθε φοβο και δισταγμο. Η μια ταξιδευε προς την ζωη και η αλλη προς τον θανατο. Εφευγε μαζι του απο τη ζωη η αλλη. Δεν φοβοταν πια να τον αντικρυσει γεματο πληγες και ποτισμενο μεσα στο αιμα. Οι πρωτες σουβλιες εδειχναν οτι τα σπλαχνα της ειχαν αρχισει να διαλυονται. Εξασκωντας ολη την επιρροη της η

Φλωρεντία,κατεβηκε τα σκαλια του υπογειου,και λυγισε η ψυχη της μεσα σ' αυτο το βρωμερο σκοτεινο πετρινο υπογειο του πονου,του βογγητου και της θλιψης. -Χριστε μου,εδω μεσα την εχουν την αγαπη μου,σκεφτηκε και εσυραν τα βηματα της βαρια και κουρασμενα. Όταν ανοιξε η βαρια ξυλινη πορτα με τους μεταλλικους μαυρους μεντεσεδες,τον ειδε μεσα σε μια γωνια ριγμενο σαν ενα ματωμενο κουρελι,απο τα μαρτυρια που του ειχαν κανει. Λυγισε και γονατισε κοντα του. -Μανωλακη μου,ψιθυρισε και τον αγκαλιασε. Ολη η σαρκα του ηταν μια ματωμενη πληγη. Κρυφτηκε μεσα στο λαιμο του να κλαψει. Με οση δυναμη του ειχε απομεινει και οση ζωη την αγκαλιασε. Την αλλη μερα επροκειτο να τον

εκτελεσουν,της σηκωσε το προσωπο και με κοπο τα χειλη τους ενωθηκαν σε ενα τελευταιο φιλι γεματο δακρυα να τρεχουν απο τα ματια τους. Την ψυχη του ομως δεν μπορεσαν να την λυγισουν,οσο και να του κουρελιασαν το κορμι του. Η ψυχη του εμεινε για παντα ερωτευμενη και ελευθερη. -Οσες ζωες και να ζουσα,παλι εσενα θα ηθελα να αγαπησω ξανα και ξανα του ειπε κοιταζοντας τα ματια του. Τα χειλη τους σφραγιστηκαν ξανα,κι αρχισε το κορμι της ξαφνικα να τρανταζεται απο σπασμους. - Φλωρεντία μου, της ειπε τρομαγμενος.

-Πηρα δηλητηριο πριν ερθω,δεν θα αντεχα στη σκεψη να σε δω να πεθαινεις,δεν θα αντεχα στη σκεψη να ζησω χωρις εσενα.

Φιλησε με. Την κρατησε οσο πιο σφιχτα μπορουσε,να τη φιλησει,μα ηταν αδυνατον γιατι οι σπασμοι ηταν δυνατοι. Τον κοιτουσε στα ματια,αχορταγα,να στραγγιξει απο το βλεμμα του μεσα ολη τη ζωη που εφευγε απο μεσα της. Κι υστερα ησυχασε,και το κεφαλι της εγειρε πισω και τα ξανθα μαλλια της ακουμπησαν στο πετρινο πατωμα. Εκεινος εγυρε πανω της κι αρχισε να κλαιει με αναφιλητα. Κι εμεινε ετσι ξαπλωμενος πανω της,ωσπου απο τα μαρτυρια και τις ταλαιπωριες και τον πονο του θανατου της αγαπημενης του,σταματησε να χτυπαι και η δικη του καρδια. Κι εμειναν εκει δυο σωματα αγκαλιασμενα,δυο κορμια που των ανθρωπων η τρελα δεν τα αφησε να

ζησουν μαζι. Κι οπως υψωθηκε η ψυχη της πανω απο το σωμα της,περιμενε για λιγο πανω στην οροφη,περιμενε εκεινον να του παρει την ψυχη του απο το χερι. Κι οπως υψωθηκαν πανω απο τα ανθρωπινα και πετουσαν πανω απο το δωμα του καστρου,συναντησαν ενος Θεου τον αγγελο,μια οντοτητα θεικη,γιατι μια αγαπη αληθινη,ο Θεος της αγαπης την ευλογει. Κι εκεινος πηρε τις ψυχες τους και τις κατεβασε παλι στη γη και τις οδηγησε και παλι να μπουν μεσα στα νεκρα τους σωματα,να αναστηθουν. Κι οπως ξυπνησαν απο τον υπνο το βαθυ και τον αιωνιο,κι αγκαλιαστηκαν,γεμισε η φυλακη με λαμψεις και φως,και το σκοταδι το βαθυ φωτιστηκε σαν ενας ηλιος ξαφνικα να τους φωτισε,βροντες μεσα και κεραυνοι,κι οπως κρατηθηκαν απο το

χερι,χαθηκε το σημερα,χαθηκε το παρον και σε μια μαυρη τρυπα η φυλακη αυτη μετατραπηκε,που σαν τοπος μαρτυριου τι πιο φυσικο απο το καμπυλωθει ο χωροχρονος,και ταξιδεψαν μεσα στον χρονο και το χωρο,και ξαναβγηκαν μεσα σ.ενα φως σ.εναν γυαλο ομορφο και ησυχο,που μεσα σε μια νυχτα γεματη γαληνη

*και αστερια βρεθηκαν και προσγειωθηκαν διπλα σε μια
καγκελοπορτα. Διπλα στην παλαιοχριστιανικη βασιλικη του
Σωληνα, της Καλλιθεας,που αστρικη πυλη,διαυλος για εναν
αλλον πλανητη αποτελει, και βρισκεται απο τα αρχαια τα χρονια.
Η θαλασσα λαμπυριζε κατω απο το ολογιομο φεγγαρι. Κι ειχαν
πια αλλαξει. Τιποτε πανω τους δεν θυμιζε την παλια τους τη
ζωη. Δεν ειχαν πια σημαδια πονου και
στεναχωριας,κοιταχτηκαν μεσα στα ματια*

*κι αγκαλιστηκαν,κι ηταν εκει στα χρονια τα συγχρονα και στον
Ιουλιο του 2017 τον ξανθο,ηταν ο Χρηστος και η γυναικα του.
Εσμιζαν την αγαπη τους,κι εκαναν εκει ερωτα κρατημενοι απο
την καγκελοπορτα,που τους εβγαλε και θα τους κρατουσε για
παντα. Τυλιξε το ποδι της γυρω απο το κορμι του κι ανοιξε το
σωμα και την αγκαλια της κι εκεινος εσκυψε πανω στον κορφο
της να τον γεμισει με φιλια. Εκαναν ερωτα στο κορμι,στην ψυχη
και στο μυαλο ο ενας του αλλου. Κι εμειναν εκει,ο ενας μεσα
στον αλλον να ζησουν απο εκει και περα αχωριστοι και για
παντα. Να ζησουν την αγαπη τους και τη ζωη τους μαζι,χερι με
χερι κρατημενοι. Γιατι η ζωη νικαει τον θανατο,κι η αγαπη ειναι
η πιο μεγαλη και η πιο ανικητη δυναμη στον κοσμο. Φτερουγισε
η αυρα τους πανω στις*

*γραμμες της μεγαλης χαρτας κι ετρεξε πανω στον δρομο τον
παλιο με τα σπιτια τα χαμηλα που ετρωγε ο συγχρονος τροπος
ζωης γκρεμιζοντας τα κεραμυδια τα κοκκινα και απο τον ηλιο
και τη βροχη φθαρμενα,και παιρνοντας τα με την αξινα εφθειρε
το ανθρωπινο,και γεμιζε με γκριζους και κρυους ογκους μεγαλα
απροσωπα κτιρια,που κι αυτα γκρεμιζονται με τη σειρα τους σαν
τους παλιους τους πυργους. Το παλιο σπιτι που χαθηκε και
εσβησε σιγα σιγα και η αναμνηση του. Κι αργοτερα στο δρομο
επανω με τους φοινικες που γυρευε να ανηφοριζει ψαχνοντας τη
θαλασσα ξανα να ανταλωσει,εκει με τις ροδες που χτυπησε και*

*σκοτώσε τη ζωή. Πανώ στον παλιού Χανδακά και σήμερα
Ηρακλείο τον δρόμο που παει για την αναψυχή στην
παράλια, αυτοκίνητο παρέσυρε και*

*σκοτώσε ένα μικρό γατάκι, που πέθανε με το αίμα του χυμένο
λίγα λεπτά αργότερα στην κορφή της σύγχρονης τα χέρια και
έβαψε για πάντα με το αίμα του, το ρούχο, την ψυχή και του ήλιου
το κιτρινο φως. Είναι ακόμα βαθύ το σκοτάδι και αργά να
ξημερώσει. Μα πάντα η λευκή η μαγισσα, η τσιγγάνα πετούσε να
ξορκίσει το κακό και να σκορπίσει τον έρωτα στις ανθρώπινες
καρδιές, για να γεννηθεί ξανά ζωή από τον έρωτα, να
αντικαταστήσει αυτές τις ζωές που τις πήρε ο αιώνας και η
λευτερία. Που έγινε όλο αυτό το κακό, με την σκλαβιά, τις
επανάστασεις και τους θανάτους, για να ξεπληρωθεί στον
αρχαίο αιώνα το κακό που γινόταν στον αρχαίο μινωικό
λαβυρινθό με των νέων Αθηναίων τον βιασμό και τον θάνατο
που έρχοταν*

*φορός αίματος με τις καραβιές στην αρχαία Κρήτη. Γιατί η βία
που γεννηθηκε, με βία ζητάει να ξεπληρωθεί.*

*Και τότε και πάντα και τώρα εκείνον τον Αυγούστο του '17, στις
18 του μηνά.*

Τ Ε Λ Ο Σ

ΗΤΑΝΕ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1) Δεξαμενή των καθαρμών ,ανακτορο της Κνωσσου.

<http://www.fhw.gr/chronos/02/crete/gr/habitance/index54.html>

2) Ιστορία των επαναστασεων στην Κρητη

<https://www.scribd.com/doc/22310055/%C>

***E%99%CE%A3%CE%A4%CE%9F%CE
%A1%CE%99%CE%91-%CE%A4%CE%A9%CE%9D-
%CE%9A%CE%A1%CE%9***

7%CE%A4%CE%99%CE%9A%CE%A9%

CE%9D-%CE%95%CE%A0%CE%91%C

***E%9D%CE%91%CE%A3%CE%A4%CE
%91%CE%A3%CE%95%CE%A9%CE%9 D***

3) Επανάσταση του Αγίου Τίτου

<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%94%CE>

***%B7%CE%BC%CE%BF%CE%BA%CF
%81%CE%B1%CF%84%CE%AF%CE%
B1_%CF%84%CE%BF%CF%85_%CE%
91%CE%B3%CE%AF%CE%BF%CF%85
_%CE%A4%CE%AF%CF%84%CE%BF %CF%85***

4) Επιφανείς επαναστάτες της Κρήτης
<http://www.kairatos.com.gr/kritikoi-top-sec.pdf>

5) Ενετοκρατία στην Κρήτη
<http://cretablog.gr/thema2/%CE%B5%CE%BD%CE%B5%CF%84%CE%BF%CE%BA%CF%81%CE%B1%CF%84%CE%AF%CE%B1-%CF%83%CF%84%CE%B7%CE%BD-%CE%BA%CF%81%CE%AE%CF%84%CE%B7-1211-1669/>

6) Η ενετοκρατία στην Κρήτη (1211-1669)
<http://www.kairatos.com.gr/enetokratiastin kriti.htm>

7) Το Ηρακλείο μέρος Β http://history-pages.blogspot.gr/2012/10/blog-post_6403.html

8) Το βουνό πάνω από την Κνωσσο
<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%93%CE%B9%CE%BF%CF%8D%CF%87%CF%84%CE%B1%CF%82>

9) Ο ναός Πέτρου και Παύλου
<https://www.heraklion.gr/ourplace/st-peterpaul/peter-paul.html>

10) Το δούκικο ανακτορό
<http://www.candianews.gr/2017/05/11/pio-i-ne-to-xechasmeno-doukiko-anaktoro-tou-chandaka-pou-egine-gyros-ke-souvlaki-prin-katarrefsi-foto/>

11) Τα ενετικά τείχη του Χανδακά <http://steki-syllekton.gr/index.php?topic=51> 6.0

**12) Το Ηρακλείο της Ενετοκρατίας 3D, ψηφιακή αναπαρασταση
<https://www.youtube.com/watch?v=v724Dt0FGp4> και
<https://www.youtube.com/watch?v=YoYDb6hzPyI>**

**13) ΗΡΑΚΛΕΙΟ - Πύλες της Ιστορίας, Πύλες Πολιτισμού
<https://www.youtube.com/watch?v=RBp8b0v5GvE>**

**14) Game of Thrones mini seiries
<https://www.youtube.com/watch?v=ZqqZSuKrY-U>
https://www.youtube.com/watch?v=fNZfdr_qq4s
https://www.youtube.com/watch?v=t_UgfctFskE
<https://www.youtube.com/watch?v=eLbiy9ZAODk>
<https://www.youtube.com/watch?v=UjHOIPDHM-8>
<https://www.youtube.com/watch?v=Oipb17AeTS4>**

**15) Κυριακου Σιμόπουλου: -----
Βασανιστηρια και εξουσια
<http://www.biblionet.gr/book/153413/%CE%A3%CE%B9%CE%BC%CF%8C%CF%80%CE%BF%CF%85%CE%BB%CE%BF%CF%82,%CE%9A%CF%85%CF%81%CE%B9%CE%AC%CE%BA%CE%BF%CF%82/%CE%92%CE%B1%CF%83%C>**

**E%B1%CE%BD%CE%B9%CF%83%CF
%84%CE%AE%CF%81%CE%B9%CE%
B1_%CE%BA%CE%B1%CE%B9_%CE%
B5%CE%BE%CE%BF%CF%85%CF%83 %CE%AF%CE%B1**

**16) Αγαθαγγελου Ξηρουχακη ----- Η εν
Κρητη επαναστασις του 1363-1366 (φωτογραφικο αρχειο jpg)**

**17) Νικολαου Ζουδιανου ----- Ιστορια της
Κρητης επι
Ενετοκρατιας,Τομος Α' (φωτογραφικο αρχειο jpg)**

**18) Παναγιωτη Κριαρη ----- Ιστορια της
Κρητης (ΝΕΑ) τομος Α' (φωτογραφικο αρχειο jpg)**

**19) Τιμολεων Αμπελας ----- Λεων Καλλεργης
(Δραμα) Συρος,1871 (φωτογραφικο αρχειο jpg)**

20) Πνευμονικη εμβολη

[http://www.iatropedia.gr/encyclopedia/pnev moniki-emvoli/](http://www.iatropedia.gr/encyclopedia/pnev_moniki-emvoli/)

**21) θεραπευτικα βοτανα [http://proionta-tis-
fisis.blogspot.gr/2013/01/ blog-post_829.html](http://proionta-tis-fisis.blogspot.gr/2013/01/blog-post_829.html)**

22) Ημερολόγιο αιμομιξίας-μαρτυρία

https://www.vice.com/gr/article/evdwwwe/hm_eroologio-aimomi3ias-h-wmh-perigraphh-eno_s-8ymatos-patrikoy-biasmoy

23) Σχέση πατέρα-κόρης

http://www.ladylike.gr/articles/fitness/psychologia/sxesh-patera-korhs-poso-ephreaizei-t_hn-enhlikh-synaisthhmatikh-zwh-ths.3945

388.html

24) Ιστορία των επαναστασεών στην Κρήτη

<https://www.scribd.com/doc/22310055/%CE%99%CE%A3%CE%A4%CE%9F%CE%A1%CE%99%CE%91-%CE%A4%CE%A9%CE%9D-%CE%9A%CE%A1%CE%97%CE%A4%CE%99%CE%9A%CE%A9%CE%9D-%CE%95%CE%A0%CE%91%CE%9D%CE%91%CE%A3%CE%A4%CE%91%CE%A3%CE%95%CE%A9%CE%9D>

25) Η εκκλησία του Αγίου Τίτου

[https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9D%CE%B1%CF%8C%CF%82_%CF%84%CE%BF%CF%85_%CE%91%CE%B3%CE%AF%CE%BF%CF%85_%CE%A4%CE%AF%CF%84%CE%BF%CF%85_\(%CE%97%CF%81%CE%AC%CE%BA%CE%B%CE%B5%CE%B9%CE%BF\)](https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9D%CE%B1%CF%8C%CF%82_%CF%84%CE%BF%CF%85_%CE%91%CE%B3%CE%AF%CE%BF%CF%85_%CE%A4%CE%AF%CF%84%CE%BF%CF%85_(%CE%97%CF%81%CE%AC%CE%BA%CE%B%CE%B5%CE%B9%CE%BF)) και <https://candia.wordpress.com/the-place/her>

aklion-region/agios-titos/

26) Το δουκικό ανακτορό

<http://www.candianews.gr/2017/05/11/pio-i-ne-to-xechasmeno-doukiko-anakto-ro-tou-c-handaka-pou-egine-gyros-ke-souvlaki-prin-katarrefsi-foto/>

27) Η μονή Πετρου κ Παυλου στο Ηρακλαιο Κρητης

*<https://www.heraklion.gr/ourplace/st-peterpaul/peter-paul.html>
και http://history-pages.blogspot.gr/2012/10/blog-post_6403.html*

28) Οι ενετοι-απο τα Χανια- αρχοντες Da

Molin στην επανασταση του 1363 [http://www.eks-ik.eu/%CE%8A%CE%B4%](http://www.eks-ik.eu/%CE%8A%CE%B4%CF%81%CF%85%CE%BC%CE%B1-%CE%9A%CE%B1%CF%88%CF%89%CE%BC%CE%AD%CE%BD%CE%BF%CF%85/3-introductory-texts/25-%CE%9C%CE%B9%CE%B1-%CF%83%CF%8D%CE%BD%CF%84%CE%BF%CE%BC%CE%B7%CE%B9%CF%83%CF%84%CE%BF%CF%81%CE%AF%CE%B1-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%91%CE%BB%CE%B9%CE%BA%CE%B9%CE%B1%CE%BD%CE%BF%CF%8D)

[CF%81%CF%85%CE%BC%CE%B1-%CE%9A%CE%B1%CF%88%CF%89%CE%BC%CE%AD%CE%BD%CE%BF%CF%85/3-introductory-texts/25-%CE%9C%CE%B9%CE%B1-%CF%83%CF%8D%CE%BD%CF%84%CE%BF%CE%BC%CE%B7%CE%B9%CF%83%CF%84%CE%BF%CF%81%CE%AF%CE%B1-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%91%CE%BB%CE%B9%CE%BA%CE%B9%CE%B1%CE%BD%CE%BF%CF%8D](http://www.eks-ik.eu/%CE%8A%CE%B4%CF%81%CF%85%CE%BC%CE%B1-%CE%9A%CE%B1%CF%88%CF%89%CE%BC%CE%AD%CE%BD%CE%BF%CF%85/3-introductory-texts/25-%CE%9C%CE%B9%CE%B1-%CF%83%CF%8D%CE%BD%CF%84%CE%BF%CE%BC%CE%B7%CE%B9%CF%83%CF%84%CE%BF%CF%81%CE%AF%CE%B1-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%91%CE%BB%CE%B9%CE%BA%CE%B9%CE%B1%CE%BD%CE%BF%CF%8D)

29) Η ιστορια του ναου Πετρου και Παυλου στο

Ηρακλειο,(φυλλαδιο της αρχαιολογικης υπηρεσιας), αρχειο εικονων jpg.

30) Live μεταδοση και περιγραφή του ενετικού καστρου στο λιμανι του Χανδακα, του "Κούλε" στο facebook προφιλ στις 20 Σεπτεμβριου του 2017. Αποθηκευμενα βιντεο στο προσωπικο μου προφιλ.

31) Ζωντανη εκδηλωση ομιλιων που παρακολουθησα στο πλαισιο των Εκδηλώσεων για τον εορτασμό των Ευρωπαϊκών Ημερών Πολιτιστικής Κληρονομιάς 22 Σεπτεμβριου 2017 18.00: Κύκλος ομιλιών στο Ενετικό Φρούριο Rocca a Mare (Κούλε) Ηρακλείου, με θέμα: «Κνωσός-Ηράκλειο. Ιστορία δυο πόλεων» (μέρος Α': από τους μινωικούς ως τους βυζαντινούς χρόνους) 18.00-18.30 Κ. Χρηστάκης, Βρετανική

Σχολή Αθηνών, Κέντρο μελέτης Κνωσού: «Μινωική Κνωσός. Το παλίμψηστο μιας πόλης» 18.30-19.00 Α. Βασιλάκης, Επίτιμος Έφορος Αρχαιοτήτων: «Μεταμινωική Κνωσός. Η πόλη από το 12ο αιώνα π.Χ. μέχρι τον 4ο αι. μ.Χ.» 19.00-19.30 Β. Συθιακάκη, Εφορεία Αρχαιοτήτων Ηρακλείου: «Κνωσός – Ηράκλειο. Βίοι παράλληλοι ή αλληλένδετοι;» 19.30-20.00 Θ. Θεοδούλου, Αρχαιολόγος, Εφορεία Εναλίων Αρχαιοτήτων: «Κοιτώντας την πρωτεύουσα της Κρήτης απ' τη θάλασσα, απ' τα μινωικά μέχρι τα βυζαντινά χρόνια».

32) Ο σεισμος του 1856 στην Κρητη και το Χανδακα <http://iscreta.gr/2015/09/30-%CF%83%CE%B5%CF%80%CF%84%CE%B5%CE%B2%CF%81%CE%AF%CE%BF%CF%85-1856-%CE%AD%CE%BD%CE%B1%CF%82-%CE%B1%CF%80%CF%8C->

%CF%84%CE%BF%CF%85%CF%82%CE%BC%CE%B5%CE%B3%CE%B1%CE%BB%CF%8D%CF%84/

33) *Εικονες απο το ιστορικο και λαογραφικο μουσειο του Ρεθυμνου (εικονες αρχεια jpg στο one drive)*

**34) *Αναλυτικη περιγραφη του νομισματος soldino*
<https://finds.org.uk/medievalcoins/denominations/denomination/id/170>**

**35) *Η αρχαια Ριθυμνα*
<http://www.rethymnon.gr/index.php/istoria30/articles/i-archaia-rithumna.html>**

36) *Εικονες απο το αρχαιολογικο μουσειο του Ρεθυμνου εικονες αρχειο jpg*

37) *Καστρα στη θαλασσα-ΚΟΥΛΕΣ- castello a mare- Ηρακλειο 2009,εκδοσεις Ιτανος. κειμενα: Γ. Τσερεβελακης/ φωτογραφιες: Κωστας Φταντζεσκακης.*

**38) *Ο προμαχωνας του San Salvatore στα Χανια*
<https://www.aera.gr/chania/info/27009-ena-eria-perihghsh-sta-enetika-teixh-twn-xani-wn.html> και το Καστελι
<http://www.cretanbeaches.com/el/%CE%B9%CF%83%CF%84%CE%BF%CF%81%CE%AF%CE%B1-%CF%84%CE%B7%CF%82->**

%CE%BA%CF%81%CE%AE%CF
%84%CE%B7%CF%82/%CF%86%CF%8
1%CE%BF%CF%8D%CF%81%CE%B9 %CE%B1-
%CE%BA%CE%B1%CE%B9%CE%BA%CE%AC%CF%83%CF%84%
CF%81%CE%B1-%CF%83%CF%84%CE
%B7%CE%BD-%CE%BA%CF%81%CE
%AE%CF%84%CE%B7/%CF%86%CF%
81%CE%BF%CF%8D%CF%81%CE%B9 %CE%BF-
%CF%86%CE%B9%CF%81%CE%BA%CE%AC%CF%82-
%CF%87%CE%B1%CE%BD%CE%B9%CE%AC

και Πλατεια Συντριβανίου

<http://www.chania-crete-greece.com/GR-cha nia-palia-poli-syntrivani.html>

39) Στου Κολομπο τα στενα <http://www.haniotika-neo.gr/stou-kolompota-stena/>

40) Ο λοφος Κατσελλι <http://www.haniotika-neo.gr/istoria-5-000eton-ston-lofo-kasteli-tis-palias-polis/>

41) Το ενετικο λιμανι των Χανιων-ο Φαρος-Τα νεωρια
<http://www.destinationcrete.gr/el/monuments-other/chania-monuments-other/chania-c>

[ity-monuments-other/limani-faros-enetikaneoreia](http://www.destinationcrete.gr/el/monuments-other/chania-monuments-other/limani-faros-enetikaneoreia)

42) Τα τείχη των Χανίων-το φρούριο Φίρκα και οι πύλες εισόδου της πόλης <http://www.destinationcrete.gr/el/monuments-other/chania-monuments-other/chania-city-monuments-other/enetika-teixi-frourio-firka>

43) Ο προμαχώνας του Αγίου Νικολάου του Μώλου στα Χανιά <https://greece.terrabook.com/chania/page/bastion-agios-nicholaos-molos>

44) Οι ενετικές οχυρώσεις των Χανίων <http://www.haniotikaneia.gr/i-enetikes-ochirosis-mnimia-tis-polis-ton-Chanion/>

45) Λεπτομερής γκραβούρα της πόλης <http://www.cretanbeaches.com/el/%CF%80%CF%8C%CE%BB%CE%B5%CE%B9%CF%82-%CF%84%CE%B7%CF%82-%CE%BA%CF%81%CE%AE%CF%84%CE%B7%CF%82/%CF%80%CF%8C%CE%BB%CE%B7-%CF%87%CE%B1%CE%BD%CE%B9%CE%AC/%CF%84%CE%BF-%CE%BA%CE%AC%CF%83%CF%84%CF%81%CE%BF-%CF%84%CF%89%CE%BD-%CF%87%CE%B1%CE%BD%CE%AF%CF%89%CE%BD>

46) Βυζαντινό τείχος Χανίων <http://www.crete.gr/el/pages/vizantino-toixos-chania.php>

47) Ιστορία της Κρήτης σε 4 τομους-Παναγιώτη Κριαρή, Αθήνα 1930

48) Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, του Κ. Παπαρρηγοπούλου, τόμος 5ος.

49) Ιστορία της γαλερας

https://books.google.gr/books?id=e4_BBQAAQBAJ&pg=PT172&lpg=PT172&dq=%CE%9C%CE%B1%CF%81%CE%B9%CE%BD%CE%BF%CF%82+%CE%93%CF%81%CE%B1%CE%B4%CE%B5%CE%BD%CE%B9%CE%B3%CE%BF%CF%82&source=bl&ots=EY732TCUAp&sig=2rYyOa546zpDzmwMcCPmrA_5tQ8&hl=el&sa=X&ved=0ahUKEwjh1eL85IfXAhXhNpoKHarAAEoQ6AEIKDAA#v=onepage&q=%CE%9C%CE%B1%CF%81%CE%B9%CE%BD%CE%BF%CF%82%20%CE%93%CF%81%CE%B1%CE%B4%CE%B5%CE%BD%CE%B9%CE%B3%CE%BF%CF%82&f=false

**50) Λαϊκή Αρχιτεκτονική στην Κρήτη -Μαρία Ζαγορησίου
Έκδοση Μουσείου Μπενάκη.**

51) Google street view. Το ανάκτορο του δούλη στη Βενετία.

52) Ο φτερωτός λεοντας του Αγίου Μαρκου (αρθρο στην ιστοσελιδα crete-news) <http://www.crete-news.gr/%CE%BF-%CF>

%86%CF%84%CE%B5%CF%81%CF%89
%CF%84%CF%8C%CF%82-%CE%BB%
CE%AD%CE%BF%CE%BD%CF%84%C E%B1%CF%82-
%CF%84%CE%BF%CF %85-
%CE%B1%CE%B3%CE%AF%CE% BF%CF%85-
%CE%BC%CE%AC%CF%8 1%CE%BA%CE%BF%CF%85-
%CF%83 %CF%84%CE%BF-%CF%86%CF%81%
CE%BF%CF%8D%CF%81%CE%B9%C E%BF-
%CE%BA%CE%BF%CF%8D%C E%BB%CE%B5%CF%82-
%CF%84%CE %BF%CF%85-%CE%B7%CF%81%CE%
B1%CE%BA%CE%BB%CE%B5%CE%A F%CE%BF%CF%85

53) Γεωργιου Τσερεβελακη Η κρητικη αντισταση
(Βενετοκρατια-Τουρκοκρατια) Ηρακλειο 2012 (Βικελαια
βιβλιοθηκη)

54) Χρυσουλας Τσομπανακη ΧΑΝΔΑΚΑΣ,η πολη και τα τειχη.
Εταιρεια κρητικων ιστορικων μελετων,1996,εκδοτικη φροτιδα
Βικελαιας Βιβλιοθηκης.

55) ΚΡΗΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ τομος δευτερος
επιστημονικη επιμελεια Νικολαου Παναγιωτακη,εκδοτικη
φροντιδα Βικελαια Δημοτικη Βιβλιοθηκη. Κρητη 1988

56) Θεοχαρακη-Δετορακη Ιστορια της Κρητης

Αθήνα 1986

57) Σπυριδωνος Ζαμπελιου ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ, εκδοσεις Ν. Δραγουμη, Αθηνά 1860.

58) Στεφανου Ξανθουδιδου Επιτομος Ιστορια της Κρητης (μετα προλογου υπο Σπυρ. Λαμπρου) εκδοσεις "Ελευθερη Σκεψις"

59) Μανωλη Αστυρακακη Η Τυλίσος την εποχη της Βενετοκρατιας (βιβλιο στην Βικελαια Βιβλιοθηκη του Ηρακλειου)

60) Ειρηνη Ταχατακη Ο Γιουχτας με τσ' Αρχανες Ηρακλειο 2013

61) Στεφανου Ξανθουδιδου Χανδαξ-Ηρακλειον Ιστορικα σημειωματα Εκδοτης Ι.Δ. Μουρελλος Ηρακλειο Κρητης 1927

62) Στεφανου Ξανθουδιδη Θ. Λουλουδακη Ιστορια της Κρητης απο την νεολιθικη εποχη μεχρι και την μαχη της Κρητης.

63) Στεφανου Ξανθουδιδου Η Ενετοκρατια εν Κρητη και οι κατα των Ενετων αγωνες των Κρητων Αθηνά 1939

**64) Γιαννη Γκικα Καστρα του θρυλου και της Ιστοριας
Εκδοτικός Οίκος Αστηρ**

**65) Δωρας Μοατσου Κατω απο το λιονταρι της Βενετίας
Εμμετρο δραμα Εκδοσεις Κεδρος,1960**

**66) Εντυπο "Διαδρομες" 8-4-2005 Παλιο λιμανι των Χανιων,
αρθρα και σχετικα αποσπασματα στην τοπικη δημοτικη
βιβλιοθηκη των Χανιων**

**67) Γιαννης Δημ. Τσιβης ΧΑΝΙΑ 1252-1940 Εκδοσεις Γνωση,
Αθηνα 1993**

**68) Χρυσουλα Τζομπανακη ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ
ΧΑΝΔΑΚΑ Το λιμανι Τα νεωρια το φρουριο στη θαλασσα
(Κουλες)**

**Εκδοση: Χρυσουλα Τζομπανακη "ΤΥΠΟΚΡΕΤΑ",Ηρακλειο
1997**

**69) Μιχαλης Ανδριανακης Η παλια πολη των Χανιων Ιστορικη
επισκοπηση\τα μνημεια Το αρχαιολογικο μουσειο Εκδοσεις
Adam editions**

**70) ΚΡΗΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ Τετραμηνιαια επιστημονικη εκδοσις
Εκδοτης Ανδρεας Γ.Καλοκαιρινος Ηρακλειον Κρητης ,ΤΟΜΟΣ
ΙΕ'-ΙΣΤ' 1961-1962,τευχος ΙΙ (εταιρεια κρητικων ιστορικων
μελετων ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ ΤΟΥ Α.ΔΙΕΘΝΟΥΣ**

**ΚΡΗΤΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ, τευχος δευτερον,πρακτικα του
Β.τμηματος Βυζαντινης-Μεσαιωνικης περιόδου Σοφιας
Αντωνιαδη Ο χρονογραφος Zancarnolo και η κρητικη
επανασταση του 1363**

**71) Εμμανουηλ Σ. Καλλεργης ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΛΕΡΓΩΝ (πληροφοριες για τον θυρεο-οικοσημο της
οικογενειας)**

**72) Εικονες απο το λαογραφικο μουσειο Ρεθυμνου (ως προς την
περιγραφη της οικιας,επι το πλησιεστερο δυνατον)**

73) Ευαγγελίας Κ.Φραγκακι

**Η ΛΑΙΚΗ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ 2) γυναικεια ενδυμασια
Αθηνα 1960**

**74) Ενδυμασια Ιστορικη Αναδρομη (βασισμενο στις
νωπογραφίες Gerola) <http://users.sch.gr/stcharist/endymasia.htm>**

**75) Η φορεσια της Κρητης της Ευαγγελίας Φραγκακη
[http://www.kairatos.com.gr/afieromata/kriti kiforesia.htm](http://www.kairatos.com.gr/afieromata/kriti_kiforesia.htm)**

**76) Ιορδανης Δημακοπουλος Τα σπιτια του Ρεθεμνου
ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗ ΜΕΛΕΤΗ ΤΗΣ**

**ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΑΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ
ΤΟΥ 16ου ΚΑΙ ΤΟΥ 17ου ΑΙΩΝΑ Αθηνα 2001**

***file:///C:/Users/%CE%92%CE%B5%CE%
BD%CE%B9/Downloads/640657.pdf***

***77) Ευαγγελίας Κ.Φραγκακι Η ΛΑΙΚΗ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ
1) ανδρική ενδυμασία Αθήνα 1960***